

GO DEUK SEONG

Thịnh vượng Tài chính Tuổi

30

Tập II

Đã bán được 750.000 bản tại châu Á
Bậc thầy tài chính dạy bạn bí kíp cả đời không thiếu tiền

 THAIROBOOKS
Knowledge for the Future

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG - XÃ HỘI

Ebook miễn phí tại : www.SachMoi.net

Khi còn nhỏ, cha mẹ thường dạy chúng ta rằng: “Con hãy học tập chăm chỉ, đạt điểm cao, thi đỗ trường đại học danh tiếng, con sẽ tìm được công việc với mức lương cao và đãi ngộ tốt”. Ngày nay, bạn tốt nghiệp đại học, bắt đầu đi làm, phấn đấu trong công việc, ngày nghỉ đi du lịch cùng bạn bè, như vậy cũng là tạm ổn. Nhưng 30 năm sau thì sao? Bạn đã bao giờ mừng rỡ về cuộc sống của mình 30 năm sau? Bạn sẽ cầm tay người bạn đời của mình ngắm mặt trời mọc trên biển Aegean Hy Lạp, hay ngồi ăn cháo trắng trong ngôi nhà nhỏ bé của mình? Mỗi người chúng ta đều sẽ già đi, nhưng không ai mong muốn thu nhập hôm nay kém hơn hôm qua; ai cũng mong mình sống lâu, và không muốn phải chịu cảnh buồn tủi lúc tuổi già.

Bạn đã bao giờ tính toán thử xem 30 năm sau, với vai trò làm cha mẹ, bạn sẽ có bao nhiêu tiền để cho con ăn học, kết hôn? Sau khi nghỉ hưu bạn sẽ duy trì mức sống như hiện nay bằng cách nào? Bạn cần bao nhiêu tiền để làm việc đó?

Giả sử hiện nay bạn 30 tuổi, bạn sẽ nghỉ hưu năm 55 tuổi, và sẽ mất vào năm 80 tuổi. Hiện nay chi phí tối thiểu cho cuộc sống ở thành phố và bảo hiểm y tế là 300.000 Won/tháng, tạm tính tỷ lệ lạm phát là 4%, 25 năm sau nếu muốn duy trì mức sống như hiện nay cần phải có 800.000 Won/tháng. Cuộc sống sau khi nghỉ hưu trong 25 năm tối thiểu cần 800.000 Won/tháng x 12 tháng x 25 năm = 240.000.000 Won. Nếu thêm 200.000 Won chi phí du lịch và thư giãn tối thiểu, thì sẽ phải thêm 160.000.000 Won nữa, tổng cộng là 400.000.000 Won. 400.000.000 Won mới chỉ là chi phí cho bản thân, tổng chi phí cho hai vợ chồng tính sơ sơ cũng lên đến 800.000.000 Won.

Hơn nữa, nếu có sức khỏe, bạn còn có thể sống đến 85 tuổi thậm chí là 90 tuổi. Thêm vào đó là những chi phí không thể tính trước dành để chữa trị những căn bệnh của tuổi già. Do vậy mà số tiền cần thiết để dưỡng già sẽ có thể lên tới 1.000.000.000 Won hoặc cao hơn nữa.

Nhưng tôi sẽ tiết lộ cho bạn biết thời gian để chúng ta kiếm ra số tiền đó. Theo giả thiết trên, nếu bạn đi làm năm 25 tuổi, thì thời gian làm việc là 30 năm, thời gian nghỉ hưu 25 năm, cũng có nghĩa là trong 30 năm đi làm bạn sẽ phải chuẩn bị 800.000.000 Won, trong đó chưa bao gồm khoản tiền mua nhà, mua xe và nuôi con cái.

30 năm, 800.000.000 Won, tôi dám chắc rằng bạn đang choáng váng với những con số này. Thực ra, bạn không cần phải hoang mang đến vậy, bởi vì nhà hoạch định tài chính hàng đầu châu Á đã tìm ra đối sách cho bạn, giúp bạn vượt qua bức tường ngăn cách giữa nghèo khó và giàu sang!

Hãy cùng tôi xem xét bảng tính sau:

Mỗi tháng 200.000 Won, 30 năm sau sẽ có 1.200.000.000 Won.

Nếu bạn 30 tuổi, mỗi tháng bạn chỉ cần đầu tư 200.000 Won, thì 30 năm sau, tức là khi bạn 60 tuổi, bạn sẽ có 1.200.000.000 Won! 1.200.000.000 Won đủ cho bạn và người bạn đời hưởng thụ cuộc sống an nhàn lúc tuổi già.

Có thể bạn thấy điều này thật khó, bạn đang trong độ tuổi lập nghiệp, bạn phải mua nhà, mua xe, chuẩn bị kết hôn, không thể để ra 200.000 Won mỗi tháng, vậy thì bạn có thể lùi lại 10 năm, đến khi 40 tuổi được không? Đáp án là có, nhưng bạn sẽ tổn thất hơn 900.000.000 Won.

Từ năm 30 tuổi mỗi tháng đầu tư 200.000 Won, trong 30 năm thu lời sẽ là 1.200.000.000 Won. Đến năm 40 tuổi mới bắt đầu đầu tư, đầu tư trong 20 năm thì lợi nhuận sẽ là bao nhiêu? 282.744.200 Won! Chỉ chậm 10 năm thôi, thu nhập của bạn đã giảm đi hơn 900.000.000 Won.

Thời gian không chờ đợi ai cả, nếu bạn bắt đầu hoạch định cuộc sống

của mình theo cách của các nhà hoạch định tài chính ngay bây giờ, tôi tin rằng không cần đến 30 năm, chỉ cần 10 năm sau thôi bạn đã có thể ung dung hưởng thụ cuộc sống tuổi già.

Sau khi đọc cuốn *Thịnh vượng tài chính tuổi 30 - Tập I*, nhiều người đã muốn sống thêm một lần nữa, hơn một triệu người bắt đầu quản lý chi tiêu và chuẩn bị cho cuộc sống 30 năm sau của mình. Một cô gái thuộc tầng lớp có thu nhập cao đã từ bỏ sở thích mua sắm đồ hiệu; một người 30 tuổi đã thay đổi ý định từ đổi xe mới sang mua bảo hiểm dưỡng lão cho mọi người trong gia đình; một người đàn ông 40 tuổi vô cùng hối tiếc vì không được đọc cuốn sách này sớm hơn... Tôi rất vui khi thấy được những thay đổi của độc giả. Để hướng dẫn người đọc đề ra kế hoạch tốt hơn tôi đã viết cuốn sách này.

“Nếu được trẻ lại, việc đầu tiên tôi sẽ làm là tích lũy tiền cho cuộc sống sau khi về hưu của mình. Cuộc sống của tôi khó khăn như thế này chính là vì không có tiền. Tuy lúc còn trẻ tôi cũng đã từng đau đầu vì tiền, đã từng bị “viêm màng túi”, nhưng dù sao đi nữa lúc đó vẫn có thu nhập hàng tháng; tuy tôi cũng lo lắng hoang mang về tương lai của mình, nhưng tôi không nghĩ mình sẽ đến nông nỗi này. Bây giờ không có thu nhập, sức khỏe cũng không được như trước, hàng ngày vẫn có nhiều khoản phải chi tiêu. Chỉ nghĩ đến điều đó là tim tôi đau như có dao cứa vào!”

Một ông lão mơ hồ nhìn vào không trung thẳng thắn tâm sự với tôi những lời như của một kẻ bại trận. Khi ông còn trẻ, lúc đó vật giá cũng bắt đầu tăng cao, kinh tế cũng rất khó khăn, nhiều lúc ông cũng nghĩ về tương lai mờ mịt khi chỉ có trong tay một khoản thu nhập eo hẹp. Nhưng lúc đó vẫn còn hy vọng bởi ông còn trẻ, còn có sức lực. Sau khi về hưu, ông phát hiện ra rằng vấn đề kinh tế còn nghiêm trọng hơn ông tưởng tượng, việc không có tiền tiết kiệm đã đưa ông vào hoàn cảnh vô cùng khó khăn. Tuy rằng tiền không thể giải quyết mọi vấn đề, nhưng chúng ta cũng phải thừa nhận một sự thật là, một ông lão suốt ngày đau

đầu vì tiền thì không thể sống vui vẻ được.

“Vậy thì vấn đề là ở đâu?” “Cả đời tôi đã phải đau đầu vì tiền, không ngờ đến lúc về hưu rồi vẫn gặp phải vấn đề đó!”

Chúng ta phải tiếp xúc với tiền cả đời, và luôn luôn phải đau đầu vì nó, vậy có cách nào giúp chúng ta thoát khỏi nỗi phiền muộn đó không, hoặc ít ra có cách nào giúp chúng ta không phải đau đầu vì tiền lúc tuổi già hay không? Xuất phát từ ý tưởng này tôi đã quyết định đặt bút viết cuốn sách này. Để giúp cho quá trình mô tả gần hơn với đời sống, tôi đã quan sát năm nhân vật ở những độ tuổi khác nhau một cách kỹ lưỡng trong vòng 5 năm, đồng thời để tìm ra một biện pháp khả thi giúp chúng ta không phải đau đầu về cơm ăn áo mặc khi về hưu và cụ thể hóa biện pháp đó, tôi đã thử quan sát và tư duy từ góc độ của họ. Năm nhân vật của tôi là những người có nhiều thể tín dụng, thường xuyên giật gấu vá vai, đó là Choe Socheon luôn trong tình trạng bức bách; là những người tin vào sự may mắn, luôn đổ lỗi cho số phận như O Junbi; là những công chức nhà nước sống cho qua ngày như No Buseong; là những người theo chủ nghĩa hưởng thụ, cho dù mắc nợ nhưng vẫn phải ở nhà đẹp, đi xe xịn như Song Huiseong; và là những người coi đầu tư như một canh bạc, mong muốn sau một đêm trở thành triệu phú như Do Jihae.

Đa số những người xung quanh tôi đều có tài sản là một căn nhà, một cái xe, mà tiền mua nhà đó là tiền vay ngân hàng. Mọi người luôn nói rằng người thân khỏe mạnh, sống yên bình hạnh phúc là niềm vui lớn nhất, nhưng sự thật là trước mặt chúng ta có các loại hóa đơn, chi phí vô cùng lớn cho việc học hành của con cái, ngoài ra còn có tiền trả góp mua nhà, mua xe. Chỉ riêng những khoản đó thôi đã đủ làm chúng ta đau đầu, lãi suất ngân hàng lúc tăng lúc giảm, điều này làm cho việc hoạch định tài chính khó khăn hơn rất nhiều, cho nên mọi người bắt đầu buông tay, tiêu tiền ngày càng thiếu suy nghĩ, chi tiêu không có mục đích. Thời gian trôi qua, đa số trong chúng ta không chuẩn bị được gì cho cuộc sống về hưu sắp đến của mình.

Để giúp cho mọi người nhận thức rõ về cuộc sống sau khi về hưu không còn xa nữa, trước đây tôi đã viết cuốn *Thịnh vượng tài chính tuổi 30 tập I*.

Cuốn sách trên đã nhận được phản hồi tốt của bạn đọc. Cuốn sách này tuy sinh sau đẻ muộn nhưng tôi hy vọng nó cũng sẽ mang lại nhiều cảm xúc cho độc giả, góp thêm một viên gạch nhỏ cho cuộc sống tương lai tốt đẹp của bạn. Những độc giả đã đóng góp ý kiến và cổ vũ nhiệt tình cho tôi nếu có thể xin hãy tiếp tục ủng hộ tôi, sự ủng hộ của các bạn là niềm vinh dự lớn lao đối với tôi. Nội dung cuốn sách này không hoàn toàn tách biệt với cuốn trước, sách miêu tả chi tiết hơn những việc cần chuẩn bị cho cuộc sống sau khi về hưu. Nếu cuốn sách trước được coi là đã mô tả hiện thực khốc liệt, tính cấp bách, tính tất yếu và mức độ cần trọng của công việc chuẩn bị cho cuộc sống về hưu, thì cuốn sách này sẽ chú trọng đến những bước chuẩn bị về tài chính, và sự chuẩn bị đó được áp dụng vào đời sống thực tế như thế nào. Có thể nói cuốn sách này là bản thực hành của cuốn sách trước.

Nhân đây tôi xin được gửi lời cảm ơn sâu sắc đến những người đã giúp đỡ tôi trong quá trình viết sách. Đầu tiên tôi xin được cảm ơn các độc giả đã tham gia những lần hội thảo giành cho bạn đọc và đã quyết định chuẩn bị cho cuộc sống về hưu. Tôi xin cảm ơn hai đồng tác giả cuốn sách trước là Jeong Seong Jin và Choi Pyong Hee, họ đã không ngần ngại đóng góp những ý kiến vô cùng quý báu. Còn có giám đốc Jeong Dae Ryung phụ trách bộ phận nghiệp vụ cá nhân ngân hàng SC First Bank Hàn Quốc cùng các nhân viên, các khách hàng của ngân hàng, cùng với các bạn đồng nghiệp tại Dasan Books đã giúp đỡ tôi trong quá trình viết cuốn sách này. Tôi cũng muốn cảm ơn những người thân trong gia đình đã lặng lẽ ủng hộ cổ vũ cho tôi.

Mục đích cuối cùng của quản lý chi tiêu là đạt đến sự tự do về mặt tài chính, cả đời không phải đau đầu vì tiền, lúc nào cần đến tiền là có để dùng ngay. Đến lúc về hưu chúng ta cũng cần phải được tự do về tài chính, chỉ có như vậy ta mới ứng phó được với những vấn đề sau khi về hưu. Cần biết rằng khoản tiền 200.000 Won ta đã tiêu khi còn trẻ nếu để dành đến lúc về hưu sẽ có ý nghĩa và tác dụng lớn lao hơn rất nhiều. Bạn cũng nên học tập chú kiến tích lũy từng chút thức ăn một, bắt đầu chuẩn bị ba món tài sản lớn là tài sản bảo đảm, tài sản về hưu và tài sản đầu tư. Mong rằng mỗi người trong chúng ta sau những năm tháng làm việc vất vả cực nhọc sẽ có được quãng thời gian cuối đời an nhàn và hạnh phúc.”

Những lời khen ngợi

➤ Nếu được đọc cuốn sách này sớm, con đường đến với thành công của bạn sẽ bằng phẳng hơn.

Đây không phải là cuốn sách dạy làm giàu hay liệt kê cách quản lý tài chính đơn thuần. Thông qua việc mô tả kinh nghiệm của năm nhân vật đang làm những công việc bình thường, cuốn sách sẽ lần lượt giảng giải về những vấn đề mà bạn gặp phải trong từng giai đoạn cuộc đời và hướng dẫn bạn cách quản lý tài chính trong giai đoạn đó. Các bạn thanh niên độ tuổi đôi mươi mới bước vào đời, các bạn độ tuổi 30 đang trong giai đoạn lập nghiệp, những người độ tuổi 40 với vai trò người chủ gia đình, cùng những công chức độ tuổi 50 chuẩn bị về hưu, tôi xin được trân trọng giới thiệu đến các bạn cuốn sách này.

Giám đốc bảo hiểm nhân thọ AIG - Kim Seongil

➤ Thật tuyệt vời, cuốn sách này sẽ tạo nên cơn sốt đối với người dân thành thị hiện đại!

Những công trình kiến trúc vĩ đại đều cần có một bản thiết kế chi tiết, sau khi có nó, ta sẽ bắt đầu xây từng tầng một. Quản lý tài chính cũng như vậy, nếu khi còn trẻ chúng ta chọn đúng hướng, hoạch định sớm cuộc đời mình, thì ta sẽ có một cuộc sống đầy đủ, nhưng đó quả là việc không dễ dàng đối với giới công chức. Ngoài giới thiệu các bí quyết quản lý tài chính, cuốn sách còn cung cấp những thông tin cần thiết để bạn có một cuộc sống hạnh phúc. Cuốn sách này chính là bản thiết kế chi tiết cho cuộc sống hạnh phúc sau này của bạn.

Phóng viên “Nhật báo trung ương” Hàn Quốc - Choe Ikjae

➤ Cuốn sách sẽ giúp bạn có thêm quyết tâm để làm lại từ đầu.

Tôi đã đọc một mạch hết cuốn sách này, mọi vấn đề kinh tế làm chúng ta đau đầu đã được cuốn sách kể lại như một cuốn tiểu thuyết. Trong lúc đọc, bạn sẽ thấy vô cùng thích thú, đọc xong chắc chắn bạn sẽ

có nhiều ý tưởng mới, và bạn sẽ tràn đầy năng lượng. Tôi luôn nhắc nhở bản thân không được trở thành người như No Buseong hay Song Huiseong, nếu muốn làm lại từ đầu, hãy học tập kinh nghiệm của Choe Socheon⁽¹⁾!

Giám đốc hãng Credu - Nam Gihwan

➤ Một cuốn sách sống mãi với thời gian, giúp ta rũ bỏ những phiền muộn về tiền bạc.

Tuy đây là cuốn sách về chi tiêu cá nhân, nhưng trong toàn bộ cuốn sách không hề có một câu mệnh lệnh thức nào, cuốn sách mô tả toàn cảnh cuộc sống của một con người với lối viết tiểu thuyết, nhờ đó, nó rất gần gũi và thú vị. Theo cách của Giáo sư Masu giảng trong cuốn sách này chúng ta sẽ từng bước loại bỏ những khó khăn trong quá trình quản lý tài chính, làm bạn với thời gian, và từng bước hướng đến mục tiêu, từ đó mỗi người chúng ta sẽ đến được cái đích là một cuộc sống dư giả trong tương lai.

Giám đốc hãng Sam Sung - Kim Gihyeong

30 tuổi, làm việc tại một doanh nghiệp tư nhân lớn. Sinh trưởng trong một gia đình kinh tế eo hẹp, có quan niệm sai lầm về tiền, thu nhập mỗi năm tuy không ít nhưng vẫn còn nợ ngân hàng 2/3 tiền nhà, tiền trả góp và vay tín dụng khiến tiền lương mỗi tháng của anh không còn được là bao. Anh cũng bắt đầu lo lắng cho cuộc sống sau khi về hưu của mình, nhưng vì không biết cách nên anh rất buồn.

Ngoài 50 tuổi, làm việc tại một doanh nghiệp nhà nước. Ông chờ đợi một ngày nào đó sẽ kế tục sự nghiệp của cha mình, vì vậy ông không hề lo lắng cho cuộc sống về hưu. Ngoài ra, nơi ông làm việc là doanh nghiệp nhà nước, ông một mực tin rằng sau khi về hưu mình cũng có thể sống tốt dựa vào đồng lương hưu. Vợ ông vô cùng chú trọng đến đầu tư vào giáo dục con cái, bản thân ông cũng đồng tình với quan điểm đầu tư cho con cái chính là đầu tư cho tương lai, tiền học thêm của con chiếm phần lớn thu nhập của gia đình. Ông rất ung dung, lạc quan về cuộc sống về hưu của mình.

Tuổi ngoài 40, làm việc trong một doanh nghiệp nước ngoài. Quan điểm của ông là: “Mỗi ngày sống là mỗi ngày hưởng thụ”, ông đặt toàn bộ hy vọng vào bất động sản, hơn nữa ông cũng dùng thẻ tín dụng không tiếc tay. Tuy vợ ông cũng làm việc trong công ty lớn, có thu nhập mỗi năm tương đối cao, nhưng ông lại cho rằng mua bảo hiểm là hoàn toàn lãng phí, ông tự tin thái quá về tình trạng sức khỏe của bản thân.

Đồng nghiệp của Choe Socheon, là hội viên câu lạc bộ lướt sóng. Anh ta tin vào số mệnh, không mảy may nghĩ đến việc quản lý chi tiêu và dưỡng già, nhà anh ta ở là do công ty cấp, anh ta cũng không tiết kiệm tiền để mua nhà, chi tiêu mỗi tháng giới hạn trong tiền lương, phần còn lại chi vào việc du lịch của cả gia đình.

Tuy trẻ tuổi nhưng được lãnh đạo công ty coi trọng. Anh chàng ngoài 30 tuổi này thường mang hết số tiền lương của mình đầu tư vào cổ phiếu. Càng kiếm được nhiều tiền, anh càng khao khát kiếm nhiều hơn nữa. Do đầu tư cổ phiếu rủi ro lớn mà lợi nhuận cũng cao, nên mặc dù đã thua lỗ vài lần, nhưng anh vẫn không thoát khỏi cơn mê cổ phiếu. Anh ta coi thường đầu tư dài hạn và ổn định, chú trọng đầu tư cổ phiếu OTC, và những tin tức nội bộ từ người môi giới đã khiến anh ta khôn đốn nhiều phen. Có thể nói anh ta là một người theo chủ nghĩa cơ hội.

Là giám đốc điều hành Công ty tư vấn GBE chi nhánh châu Á. Sau khi chỉ ra những quan niệm sai lầm và bảo thủ về tiền bạc của Choe Socheon, nhắc nhở anh nên quản lý chi tiêu để đảm bảo thu nhập của mình. Để làm được việc đó cần có thói quen chi tiêu chính xác, và phải tuân theo một số quy luật đầu tư nhất định, ông đã giúp đỡ Choe Socheon rất nhiều trong việc hoạch định mục tiêu cuộc sống của mình.

Chương 1

Khoảng cách giữa mơ ước và hiện thực

Mua và bán cũng cần có hiểu biết

“**A**nh dậy mau đi, các con đã mặc quần áo xong hết rồi, anh bảo hôm nay cho các con đi công viên chơi, chúng vui lắm đấy.”

Vợ Choe Socheon lay chồng đang nằm ngủ, rồi cô lại than vãn:

“Đã nói là cho con đi chơi rồi mà còn thức khuya đọc sách là sao?”

Tôi hôm trước Choe Socheon mãi xem những cuốn sách mới mua, mãi đến 3 giờ mới ngủ, vậy mà mới 8 giờ sáng vợ anh đã gọi dậy.

“Anh khổ cực như vậy là vì ai chứ?”

Đang định nói ngày nghỉ vốn là để nghỉ ngơi, nhưng nghĩ lại nếu phản bác như vậy thì sẽ lại bị vợ ca thán.

“Bố ơi, dậy đi.”

Cô con gái Ji Eun đang học mẫu giáo chạy tới dang rộng đôi tay, vậy là Choe Socheon không còn lý do để nằm ỳ trên giường nữa. Anh dụi mắt rồi nhìn ra ngoài, cậu con trai Junbi mới lên ba cũng đã mặc quần áo xong xuôi, thấy bố dậy Junbi vỗ tay sung sướng. Choe Socheon bế hai con lên, trong đầu hạ quyết tâm:

“Thôi được, cho dù có mệt mỏi mình cũng sẽ cố gắng vì các con thân yêu của mình.”

Sau bữa sáng, vợ anh bắt đầu chuẩn bị cho buổi đi chơi, nhân lúc đó anh vào phòng đọc sách bật máy tính, 9 giờ sẽ mở cửa thị trường cổ phiếu, nếu cứ theo đà hôm qua thì hôm nay cổ phiếu anh đang mua sẽ tăng kịch trần.

“Tính đến hôm qua, lợi nhuận ròng của tháng này đã lên đến 2.000.000 Won. Hôm nay tăng kịch trần đi nào, nếu như vậy thì chuyến đi chơi hôm nay sẽ rất vui.”

Sao thế này? Những con số hiển thị trên màn hình hoàn toàn trái ngược với mong đợi của anh, thị trường cổ phiếu đầu phiên giao dịch có xu hướng tăng mạnh, nhưng cổ phiếu của anh lại xuống gần điểm sàn.

“O, sao lại thế này? Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại chỉ có mỗi cổ phiếu của mình rớt điểm?”

Anh lập tức tra cứu thông tin, bàn tay cầm chuột bắt đầu run lẩy bẩy.

Cổ phiếu SB do quý III kinh doanh thua lỗ đang đảo chiều giảm điểm xuống gần điểm sàn.

Choe Socheon nhanh chóng liên lạc với người bạn học khóa trên đang làm việc tại công ty chứng khoán.

“Anh ạ, có chuyện gì vậy? Em vừa nghe tin cổ phiếu SB giảm điểm do quý III kinh doanh thua lỗ, thông tin này có chính xác không?”

“À, cậu cứ bình tĩnh, tôi cũng đang xem báo cáo, cần có thời gian mới biết rõ được là nguyên nhân gì, cậu cứ đợi đã.”

“Em làm sao mà bình tĩnh được? Bây giờ liệu có nên bán ra không? Anh đã từng bảo đôi lúc cũng phải chịu đau hay sao, nên bán hay nên để quan sát tiếp?”

“Lát nữa tôi gọi lại cho cậu, hôm nay thị trường tăng mạnh nên có rất nhiều khách hàng gọi điện tới, cậu đừng lo lắng quá.”

“Không phải, anh ạ!”

Tút tut...

Choe Socheon lòng nóng như lửa đốt muốn nói tiếp nhưng đầu bên kia chỉ còn tiếng “Tút tut...”.

Không có được câu trả lời thích đáng, anh càng hoang mang hơn. Ngay cả trong lúc gọi điện thoại mắt anh cũng không rời khỏi màn hình máy tính, giá cổ phiếu lúc gần chạm sàn cũng có lúc đảo chiều tăng một chút, thiệt hại ở mức 12%, thật may, nhưng tâm trạng bất an vẫn bủa vây anh.

“Nhu vậy thì có thám vào đâu, đây là dấu hiệu đảo chiều tăng mạnh hay chỉ là đảo chiều kỹ thuật nhất thời thôi?”

Một góc màn hình đang hiển thị tình hình giao dịch, trong lúc rời ren này, anh chợt nhớ đến một quan điểm trong cuốn sách đọc được tối hôm qua:

Mua bán cần nắm bắt thời cơ!

“Đúng rồi, mua bán cần nắm bắt thời cơ, nếu trong lúc cổ phiếu đảo chiều kỹ thuật mà không bán ra, thì e rằng nó sẽ tiếp tục giảm, đến lúc đó không thể làm gì được nữa, đợi qua cơn khủng hoảng này rồi tính tiếp, mình phải bán ngay!”

Choe Socheon bán tất cả cổ phiếu SB với giá hiện thời, như vậy tính ra đã lỗ tổng cộng 2.000.000 Won, hôm qua còn được lời 2.000.000 Won, vậy mà hôm nay đã trở thành lỗ 2.000.000 Won, tuy lòng anh đau như cắt, nhưng đành phải an ủi bản thân chưa thua hết là may rồi.”

Choe Socheon muốn uống nước để lấy lại tinh thần, nhưng khi lấy được nước quay lại phòng đọc sách, anh lại được một phen kinh ngạc, anh không thể tin nổi vào mắt mình nữa, cổ phiếu SB không những đã tăng lại những điểm đã mất, mà còn cao hơn giá hôm qua một chút, trong thanh tin tức của hệ thống khớp lệnh mạng HTS hiện lên dòng tin:

Tuy cổ phiếu SB quý III kinh doanh không khởi sắc nhưng do cung không đủ cầu, nên giá cổ phiếu này vẫn tiếp tục tăng.

Thoắt tăng thoắt giảm, lúc này Choe Socheon như bị rơi xuống địa

ngục. Bây giờ không còn cơ hội để cứu vãn tồn thất lúc trước nữa rồi, tứ chi anh rã rời, hai chân run lẩy bẩy, hai tay bám chặt vào bàn, anh hỏi hận sao mình không nhẫn nại hơn một chút, cứ nghĩ đến việc chỉ trong 10 phút đã tồn thất một tháng lương, đầu anh lại ong lên.

Đúng lúc này vợ anh mở cửa đi vào:

“Anh chưa mặc quần áo đi còn ngồi đó làm gì? Mẹ con em xong cả rồi, anh nhanh lên đi.”

“Ừ anh biết rồi.”

Choe Socheon chỉ trả lời theo phản xạ, còn anh vẫn ngồi bất động.

“Đúng rồi, hôm qua em nhận được hóa đơn thẻ TC, anh lại mở thẻ tín dụng nữa à?”

Đúng là chớ cần áo rách, thẻ tín dụng đó anh giấu vợ mở bây giờ lại nhận được hóa đơn, Choe Socheon cầm hóa đơn vợ đưa, lôi bạn ra làm bìa đỡ đạn.

“À, cái này, em còn nhớ So Uey bạn anh không? Cậu ta làm việc ở ngân hàng, suốt ngày bị thúc doanh số nên cứ mời anh mở thẻ tín dụng, từ chối mãi không được anh đành phải mở một cái.”

Chuyển nhà mới, sắm sửa nội thất, đồ gia dụng mới, những khoản mua trả góp và khoản vay của thẻ tín dụng cũ đã lên đến mức tối đa, anh đành phải mở thẻ tín dụng mới để giật gấu vá vai. Anh nhanh chóng mở phong bì và xem hóa đơn.

Số tiền chi trả một lần 300.000 Won.

Số tiền trả góp 1.500.000 Won.

Số tiền mặt đã chi 3.500.000 Won.

Nhìn số tiền phải trả trên hóa đơn, Choe Socheon thở dài, tìm bản khai chi tiết trong hóa đơn.

“Số tiền mặt đã chi là để trả cho khoản nợ của tấm thẻ tín dụng thứ nhất, số tiền trả một lần là tiền trả hôm đi chơi golf với trưởng ban, còn tiền trả góp là sao?”

Anh lấy hóa đơn của tấm thẻ thứ nhất từ trong ngăn bàn ra và bắt đầu đối chiếu, đúng lúc này, điện thoại của anh phát ra tiếng “Ting ting”.

Quý khách đã quá hạn trả lãi tiền vay mua nhà, theo quy định, chúng tôi sẽ thu 18% tiền phạt trả chậm tương ứng với 750.000 Won, xin quý khách thông cảm. Ngân hàng Hyundai.

Choe Socheon hoàn toàn rơi vào trạng thái hoang mang, trên màn hình máy tính là số dư sau khi khớp lệnh, tay trái là hóa đơn thanh toán tín dụng, tay phải là tin nhắn điện thoại, anh thấy mình như đang chìm dần vào địa ngục, hoa mắt chóng mặt, hai tay anh như bị trói chặt, không cử động được nữa...

“Anh ra đây nhanh đi, các con đang đợi đây.”

Vừa nói vợ anh vừa mở cửa đi vào, nhưng tai anh lúc đó không thể nghe thấy gì nữa.

“Anh làm sao thế? Sao người lại lạnh toát thế này, em thấy sắc mặt anh không được tốt, anh mệt à?”

“Em à, anh xin lỗi, hôm nay anh muốn nghỉ ngơi một chút, anh hơi khó chịu, em đưa con đi chơi nhé, được không?”

Choe Socheon nói thều thào, sau đó nhắm chặt mắt lại...

Một số tiết kiệm hay nhiều số tiết kiệm

Không biết Choe Socheon đã nằm bao lâu, ánh mặt trời chói chang chiếu qua khung cửa sổ làm cho anh buộc phải mở mắt, anh uống một ngụm nước, hít một hơi thật sâu.

“Cứ giật gấu vá vai mãi thế này cũng không phải cách hay, phải nghĩ ra cách nào đó, phải tìm hiểu rõ tình hình đã, từ nay đến ngày lĩnh lương còn mấy ngày nữa nhỉ?”

Vừa nhìn vào lịch, Choe Socheon lại bị sốc tiếp, đến khi nhận được

lương cũng không giải quyết được vấn đề trước mắt.

“Tiền lương 4.000.000 Won, trừ đi thuế và bảo hiểm, chỉ còn lại 3.300.000 Won, ôi trời, mình lấy gì để trả nợ đây?”

Mọi cảm xúc bao trùm lên anh. Ngày nghỉ đã định đưa con đi chơi, thực hiện trách nhiệm của người làm cha, không ngờ lại ra nông nỗi này.

“Tiền lương cũng không giải quyết được vấn đề gì, đành phải dùng đến chiêu tiết kiệm vậy.”

Trước đây, một người bạn làm việc ở ngân hàng đã khuyên anh nên đầu tư vào gói tiết kiệm, mỗi tháng nộp 200.000 Won, nhân viên ngân hàng nói với anh rằng, nên chuẩn bị cho cuộc sống sau khi về hưu ngay bây giờ, bởi vì thời gian chuẩn bị sẽ lên tới 30 năm, tuy số tiền tiết kiệm rất nhỏ thôi, nhưng cũng đủ cho anh dùng khi về hưu. Lúc đó anh cho rằng đây chỉ là một chiêu thức ngân hàng tiếp thị cho khách hàng sau khi cho họ vay tiền, anh thấy không có gì đáng lưu tâm, nhưng bây giờ anh lại thấy nó có thể giúp ích cho anh. Anh ngồi lại bên bàn làm việc, vào mạng của ngân hàng tra cứu.

Quý khách hàng đã đầu tư gói tiết kiệm 200.000 Won mỗi tháng, thời gian đầu tư là 24 tháng, tổng số tiền bạn đầu tư là 4.800.000 Won, tổng tiền tiết kiệm được là 5.836.076 Won, với lợi nhuận 1.036.076 Won, lãi suất trong thời gian này là 20%.

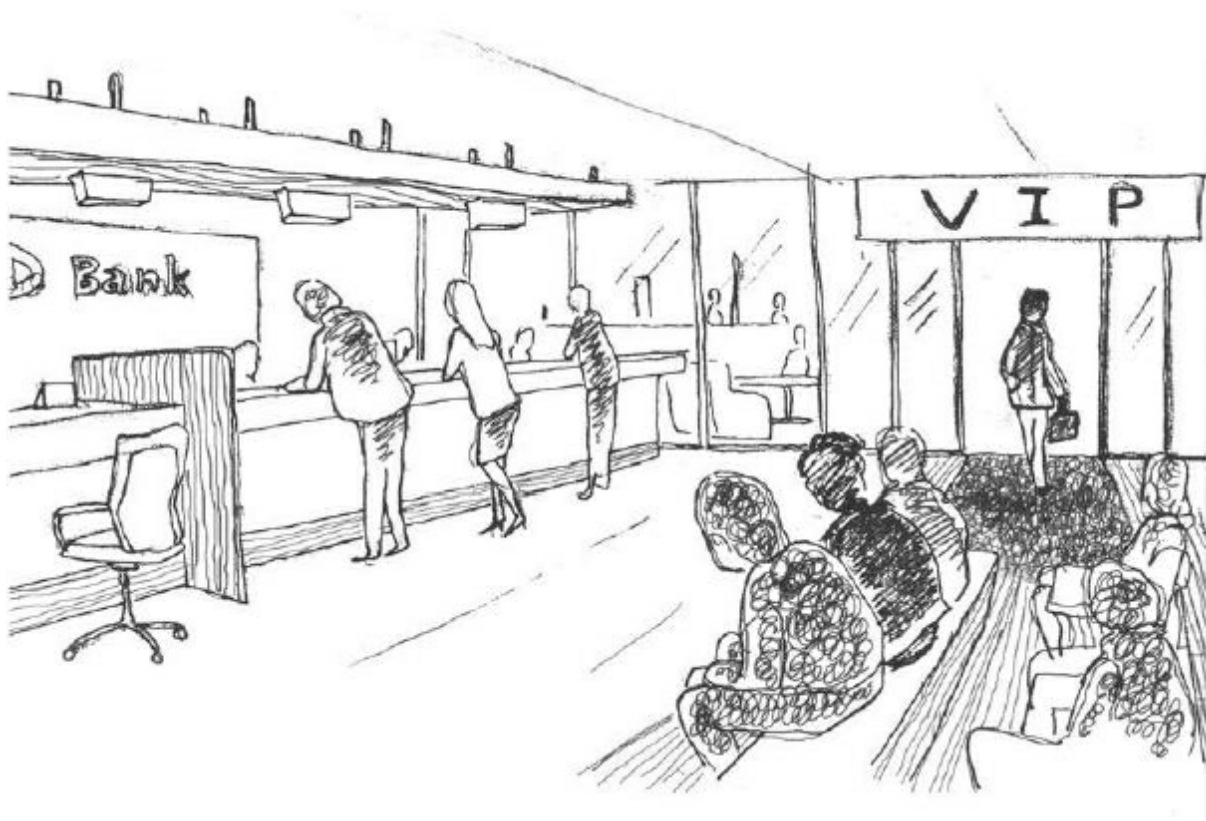
Đọc đến đây Choe Socheon vô cùng kinh ngạc, một gói tiết kiệm mà anh miễn cưỡng đầu tư lại có thể đem lại cho anh hơn 1.000.000 Won lợi nhuận.

“Không thể ngồi chờ chết được, phải rút hết tiền tiết kiệm ra, không chừng một ngày nào đó cả sàn chứng khoán đều giảm mạnh, lấy hết tiền ra để tạm thời chữa cháy vậy...”

Choe Socheon lục tìm sổ tiết kiệm và con dấu để tới ngân hàng.

Ngân hàng đông nghịt người, hôm đó đúng vào ngày cuối cùng ngân hàng quyết toán, trong sảnh rất đông những người đang cầm sổ

chờ đến lượt.

“Phía trước mình có 34 người xếp hàng, cho dù 14 người bỏ đi thì cũng phải còn 20 người, ôi, ít nhất cũng phải đợi một tiếng nữa.”

Đang lúc tâm trạng rối bời lại gặp phải tình huống này, Choe Socheon càng bực mình hơn, anh không hiểu tại sao ngân hàng kiếm được nhiều tiền từ khách hàng như vậy mà lại bắt khách hàng chờ đợi khổ sở, muốn rút tiền cũng phải đợi một tiếng đồng hồ! Lâu lâu mới có một ngày nghỉ thì lại nhận được toàn tin xấu, sau đó việc gì cũng không theo ý mình. Anh bắt đầu nóng ruột nhìn trước ngó sau, anh thấy bên cạnh cây điều hòa có một con đường trải thảm đỏ, cuối con đường có vài người không cầm số đi vào một căn phòng, trên đó có ghi “Phòng khách hàng VIP”, bên cạnh đó còn có một phòng khác là “Két sắt ngân hàng”, những người đi ra từ phòng khách hàng VIP đều đi vào căn phòng này.

“Đó chắc là nơi dành cho những người nhiều tiền, ở đâu cũng vậy, cứ có tiền là sẽ được tiếp đón nhiệt tình, lúc nào mình mới được vào chỗ

đó đây?”

Nhìn những người đi trên thảm đỏ, anh càng đứng ngòì không yên, anh có đôi chút ganh tị với họ. Đúng lúc này, một người đàn ông trông rất quen được Giám đốc ngân hàng tiếp đón đi từ trong phòng VIP ra.

“Anh ta còn trẻ sao lại giàu thế nhỉ, chắc là con nhà giàu rồi. Gì thế này? Đó chẳng phải là Jin Munhwa sao, sao anh ta lại đi từ đó ra?”

Jin Munhwa là bạn học đại học với Choe Socheon, khi đó hai người thân như anh em, nhưng tốt nghiệp xong Jin Munhwa đến nơi khác làm việc, nên hai người mất liên lạc từ đó. Vừa nhận ra Jin Munhwa, Choe Socheon vui mừng gọi:

“Jin Munhwa.”

Jin Munhwa nhìn xung quanh, thấy Choe Socheon đang ngòì ở ghế chờ bèn đi tới.

“Choe à, lâu quá rồi, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây.”

Jin Munhwa vỗ vai Choe Socheon, anh rất vui mừng:

“Từ lúc cậu đến làm ở nơi khác chúng ta không liên lạc với nhau, cũng lâu lắm rồi đấy, cậu sống thế nào?”

Tuy rất tò mò tại sao Jin Munhwa lại đi từ phòng VIP ra, nhưng Choe Socheon vẫn cố kìm để nói mấy câu chào hỏi.

“Tôi thì cũng tạm tạm thôi, hơn ba mươi rồi còn gì, thời gian trôi nhanh thật, mãi kiếm tiền nuôi gia đình chẳng có thời gian gặp bạn bè nữa.”

“Sao ông có nhiều sổ tiết kiệm thế? Ông làm việc ở ngân hàng này à?”

Choe Socheon không thể kiềm chế được nữa, chỉ vào sấp sổ tiết kiệm trên tay Jin Munhwa.

“Làm ở ngân hàng á? Không phải, tôi có việc nên đến đây, nhiều sổ

tiết kiệm quá rất khó giữ, nên tôi đến đây để thuê một cái két sắt của ngân hàng. Choe Socheon, ông đợi tôi một chút, tôi cất sổ tiết kiệm vào rồi sẽ ra ngay.”

Nhìn Jin Munhwa cầm một sấp sổ tiết kiệm trong tay đi về phía phòng để két sắt, Choe Socheon mặt đỏ rần rần, mình thì sáng ngày ra đã bị ngân hàng phạt tiền do không trả lãi đúng hạn, phải cầm sổ tiết kiệm đến ngân hàng để rút, so với Jin Munhwa thật là khác xa một trời một vực. Khi tốt nghiệp, Jin Munhwa phải ra tỉnh ngoài làm việc, cậu ta đã rất ngưỡng mộ mình vì mình được vào làm trong công ty lớn, nhưng chỉ 10 năm sau thôi tình thế đã hoàn toàn đảo ngược.

Trong lúc đợi Jin Munhwa, đã đến lượt Choe Socheon làm thủ tục. Choe Socheon nói với nhân viên ngân hàng rằng anh muốn rút tiết kiệm. Trong lúc nhân viên ngân hàng đang chăm chú nhìn vào màn hình và bàn phím thì anh hỏi nhỏ muốn sử dụng phòng VIP và két sắt ngân hàng thì phải có những điều kiện gì, nhân viên ngân hàng trả lời rằng phải có tiền gửi từ 100.000.000 Won trở lên.

“Vậy là Munhwa đã có đến 100.000.000 Won rồi sao? Anh chàng này khá thật đấy...”

Munhwa xong việc, hai người cùng nhau đi uống café và trò chuyện.

“Hôm nay ông không phải đi làm à?”

“À, hôm nay tôi được nghỉ, chuẩn bị đưa con đi chơi, và tìm hiểu thêm về cổ phiếu nữa.”

Trong lúc nói chuyện với Jin Munhwa chỉ cần nhắc đến tiền là Choe Socheon lại chuyển đề tài, nhưng bản thân anh thì lại hay nhắc đến “cổ phiếu”.

“Cổ phiếu à? Lúc học đại học tôi cũng biết ông rất giỏi, sẽ không thỏa mãn với một công việc, bây giờ ông vừa đi làm vừa chơi cổ phiếu, thế thì bận lắm nhỉ.”

Đúng như anh dự đoán, Jin Munhwa không bỏ qua hai chữ “cổ phiếu”.

“Làm gì có, ai mà chẳng phải thế, phải kiếm tiền nuôi gia đình thôi. Ông có vẻ khá nhỉ, hôm nay thấy ông có nhiều sổ tiết kiệm như vậy, lại thuê cả két sắt ngân hàng, chắc ông kiếm cũng khá phải không?”

Cuối cùng Choe Socheon cũng quay lại cách nói chuyện thẳng thắn với Jin Munhwa.

“Khá ư? Tôi thấy còn ít lắm.”

Jin Munhwa lắc đầu, anh không nói thêm gì nữa.

“Sao ông lại nói thế? Tôi được biết muốn thuê két sắt của ngân hàng thì tiền gửi phải từ 100.000.000 Won trở lên. Thôi không nói chuyện đó nữa, ông có bí quyết gì, nói cho tôi nghe đi.”

Choe Socheon hỏi Jin Munhwa với vẻ mặt vừa chờ đợi vừa ngại ngùng.

“Ông còn nhớ môn Quản lý tài chính chúng ta học trước kia không? Học kỳ cuối ấy.”

Choe Socheon kìm nén cả nỗi xấu hổ để hỏi Jin Munhwa về bí quyết kiếm tiền thì anh ta lại lòi môn học Quản lý tài chính từ thời đại học ra nên anh có vẻ không vui.

“Nhớ chứ, nhưng ông đừng nhắc đến nữa, môn đó tôi học được vài buổi đã cãi nhau với thầy giáo, sau đó lại bỏ học liên tục, lúc tốt nghiệp chỉ được điểm D.”

Tuy đã mười năm trôi qua, nhưng Choe Socheon vẫn nhớ như in chuyện đó.

“Đúng vậy, do là học kỳ cuối nên ông không lên lớp mấy, còn tôi thì lại rất thích môn này, tiết nào tôi cũng nghe rất chăm chú, cuối cùng được điểm A+.”

“Vậy sao, lúc đó tôi quyết định đi làm vào kỳ cuối, nên không chú ý đến điểm số lắm, sao tự nhiên ông lại nhắc đến nó?”

“Thực ra tôi không có bí quyết gì, chỉ có điều khi đi làm tôi đem kiến

thức học được lúc đó ứng dụng vào thực tế.”

“Sao có thể như vậy được? Kiến thức học được từ môn Quản lý tài chính có thể giúp ông được như ngày hôm nay sao? Đừng đùa nữa, mau nói cho tôi bí quyết đi.”

Ánh mắt Choe Socheon lộ rõ vẻ kinh ngạc, anh tiếp tục hỏi Jin Munhwa.

“Làm gì có bí quyết đặc biệt nào đâu, chỉ có điều khi ở trên lớp tôi bám sát tư duy của thầy, có chỗ nào chưa hiểu tôi liền gặp Giáo sư Masu để hỏi.”

Vừa nghe đến tên Giáo sư Masu, trong đầu Choe Socheon lập tức hiện lên khuôn mặt của Giáo sư. “Lúc đó Giáo sư Masu là giáo sư thỉnh giảng, chỉ dạy ở trường mình một học kỳ, sau đó lại quay về Mỹ.”

“Đúng vậy, khi làm việc, những lúc rảnh tôi vẫn liên lạc với thầy qua email, tôi luôn giữ quan hệ tốt với thầy, nên khi gặp vướng mắc, tôi đều hỏi ý kiến thầy.”

“À...”

Thấy có vẻ không hỏi được gì từ Jin Munhwa, Choe Socheon thất vọng vô cùng, anh nhớ lại thời đại học của mình.

Vào học kỳ cuối, anh và Jin Munhwa đã chọn môn Quản lý tài chính, Giáo sư Masu được mệnh danh là “Người hùng trong kinh doanh” lúc đó đang làm tổng giám đốc của một công ty tài chính chi nhánh Hàn Quốc, được trường anh mời về dạy một học kỳ, chủ yếu dạy các lớp sắp tốt nghiệp. Vì Giáo sư Masu rất nổi tiếng nên Choe Socheon rất háo hức khi đăng ký môn này. Năm đó để đối phó với khủng hoảng kinh tế châu Á, chính phủ đã ban hành chính sách cho phép nước ngoài đầu tư trong quá trình chuyển đổi từ doanh nghiệp nhà nước sang doanh nghiệp tư nhân. Điều này khiến những ngân hàng trong nước và những tổ chức được chính phủ đầu tư đang phát triển tốt bị tư bản nước ngoài không ché, Choe Socheon chưa nghe giảng được mấy lần đã đặt ra câu hỏi này cho Giáo sư Masu. Choe Socheon cho rằng khi tư bản đầu cơ dần dần xâm lấn thị trường tài chính trong nước, người dân sẽ lo

lắng về việc tài sản nhà nước bị rò rỉ ra nước ngoài. Giáo sư Masu phản bác lại một cách khô cứng bằng lý luận toàn cầu hóa và thị trường tư bản, hai người tranh luận rất gay gắt, cuối cùng không ai chịu ai, sau đó Choe Socheon chuẩn bị đi làm nên không coi trọng môn học này nữa, anh nộp báo cáo qua loa, đến cuối kỳ thi cũng qua, nhưng chỉ đạt điểm D.

“Choe Socheon, cậu không biết Giáo sư Masu cũng mới đến Hàn Quốc sao?”

“VẬY Ờ, TÔI KHÔNG BIẾT, TÔI KHÔNG GIỮ LIÊN LẠC VỚI GIÁO SƯ.”

“Bây giờ Giáo sư là giám đốc điều hành khu vực châu Á của Công ty tư vấn GBE, khi nào rảnh chúng ta đi thăm thầy nhé.”

“Cậu vẫn giữ liên lạc với Giáo sư à? Tốt nghiệp xong tôi không hề liên lạc với thầy, bây giờ lại đến thăm thì ngại lắm. Hơn nữa tôi hay trốn học giờ của ông ấy, lại còn cãi lại ông ấy, thôi, bỏ đi.”

Choe Socheon xua tay.

“Đừng nói vậy, Giáo sư cũng rất muốn gặp cậu, thầy vẫn nhắc mãi lần tranh luận với cậu đấy, trong thư thầy gửi cho tôi cũng nhắc đến cậu đấy.”

“VẬY SAO?”

Nghe thấy Giáo sư Masu vẫn còn nhớ mình, Choe Socheon vui mừng xen lẫn ngạc nhiên.

“Đương nhiên rồi, lần sau tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp nhau.”

Về đến nhà, mặt Choe Socheon vẫn buồn rầu, từ sáng đến giờ gặp bao nhiêu chuyện, đến ngân hàng lại gặp Jin Munhwa, anh thấy mình càng thảm hại hơn. Tiền trả góp mua xe thì đã thanh toán rồi, nhưng còn tiền nợ thẻ tín dụng và tiền nhà nữa, mình làm gì còn nhiều tiền mà gửi tiết kiệm nữa, có lẽ từ giờ trở đi mỗi ngày mình sẽ phải quay quắt vì tiền. Anh bắt đầu sợ hãi mọi thứ xung quanh, hóa đơn thẻ tín dụng, thông báo trả lãi chẳng khác nào khế ước bán thân của anh.

“Tại sao lại thế này? Năm nào cũng được tăng lương, vậy mà tiền vẫn không đủ tiêu, vấn đề nằm ở đâu đây?”

Chi tiêu không tính toán - Bạn chỉ hết tiền muộn tạm thời

Ngủ dậy, Choe Socheon mở cửa sổ xem thời tiết bên ngoài, sau mấy ngày mưa liên tục, cuối cùng hôm nay trời cũng hửng nắng, thật là may, bởi vì hôm nay là ngày Câu lạc bộ Lướt sóng tổ chức hoạt động, một người đang đau đầu vì tiền như Choe Socheon mà vẫn rất háo hức với hoạt động này.

“Được rồi, hôm nay mình phải quên hết mọi phiền muộn, thả mình theo những con sóng thôi!”

Choe Socheon uống cốc sữa nóng vợ đưa, giờ báo đọc, mắt anh theo quán tính liếc vào phần bản tin tài chính kinh tế, trong mục đánh giá thị trường cổ phiếu tuần trước và dự báo triển vọng thị trường tuần sau, anh chú ý đến một đoạn tin:

... Những người khó khăn không bao giờ có ý muốn trở thành người giàu có, cho nên họ luôn tìm lý do cho thất bại trong quản lý tài chính của mình. Trái lại những người thành công về mặt tài chính mỗi khi đối mặt với vấn đề này, họ sẽ vắt kiệt chất xám để tìm ra một giải pháp, sau khi giải quyết xong vấn đề thì họ càng thành công hơn. Còn người khó khăn không bao giờ giải quyết triệt để vấn đề tài chính của mình, nên cuối cùng họ không những gặp phải vấn đề kinh tế mà ngay cả hạnh phúc của những người trong gia đình họ cũng bị ảnh hưởng...

Đây là bài phỏng vấn một nhân vật đã thành công trong sự nghiệp sau khi thất bại thảm hại, thấy từ “người khó khăn” trong bài phỏng vấn dường như đang ám chỉ chính mình, Choe Socheon hơi khó chịu.

“Cái gì? Người khó khăn ư? Người nghèo thì nói thẳng là người nghèo lại còn vòng vo tam quốc.”

Choe Socheon quăng tờ báo xuống bàn, ra ban công sửa sang lại quần áo.

Ngày thứ Sáu của tuần thứ tư mỗi tháng anh đều đi Tae Pyeong, khi mới vào công ty, trong một buổi họp mặt nhân viên tổ chức tại Tae Pyeong, lần đầu tiên anh được thử chơi môn lướt sóng, anh cảm nhận được sức hút đặc biệt của môn thể thao này, sau đó anh rủ O Junbi làm cùng công ty tham gia Câu lạc bộ Lướt sóng. Anh chưa bao giờ vắng mặt trong các buổi sinh hoạt của câu lạc bộ, nhưng từ khi kết hôn và có con, muốn tham gia sinh hoạt với câu lạc bộ cũng phải xem chừng thái độ của vợ.

Choe Socheon quên đi tất cả để hòa mình vào con sóng, bên tai anh là tiếng động cơ kêu ro ro, những con sóng nhấp nhô, cảnh biển tuyệt đẹp, và dây thừng căng chặt, anh chìm đắm vào không khí thư giãn, quên đi mọi âu lo muộn phiền. Những con sóng đã đánh tan đi những khoản nợ thẻ tín dụng và tiền phạt trả lãi chậm đang làm anh đau đầu. Mây chiều dần dần kéo đến phủ kín bầu trời, ngày cuối cùng của tháng Năm sắp trôi qua, đúng thật là “ngày vui ngắn chẳng tày gang”.

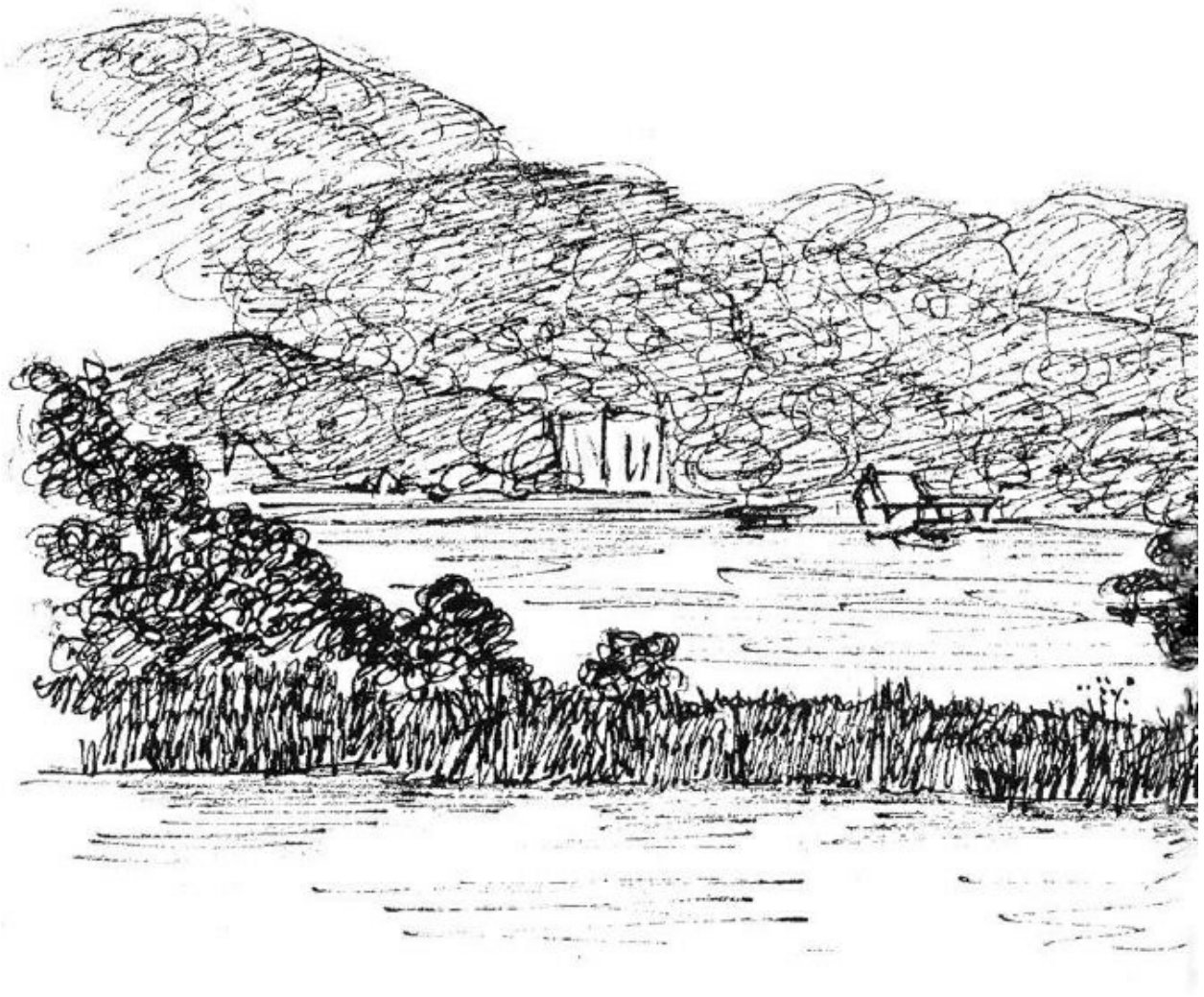
Sau khi lướt sóng, mọi người tụ tập ăn uống. Mọi người ngồi thành từng nhóm theo mối quan hệ xã hội của mình. Choe Socheon ngồi ăn cùng nhóm những người đi làm. Hôm nay tiêu điểm của cuộc nói chuyện là Song Huiseong - hội viên lâu năm của câu lạc bộ đang ngồi ở góc bàn. Anh đã lướt sóng được 15 năm, hiện đang là giám đốc kinh doanh của một doanh nghiệp nước ngoài, thân hình cao lớn rắn chắc, lại thêm cách ăn mặc đẹp, anh được các hội viên nữ vô cùng ngưỡng mộ, câu chuyện hôm nay xoay quanh chiếc xe mà Song Huiseong mới mua.

“Song Huiseong, xem ra tiền thưởng của anh cao thật đấy, mua được cả Lexus rồi.”

Do Jihae - tổng phụ trách câu lạc bộ bắt đầu mở lời.

“Đúng vậy, tiền thưởng cùng với thẻ tín dụng cũng đủ mua xe. Vừa nghe phiên bản nâng cấp ra thị trường tôi chạy ngay sang cửa hàng Lexus cạnh công ty tôi, nhưng phương thức thanh toán của họ lằng nhằng quá.”

“Sao lại thế?”

Do Jihae ngạc nhiên hỏi.

“Đầu tiên phải trả 20% số tiền, số còn lại mỗi tháng trả 500.000 Won, từ tháng này bắt đầu chi trả, cho nên tôi phải quyết tâm lắm mới mua được chiếc xe này đây, dù sao thì năm sau cũng tăng lương, tính ra cũng không đến mức khó khăn lắm.”

Trong khi mọi người đang nhìn Song Huiseong với ánh mắt ngưỡng mộ thì một câu nói vọng ra từ phía góc bàn:

“Lexus tốt đến vậy sao?”

Đó là No Buseong, người lớn tuổi nhất câu lạc bộ, cũng là đồng hương với O Junbi, tuy hai người cách nhau nhiều tuổi nhưng rất thân thiết.

“Anh Budong, anh nói thế là chưa hiểu rồi, có người đã từng nói thế này, nếu muốn được thưởng thức café vào buổi sáng thì phải mua được Lexus.”

“Có nghĩa là phải lái xe đi uống café à?”

“Không phải, câu đó có nghĩa là có thể mang café đi làm, cho dù có đặt café lên mặt đồng hồ ô tô thì ly café cũng không hề lung lay, tức là khi ngồi trong xe không có cảm giác bị rung. Ha ha.”

“Ồ.”

Mọi người xung quanh đều ồ lên ngưỡng mộ, đó quả thật là mơ ước của những người đi làm công sở. Do Jihae cũng vô cùng ngưỡng mộ, cậu ta hỏi về giá của chiếc xe và điện thoại của nhân viên bán hàng, trong số những người có mặt ở đó cậu ta tương đối trẻ, mơ ước của cậu ta là chiếc xe thể thao mui trần, nhưng cho đến nay vẫn chưa được đưa vào kế hoạch mua sắm, thấy Do Jihae có vẻ do dự, Song Huiseong nói quan điểm của mình:

“Do Jihae này, sống thì phải cho ra sống chứ? Cha mẹ chúng ta sống khổ cả đời, ăn không dám ăn, mặc không dám mặc, tuy chúng ta không có nhiều tiền, nhưng một chút tiền thế này cũng đáng bỏ ra lắm chứ, mua một chiếc xe tốt, đến kỳ nghỉ có thể đưa cả nhà đi biển, nói cách khác thì, chỉ cần cách sống của mình không ảnh hưởng gì đến người khác là OK rồi. Cậu có biết con người hay phạm phải sai lầm gì không? Chỉ nghĩ đến tương lai, nhưng lại bỏ qua niềm vui trước mắt, tôi cho rằng ai biết hưởng thụ từng khoảnh khắc trong đời người mới là người thông minh và hạnh phúc nhất, nhiều cái hiện tại gộp lại thì mới có tương lai, nếu chỉ nghĩ về tương lai, thì tương lai sẽ không bao giờ tới. Cậu thấy đúng không?”

Song Huiseong mặt đỏ bừng, miệng vẫn còn bọt bìa, anh ta cũng khẳng khái nói, Do Jihae đặt cốc bìa xuống, tiếp lời anh ta bằng một giọng điệu bí tráng:

“Anh nói đúng đấy, hôm qua em đi gửi tiết kiệm ở ngân hàng thấy lãi suất chẳng được bao nhiêu, 10 năm trước, lãi suất còn được hơn 10%, nhưng bây giờ lãi suất thấp kinh khủng, lại còn bị trừ thuế lợi tức, cuối cùng cũng không sánh được với chỉ số giá cả tiêu dùng CPI, trong lúc kinh tế lạm phát mà gửi tiền vào ngân hàng thì thà để tiền mà ăn chơi còn hơn, có đúng thế không?”

“Ha ha, xem ra chúng ta suy nghĩ giống nhau đấy.”

Nghe lời khen của Song Huiseong, Do Jihae càng hứng thú hơn, cậu ta nâng cao ly nói to:

“Đúng vậy, anh ạ, cuộc đời còn cần nhất là thứ gì? Thích ăn thì ăn, thích uống thì uống, thích làm thì làm, hay thật đấy, nào chúng ta cạn ly!”

Lúc về O Junbi và No Buseong ngồi chung xe của Choe Socheon, những khi tụ tập họ thường thay nhau lái xe, lần này đến lượt Choe Socheon. Anh mở đài phát thanh, trên đó đang thảo luận sôi nổi về chủ đề nên làm thế nào để ứng phó với cuộc sống sau khi về hưu, họ đưa ra một quan điểm cho rằng một người sống ở thành phố đến năm 40 tuổi cần có ít nhất 600.000.000 - 700.000.000 Won tiền dưỡng lão, O Junbi liền nói:

“Ngày nào đến công ty cũng bận tới mắt tới mũi, sao còn nghĩ đến cuộc sống sau khi về hưu nữa? Sống qua được một ngày đã là may rồi, thực ra với đồng lương của chúng ta thì bao giờ mới tiết kiệm đủ tiền dưỡng già? Trên thế giới có một số người chỉ nằm ở nhà kiếm tiền bằng bất động sản, còn chúng ta có tiết kiệm cũng chỉ được một chút tiền thì có tác dụng gì, tôi thấy không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì, cứ sống vậy thôi, số trời đã định rồi.”

O Junbi lúc nào cũng vậy, nói chuyện gì anh ta cũng quy cho số phận, nghĩ lại thì triết lý sống của anh ta rất đơn giản, đó là “thuận theo ý trời, chống lại số phận là ngu xuẩn”.

Choe Socheon lúc đầu cũng hơi bức xúc vì cách nghĩ của anh chàng này, nhưng lâu dần cũng thành quen, No Buseong ngồi ở ghế sau cũng nói:

“Đúng vậy, lúc nghỉ hưu cuộc sống của chúng ta còn tốt hơn nhiều, lúc đó nước ta sẽ trở thành nước phát triển, không phải lo lắng về cuộc sống sau khi về hưu nữa, cho dù không được như Thụy Sĩ phát tiền dưỡng già cho dân, thì cũng không đến nỗi chết đói, hơn nữa tháng nào chúng ta cũng phải nộp bảo hiểm mà.”

No Buseong vốn làm việc ở Công ty điện lực Hàn Quốc - một doanh nghiệp nhà nước, gần đây ông lại được chuyển đến Công ty phát điện miền Đông được tách ra từ công ty mẹ, ông quả thật là “chắc chắn” với vị trí của mình, vì vậy ông luôn hài lòng với hoàn cảnh hiện tại.

“Anh No Buseong đừng nói nữa, bây giờ chỉ nhắc đến tiền là ong hết cả đầu, người giàu có cũng phải đôi mắt với không ít vấn đề đấy, người thân thì xa cách, sức khỏe yếu kém, có khi còn bị kiện tụng, có thể trở thành người giàu có hay không là do số mệnh. Nhưng trên đời này còn có nhiều thứ quý hơn tiền, em thích nhất là cuối tuần được đưa cả nhà đi chơi, tuy cũng khá tốn kém, nhưng em thấy, được ở bên những người thân của mình còn quý hơn là có nhiều tiền.”

Câu hỏi của O Junbi lại tiếp tục nhận được sự tán đồng của No Buseong, cậu ta cho rằng chỉ cần cả gia đình đi du lịch với nhau thì đến đâu cũng thấy vui, cho nên cậu cũng đang suy nghĩ có nên đổi xe hay không, hai người chuyện trò không ngớt.

Choe Socheon im lặng lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người, tuy quen biết họ đã lâu nhưng cách sống an hưởng của họ không ít lần khiến anh chán nản.

“Họ sống thật phóng khoáng, nhưng tiền lương của họ cũng đâu có cao hơn mình, sao lại có nhiều tiền để đi du lịch và thư giãn như vậy? Chắc chắn họ còn giấu mình điều gì.”

Bản đồ kho báu

Tháng Năm mọi người rất thích đi du lịch nên con đường từ Tae Pyeong về Seoul vô cùng đông đúc, vì còn phải đưa O Junbi và No Buseong về, cho nên Choe Socheon sẽ về nhà rất muộn. Sau khi đỗ xe xong, nhìn đồng hồ đã gần 12 giờ, anh nhanh chóng bê dụng cụ lướt sóng và quần áo ướt đi vào nhà, vợ anh đang rất tức giận.

“Anh cũng biết đường về cơ à? Anh biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

Đúng như anh tưởng tượng, chắc chắn vợ anh sẽ không nhịn nữa.

“Anh xin lỗi, đường tắc quá, nên anh về muộn...”

“Rõ ràng anh biết sẽ tắc đường, sao còn đi lướt sóng? Lướt sóng có kiếm ra tiền không? Có mài ra ăn được không?”

Vợ Choe Socheon vốn đã không ưa việc cuối tuần anh đi lướt sóng một mình, hôm nay quyết làm cho ra lẽ, anh nghĩ khi về xin lỗi vợ là sẽ không có chuyện gì, không ngờ vợ anh lại ùng ùng nổi giận như vậy.

“Sao nào, việc anh đi lướt sóng cuối tuần không phải bây giờ mới có, ngày nào anh cũng đi làm mệt mỏi biết nhường nào, có một chút sở thích cũng không được sao? Chơi thể thao có thể giải tỏa áp lực, có gì không tốt? Anh làm vậy không chỉ vì riêng anh, còn vì em và các con, em đừng chỉ suy nghĩ một phía như thế, cũng phải nghĩ cho anh nữa chứ, anh có phải là cái máy kiếm tiền đâu.”

Đang đau đầu vì tiền, lại bị vợ trách mắng nên Choe Socheon nhân thể xô ra hết những áp lực mà anh phải gánh chịu, anh vút đồ xuống sàn, rồi đi về phòng đọc sách, đóng sập cửa vào. Anh ngồi bất động trên ghế, toàn thân như đè nặng xuống, anh nhắm mắt, hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh, nhưng vừa cãi nhau với vợ xong thì khó mà có thể bình tĩnh ngay được. Xem ra hôm nay anh sẽ phải ngủ trong phòng đọc sách để không gặp thêm rắc rối với vợ.

Choe Socheon mở máy tính theo thói quen, khi kiểm tra hộp thư anh thấy có thư của Jin Munhwa.

Tôi Munhwa đây.

Gần đây ông thế nào? Hôm gặp ông ở ngân hàng tôi vui lắm.

Hôm nay tôi gọi điện cho ông định hẹn gặp, nhưng điện thoại tắt máy cả ngày, nhân dịp Giáo sư Masu hẹn tôi ăn cơm, tôi định mời

cả ông, nhưng không liên lạc được. Tôi và giáo sư có nhắc đến ông đấy, thầy rất tiếc vì ông không đến. Giáo sư Masu nói rằng đợt giảng bài cho chúng ta là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, nhưng tôi vẫn gọi thầy là Giáo sư, nên thầy rất vui, thầy thích được gọi là “Giáo sư” hơn là “Hội trưởng” hay “Giám đốc”. Tôi đã scan danh thiếp của Giáo sư và gửi trong fifi le đính kèm, ông hãy liên hệ với Giáo sư nhé, nếu nhận được điện thoại của ông, thì Giáo sư sẽ rất vui đấy.

Đúng rồi, tôi quên mất, tháng sau cả gia đình tôi đi Singapore, từ lâu tôi đã mong muốn được làm việc ở nước ngoài, đến nay đã thành hiện thực. Trước khi tôi đi chúng ta phải gặp nhau một buổi mới được.

Munhwa.

Đọc xong thư của Munhwa, Choe Socheon ngưỡng mộ thì ít, ghen tị thì nhiều. Số tiền gửi ngân hàng của cậu ta đã đủ mượn kết sắt ngân hàng, nay lại còn đưa vợ con ra nước ngoài làm việc, xem ra cậu ta rất được công ty trọng dụng, so với mình thì sao, ngay cả sở thích cũng bị vợ can thiệp, mỗi ngày phải quay quắt vì tiền, sự khác biệt đó làm anh khó chịu. Anh như lên cơn điên, đẩy mạnh bàn phím, hai tay ôm lấy đầu, bỗng anh nhớ tới câu nói của Jin Munhwa rằng khi gặp khó khăn anh đều hỏi ý kiến Giáo sư Masu.

“Mình có nên gặp Giáo sư Masu không, chẳng phải Munhwa đã biết được nhiều điều từ ông ấy, xem ra Giáo sư Masu chắc chắn có bí quyết để giải quyết vấn đề kinh tế.”

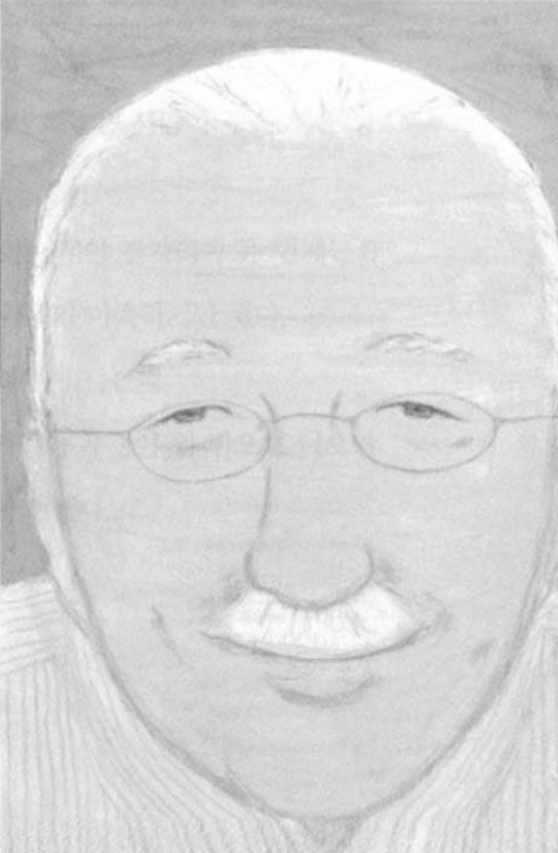
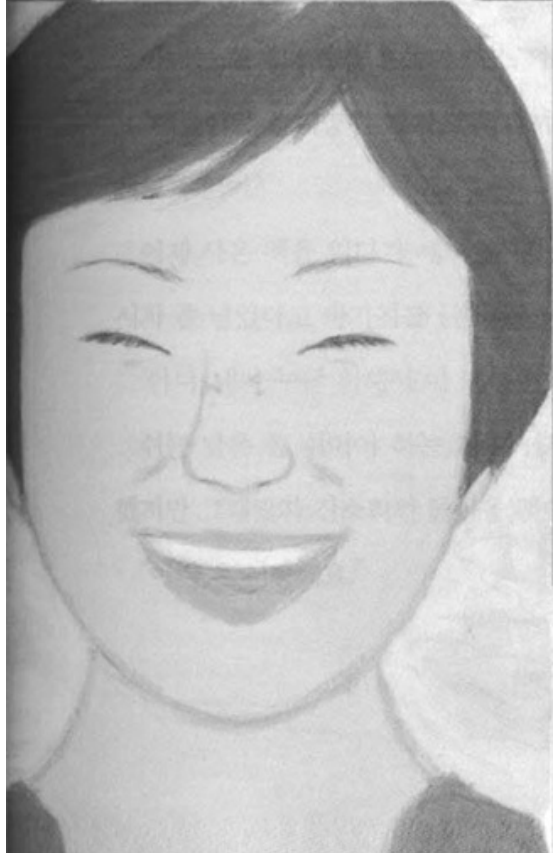
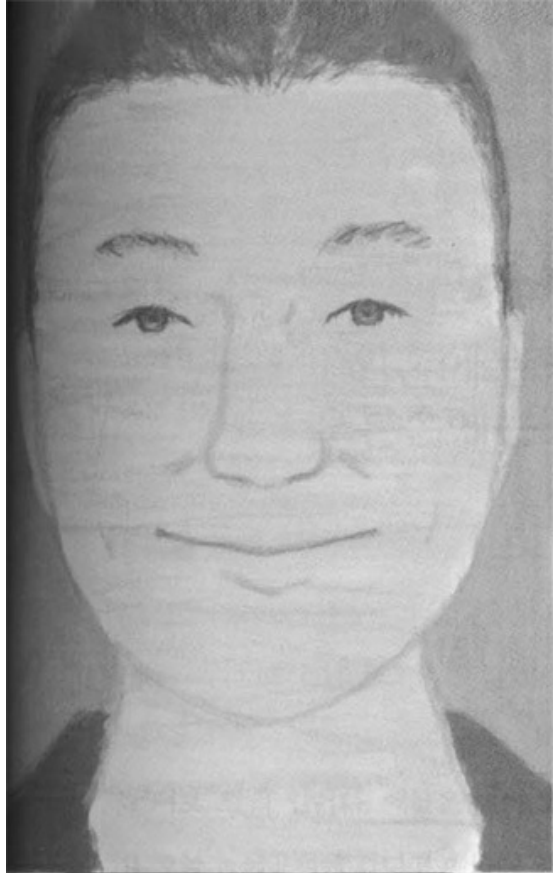

Biết cách kiểm soát tiền bạc có nghĩa là không được để tiền bạc

chi phối cuộc sống của mình. Càng thiếu tiền thì vị thế của tiền càng cao. Ranh giới giữa thành công và thất bại trong tài chính quyết định bởi quan niệm về tiền bạc.

---

giờ 55 phút, như thường lệ Choe Socheon bước vào sảnh công ty, nhưng không khí hôm nay khác hẳn mọi ngày, mọi người đang tập trung bàn tán trước bảng thông báo của công ty, Choe Socheon cũng chen vào xem.

THÔNG BÁO VỀ VIỆC THU HỒI NHÀ Ở CỦA CÔNG TY

Đối tượng thông báo: Các nhân viên đang ở trong khu nhà ở của công ty.

Người phê duyệt: Phòng nhân sự

Do khủng hoảng kinh tế, gần đây doanh thu của công ty sụt giảm nghiêm trọng, việc xoay vòng vốn gặp nhiều khó khăn. Để giải quyết tình trạng này, Hội đồng Quản trị đã nghiên cứu và đi đến quyết định thu hồi toàn bộ nhà ở phúc lợi chi thu tiền quản lý mà công ty đã phân cho các nhân viên.

Quyết định này sẽ gây khó khăn cho các nhân viên đang ở nhà của công ty, mong mọi người thông cảm cho những khó khăn của công ty, vui lòng hoàn trả nhà cho công ty trong vòng ba tháng kể từ khi

có thông báo này.

Công việc kinh doanh của công ty gần đây xuống dốc nghiêm trọng, mọi người đồn nhau rằng công ty sẽ có biện pháp ứng phó, nhưng không ai ngờ lại nhanh đến vậy. Đọc xong thông báo, người đầu tiên Choe Socheon nghĩ đến là O Junbi, cậu ta ở nhà của công ty ngay từ ngày đầu tiên đi làm.

“Gay go rồi đây, chắc cậu ấy sốc lắm.”

Trong phòng làm việc mọi người xôn xao bàn tán, thông báo đột ngột kia làm ai nấy chẳng còn lòng dạ làm việc, mấy người ngồi trong phòng nghỉ cũng đang bàn luận về vấn đề “thu hồi nhà”. Phòng Choe Socheon cũng có hai nhân viên đang ở nhà của công ty, xem ra giám đốc Jang cũng có vẻ không hài lòng. Choe Socheon gác công việc lại, đến phòng nhân sự để tìm hiểu tình hình, anh thấy có mấy người đang nói chuyện với trưởng phòng nhân sự.

“Trưởng phòng, làm vậy có phải hơi quá đáng không? Bỗng nhiên bắt chúng tôi chuyển đi, chúng tôi biết ở đâu bây giờ? Trước đây công ty cho chúng tôi chỗ ở nói là phúc lợi của công ty tốt nhất cả nước, bây giờ bắt chúng tôi chuyển đi thì chúng tôi sẽ sống thế nào?”

“Mọi người đừng bi quan như vậy, lần này chủ yếu là do công ty kinh doanh gặp nhiều khó khăn, tôi cũng không có cách nào khác. Mọi người có thể kêu ca với tôi, nhưng những khó khăn mà công ty đang gặp phải mọi người đều biết cả, chưa điều chỉnh về nhân sự đã là may lắm rồi, nếu không bán nhà thì sẽ có hơn 30 nhân viên bị thôi việc. Từ đầu năm lợi nhuận của công ty không được như trước, nên Hội đồng Quản trị đã đưa ra phương án cắt giảm phúc lợi, bán nhà cũng là một phần trong phương án tổng thể.”

Lời giải thích trần tình của trưởng phòng nhân sự khiến mọi người không nói thêm gì nữa, mọi người trở về phòng làm việc của mình,

Choe Socheon cũng không biết thêm thông tin gì. Sau khi về phòng, anh thấy phó chủ nhiệm Kim và phó chủ nhiệm Lee đang đưa đơn xin nghỉ phép cho trưởng phòng, họ muốn nhanh chóng bàn bạc với vợ con về vấn đề nhà ở, trưởng phòng Jang không biết nói gì đành phê chuẩn đơn của họ.

Choe Socheon không về bàn làm việc của mình mà đến phòng Vật tư tìm O Junbi, nhưng cậu ta không có ở đó, mọi người xung quanh cũng không biết cậu ta đi đâu, cuối cùng tìm đến phòng nghỉ thấy O Junbi đang ngồi chán nản nhìn vào máy tính. Choe Socheon lấy hai ly café từ máy bán hàng tự động rồi đến ngồi cạnh cậu ta.

“Ông làm gì thế?”

“Ông đấy à, tôi đang xem mạng.”

Cậu ấy di chuột một cách khó nhọc.

“Cậu xem gì đấy, trang web bất động sản à?”

“Trong ba tháng tôi phải tìm được nhà để chuyển đi, nên tôi muốn

tìm hiểu một chút về giá cả thuê nhà khu vực quanh đây.”

“Thế nào, có căn nhà nào phù hợp không?”

“Ôi, còn phải hỏi, diện tích tương đương với căn nhà tôi đang ở thì tiền thuê rất đắt.”

“Chẳng phải ông có tiền tiết kiệm sao? Tôi phải trả tiền nhà cũng đang hết hơi đây.”

“Làm gì có tiền tiết kiệm.”

O Junbi uống một mạch hết cốc café rồi nói.

“Sao cơ? Không có tiền tiết kiệm?”

Choe Socheon không tin vào tai mình bèn hỏi lại.

“Tôi chỉ có quỹ nhà ở 2.000.000 Won, cùng với số tiết kiệm mỗi tháng 200.000 Won trong hai năm, đây là toàn bộ tài sản của tôi, bây giờ tôi bắt đầu nghĩ đến chết rồi đây.”

O Junbi hai tay ôm lấy đầu, trông rất khổ sở.

“Không phải chứ, tiền lương mỗi tháng ông dùng vào việc gì rồi? Ông không phải nuôi cha mẹ, cũng không phải chăm sóc người ốm.”

Câu trả lời của O Junbi làm cho Choe Socheon vô cùng kinh ngạc.

“Tôi cũng không biết tiền đi đâu nữa.”

“Chắc chắn phải tiêu vào chỗ nào rồi chứ...”

“À, ông cũng biết rồi đấy, tôi và vợ tôi rất thích du lịch, cuối tuần nào chúng tôi cũng đưa con đi du lịch, đến kỳ nghỉ còn đi biển, cũng vì thích đi du lịch nên chúng tôi đã mua một chiếc xe việt dã. Tuy tôi sống không có kế hoạch gì, nhưng tôi chỉ tiêu trong khoản tiền mình có thôi, chỉ phung phí trong điều kiện cho phép thôi, chẳng lẽ lại là sai à?”

“Trời ơi... Ông chưa bao giờ tiết kiệm để phòng lúc nguy cấp à?”

“Không có, nếu có người tiếp thị bán bảo hiểm thì tôi còn có thể suy nghĩ. Nhưng bây giờ tôi chỉ có một chút tiền thâm niên công tác thôi, thực ra tôi cứ cho rằng tiết kiệm là không cần thiết.”

Nghe O Junbi nói, Choe Socheon ý thức được mình đang gặp phải một vấn đề nghiêm trọng đến cỡ nào.

“Thế bây giờ ông định thế nào?”

“Tôi không biết, còn thế nào nữa, chỉ còn ba tháng thôi.”

O Junbi đóng trình duyệt máy tính rồi đứng dậy.

“Dù có thế nào cũng phải tìm cách giải quyết chứ.”

“Rồi sẽ ổn cả thôi, số trời đã định rồi, ông cũng đừng lo lắng quá.”

O Junbi kết thúc cuộc nói chuyện bằng học thuyết Thiên mệnh quen thuộc.

Về đến phòng làm việc, Choe Socheon đứng ngồi không yên. Bản thân anh cũng đang sống trong những ngày tháng giạt gấu vá vai để trả nợ, với tình trạng tài chính này, chẳng may có một sự cố xảy ra với anh thì hậu quả không biết sẽ như thế nào. Choe Socheon vắt óc tìm cách ứng phó, anh cho rằng nếu tiếp tục sống như thế thì chỉ có nước chết. Suy nghĩ này làm anh càng bất an hơn, không còn tinh thần làm việc nữa. Anh hoang mang lật giở tài liệu, mở ngăn bàn tìm kiếm lung tung để giết thời gian.

“Chủ nhiệm Choe, anh có nhà rồi mà, sao phải lo lắng như vậy?”

Nhìn biểu hiện bất thường của Choe Socheon, trưởng phòng Jang cất lời hỏi.

“Sao anh lại cho rằng đó không phải là việc của tôi? Họ đều là đồng nghiệp của tôi, tôi biết là nhà anh có tiền, nhưng cũng không nên bàng quan với những người xung quanh mình như vậy.”

Không ngờ Choe Socheon lại cao giọng phản bác, làm cho các nhân viên ngồi ở phía xa cũng quay lại.

“Ồ hay, sao anh chỉ biết một mà không biết hai? Anh có biết một buổi sáng anh không làm gì sẽ gây ra tổn thất lớn như thế nào cho công ty không? Lãng phí thời gian cũng sẽ dẫn đến việc phải “thu hồi nhà”, nếu anh thực sự muốn giúp các đồng nghiệp của mình thì anh nên chăm chỉ làm việc từng giây từng phút, giúp cho công ty hoạt động hiệu quả trở lại, có đúng không?”

Trưởng phòng Jang nói rất đúng, nhưng Choe Socheon cho rằng trong lúc này mà cũng nói được những lời như vậy thì trưởng phòng Jang quả là một người không bao giờ phải đau đầu vì kế sinh nhai. Anh mím môi đi ra hành lang, đến phòng nghỉ uống café với tâm trạng đau khổ, bỗng anh nhớ tới tấm danh thiếp của Giáo sư Masu mà Munhwa gửi cho anh.

“Xem ra mình phải gác lại những việc này, hẹn gặp Giáo sư Masu xem sao.”

ăn phòng của Giáo sư Masu nằm trong tòa nhà Star Tower gần bến tàu điện ngầm, Choe Socheon ngược nhìn bảng chỉ dẫn ở giữa sảnh, anh quyết định đợi ráo mồ hôi mới lên. Vì không muốn nghe trưởng phòng Jang phàn nàn nên anh hẹn gặp Giáo sư Masu vào giờ nghỉ trưa. Mới tháng Sáu mà nhiệt độ đã tăng cao bất thường, chỉ đi vài bước từ bến tàu điện ngầm vào mà lưng anh ướt đẫm mồ hôi.

Từ tấm bảng chỉ dẫn chẳng chịt anh biết văn phòng Công ty tư vấn GBE chi nhánh châu Á mà Giáo sư Masu làm việc nằm trên tầng 17, anh đi theo nhân viên tiếp tân đến văn phòng của Giáo sư.

“Chào Giáo sư, em là Choe Socheon ạ.”

“Ồi rất vui được gặp lại cậu, lâu quá rồi nhỉ, ha ha.”

Tuy đã nhiều năm không gặp nhưng Giáo sư Masu trông vẫn như xưa, trái lại còn có phần thân mật hơn trước, điều này làm cho anh cảm

thấy dễ chịu hơn.

“Giáo sư bận như vậy mà vẫn bớt chút thời gian để gặp em, em cảm ơn Giáo sư ạ.”

Choe Socheon đưa tay vò đầu ra vẻ có lỗi vì đã không đến thăm Giáo sư sớm hơn.

“Ha ha, cậu đừng nói như vậy, tuổi tôi cũng cao rồi, được gặp những học sinh cũ quả là một niềm vui lớn, nào, lại đây ngồi đi.”

Gặp lại Choe Socheon, Giáo sư có vẻ vui thực sự.

Sau màn chào hỏi, Choe Socheon và Giáo sư ngồi uống trà, tuy ngoài mặt anh vẫn tỏ ra rất điềm đạm, bình thản, nhưng trong đầu anh chỉ quẩn quanh với ý nghĩ “mau nói cho em biết bí quyết quản lý tài chính của thầy đi nào”.

“Em nghe nói thầy vẫn còn nhớ đến em, em vô cùng ngạc nhiên, vì em chỉ học mấy tiết của thầy, sau đó cũng không gặp lại.”

Choe Socheon bất cẩn nhắc đến chuyện không vui của mình.

“Sao tôi có thể quên cậu được, đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi giảng bài ở nước ngoài với vai trò Giáo sư thỉnh giảng, không ngờ mới dạy được vài buổi đã tranh luận với cậu, tôi cũng thấy hơi ái ngại.”

“Em rất xin lỗi.”

Trông Choe Socheon có vẻ bối rối nhưng thực ra anh không hề để ý đến lời Giáo sư.

“Không, không, có gì đâu mà xin lỗi, tôi thấy đó là một kỷ niệm vui, khi đó cậu đã đưa ra quan điểm của mình một cách rất khoa học, tôi đã rất ấn tượng về cậu, tuổi trẻ thì cần phải như vậy, ngoài ra tôi cũng rất ấn tượng về một lần khác, cậu có nhớ không?”

Nói xong Giáo sư mỉm cười.

“Em không biết, lần nào cơ ạ?”

Choe Socheon rất ngạc nhiên.

“Chính là bài báo cáo của cậu.”

“Báo cáo? Ý thầy là bài báo cáo về việc kiếm 100.000.000 Won?”

“Đúng vậy, tôi đã ra đề tài đó cho bài kiểm tra giữa kỳ, tôi ấn tượng mạnh về bài báo cáo đó của cậu, từ đó tôi luôn muốn gặp mặt nói chuyện riêng với cậu, cậu còn nhớ cuối bài báo cáo cậu viết gì không?”

“Em xin lỗi, em chưa nhớ ra ạ.”

Đã 10 năm trôi qua, ngay bản thân mình còn không nhớ nổi cuối bài báo cáo mình viết gì, Choe Socheon không hiểu Giáo sư Masu đang muốn nói đến chuyện gì.

Giáo sư Masu hơi ngẩng đầu lên, nhìn lên trần nhà, dường như đang cố gắng chấp vá từng mảnh ký ức lại với nhau.

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì cậu đã viết thế này...”

Sống trong thời đại ngày nay, ngay từ khi mới bước ra xã hội, phỏng vấn xin việc đã phải dựa vào tiềm lực kinh tế của gia đình. Một người vừa không có điều kiện kinh tế, gia đình lại không có thế lực như em sau này khi bước ra xã hội, rất khó kiếm được 100.000.000 Won, những người xuất thân nghèo khó càng khó phá bỏ gông xích của nghèo khó, ngược lại những người xuất thân giàu sang lại càng ngày càng giàu, lẽ nào đây chính là đặc tính của chủ nghĩa tư bản?

“Những người khác đều viết sẽ làm thế nào để kiếm ra 100.000.000 Won, tràn đầy hy vọng vào tương lai, chỉ có mình cậu là dùng luận điệu bi quan để kết thúc bản báo cáo. Lúc đó tôi thấy cậu quả là một sinh viên có cá tính, có lẽ cậu không quan tâm đến điểm số, mà trong lòng cậu nghĩ như vậy thật nên mới viết vào bản báo cáo.”

“Nghe thầy nói em mới nhớ ra, bây giờ em vẫn giữ quan điểm đó.”

“Ha ha, vậy sao, vậy thì tôi càng không yên tâm, khi còn học đại học

trẻ người non dạ, bây giờ đi làm đã lâu như vậy rồi mà cậu vẫn còn giữ quan điểm đó, vậy thì tôi rất lo lắng cho cậu đây.”

“Em thấy mình đã cố gắng hết sức rồi, nhưng mười năm trôi qua em vẫn không hoàn thành được việc gì, trong tay chẳng có gì ngoài hóa đơn thanh toán nợ thẻ tín dụng và các loại thông báo thanh toán tiền trả góp, hôm nay em đến đây cũng muốn xin thầy cho em vài lời khuyên.”

Một cơ hội đến bất ngờ đề anh nói ra chủ đề chính của buổi gặp mặt, Choe Socheon vui mừng khôn xiết, vừa quan sát phản ứng của Giáo sư Masu vừa nói tiếp:

“Có thể em nói hơi quá, nhưng trong xã hội ngày nay mà thu nhập như Giáo sư thì thật là hiếm, nhất là ở Hàn Quốc.”

“Lúc bằng tuổi cậu, tôi cũng đã từng nghĩ như vậy, lúc đó tôi đang ở Mỹ, một đất nước được người ta cho rằng đâu đâu cũng là vàng, tôi lại cho rằng giấc mộng nước Mỹ ở cách tôi quá xa, suy nghĩ của cậu bây giờ giống hệt với tôi lúc đó. Thế này nhé, tôi sẽ kể cho cậu về bước ngoặt cũng là kinh nghiệm thất bại thời trai trẻ của tôi, có được không?”

Một người đã gặt hái được nhiều thành công trong sự nghiệp như Giáo sư Masu cũng đã có một thời có cái nhìn tiêu cực về thế giới, điều này làm cho Choe Socheon vô cùng ngạc nhiên, hơn nữa thất bại đó còn là bước ngoặt trong cuộc đời ông, rõ ràng anh không thể bỏ qua chi tiết này được.

“Kể từ ngày đó đến nay tính ra đã 30 năm rồi...”

Giáo sư Masu hồi tưởng lại chuyện quá khứ, giọng ông trầm xuống, Choe Socheon cũng thờ chậm lại.

“Khi đó tôi thấy mình như đang bị giam cầm trong mê cung tối om, tôi hoàn toàn mất kiểm soát về vấn đề tài chính của mình, đó là cuộc khủng hoảng lớn nhất trong cuộc đời tôi. Trước đó tôi có một công việc với đồng lương rất hậu hĩnh, tất cả đều đang tốt đẹp, nhưng do không biết quản lý chi tiêu, một phần tài sản của tôi đã tan thành mây khói, lại thêm việc chi tiêu vô độ nên cả số tiền tôi tích lũy được cũng hết sạch. Từ sau khi rơi vào khủng hoảng, tinh thần lạc quan cầu tiến của tôi

không còn nữa, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Còn những suy nghĩ ngu ngốc kiêu như “khi còn trẻ hãy hưởng thụ thoải mái” lại xâm chiếm toàn bộ ý nghĩ của tôi. Mỗi tháng cầm một tập hóa đơn thanh toán nợ thẻ tín dụng và thông báo trả góp tôi đều không biết phải làm thế nào. Đối với một người chưa từng phải đau đầu vì tiền như tôi mà nói, tiền quan trọng hơn bao giờ hết, tôi cần tiền hơn bất cứ lúc nào.”

Giáo sư Masu uống một ngụm nước rồi kể tiếp:

“Tiền lương của tôi không thể chi trả hết những món nợ đó, chi tiêu hàng tháng cứ như gió vào nhà trống, về sau cứ nhắc đến tiền là vợ chồng tôi lại to tiếng với nhau, tình cảm vợ chồng cũng sút mẻ từ đó, tôi luôn kêu ca và kể khổ, không hiểu nổi tại sao tôi lại rơi vào tình cảnh khốn khó như vậy.”

“Không ngờ thầy cũng có lúc như vậy, giống hệt tình cảnh của em hiện nay.”

Nghe xong câu chuyện của thầy mà cảm giác như đang nghe chuyện của mình, Choe Socheon vô cùng ngạc nhiên.

“Ha ha, cậu thấy giống à? Nếu đúng như vậy thì câu chuyện của tôi sẽ có ích cho cậu nhiều hơn là tôi nghĩ đây.”

“Vậy thầy đã vượt qua tình cảnh đó như thế nào?”

Choe Socheon tin rằng để vượt qua được giai đoạn khó khăn đó chắc chắn Giáo sư Masu phải có bí quyết gì đó.

“Thuyền đi trên biển nếu bị mất phương hướng rất dễ đâm phải đá ngầm, có thể còn bị vỡ tan, thâm hụt tài chính cũng giống như con thuyền mất phương hướng. Lúc đó tinh thần tôi suy sụp hoàn toàn, không thể làm việc được, nên tôi đã xin nghỉ phép dài ngày, nhốt mình trong nhà, suy nghĩ lại những vấn đề của mình. Tuy ý chí của tôi không thua kém gì người khác, nhưng muốn tìm ra ánh sáng trong đường hầm đâu phải là dễ, sau đó tôi đã đi hiệu sách mua một thùng sách về. Lúc đó tôi chỉ nghĩ rằng phải tìm ra một cách làm giàu nhanh nhất, hoặc là một bí quyết quản lý tài chính mà mọi người không chú ý tới, không biết tôi đã đọc bao nhiêu cuốn sách.”

“Sau đó thầy có tìm ra bí quyết không?”

Mắt Choe Socheon sáng rực, anh vội hỏi.

“Nếu kiếm tiền dễ như vậy thì e rằng tất cả những người biết chữ đều trở thành triệu phú, đúng không? Ha ha!”

Giáo sư Masu cười phá lên, rồi nói tiếp:

“Tuy đã đọc rất nhiều sách, nhưng tôi không tìm ra bí quyết nào cả, những cuốn sách đó chỉ giúp tôi hiểu ra một điều, đó là tôi quá thiếu hiểu biết, tôi không biết cách quản lý chi tiêu, điều đó dẫn đến việc tiền ngày càng chiếm vị thế cao hơn trong cuộc sống sau này của tôi.”

“Tiền chiếm vị trí rất cao trong cuộc sống của Giáo sư? Em không hiểu...”

Choe Socheon ra vẻ không hiểu ẩn ý sau câu nói của Giáo sư.

“Trước đây tôi cho rằng tiền không phải tất cả, cũng chính vì suy nghĩ đó nên tôi không ý thức được việc bản thân mình sẽ phải giải quyết các vấn đề về tiền do chính mình gây ra, tôi chỉ biết trốn tránh và trì hoãn, càng như vậy càng khó thoát khỏi vũng bùn, cuối cùng tiền trở thành chủ nhân của cuộc đời tôi, tôi không thể kiểm soát được tiền, mà tiền lại có thể khống chế tôi.”

“Cuộc sống bị tiền khống chế”, nghe đến đây tim Choe Socheon nặng trĩu, nếu cứ tiếp tục như thế này, e rằng không lâu nữa mình cũng sẽ bị tiền chi phối.

“Rút cục là có chuyện gì ạ?”

Choe Socheon tròn mắt nhìn Giáo sư, anh ngồi gần Giáo sư hơn nữa.

Giáo sư Masu đứng dậy, đến bên cửa sổ hồi tưởng lại chuyện năm đó.

Ở nước Mỹ, ô tô là vật dụng cần thiết trong cuộc sống của mỗi người, cho dù số nợ có lớn tới đâu, tiền thuế nợ đến vài tháng họ cũng không muốn từ bỏ chiếc ô tô của mình, đối với Giáo sư Masu cũng vậy, ông có một chiếc xe thể thao Corvette của hãng Chevrolet.

Một buổi tối thứ Bảy, ông và vợ cãi nhau vì tiền.

“Anh không thể tiết kiệm một chút được à? Đồ xăng cho chiếc xe cồng của anh thì anh không tiếc gì, sao không làm gì cho vợ con được ăn ngon mặc đẹp một chút?”

“Em nói gì? Người khác nghe thấy lại tưởng anh là thằng đàn ông để cho cả nhà bị chết đói, ăn nói kiêu gì vậy.”

Masu đẩy cửa đi ra, cửa phòng đóng sập lại, ông lái chiếc Corvette đi khỏi nhà, ông lái xe lên đường cao tốc để giảm stress.

“Xem ra chỉ có cậu mới hiểu được tâm trạng của tôi, bay lên nào.”

Ra khỏi đường cao tốc, đi vào đường cái trong một vùng tĩnh mịch, Masu nhấn hết ga xe, chạy như điên trên đường.

“Ôi hôm nay thời tiết xấu quá. Bản thân đã không vui lại còn gặp thời tiết âm u nữa...”

Ông trời cứ như đồng cảm với tâm trạng của ông, một trận tuyết lớn nhất trong vòng 20 năm đã ập đến, đúng lúc đó xe hết xăng, xe lại bị cán đinh đúng chỗ cách trạm xăng vài ki lô mét, tuyết vẫn rơi nặng hạt, Giáo sư Masu bị kẹt trong đường cái không thoát ra được.

“Lẽ nào cứ ngồi đây chờ chết? Hay là đi bộ đến một nông trại gần đây? Không được, mình không thể để chiếc Corvette của mình ở lại đây được.”

Ông quyết định chờ xem có xe nào đi qua không, nhưng ở nơi vắng vẻ này rất ít xe qua lại, thỉnh thoảng có xe chạy qua nhưng do trời tối nên lái xe cũng không muốn dừng lại.

Thời gian dần trôi, nỗi sợ hãi trong ông ngày càng lớn dần.

Ông vẫn cứ tâm niệm rằng “Corvette là biểu tượng của lòng tự tôn, không thể vứt bỏ được”, nhưng bản thân ông lại ra khỏi xe và đi về hướng nhà mình, càng đi càng xa chỗ chiếc xe, ông nghe thấy một tiếng nói vọng ra từ trong tim mình:

“Đúng rồi, tốt lắm, trước tiên cứ sống như vậy đã, có xe thì có gì tốt, rồi xem không có xe mình vẫn sống tốt như vậy, vì vợ con mình, mình phải sống thật tốt!”

Ông cứ thế men theo đường cái, đến sáng sớm hôm sau thì về đến

nhà. Vừa thấy vợ, Masu liền ôm chầm lấy vợ và khóc nức nở.

“Xin lỗi em, những vấn đề tiền nong mà chúng ta gặp phải đều do anh gây ra, nếu có trách thì hãy trách anh!”

Kể xong chuyện, Giáo sư Masu có vẻ nhẹ nhõm hơn.

“Ý thầy là chỉ có cách vứt bỏ chiếc xe thể thao mới có cơ hội xoay chuyển sao?”

“Đúng là tuổi trẻ có khác, hiểu nhanh thật đấy, trước đây tôi luôn bị bó buộc trong cái vỏ hào nhoáng đó.”

“Nhưng cũng không có nghĩa là sau khi ngộ ra chân lý đó thầy có thể giải quyết được mọi vấn đề.”

Sự thật đúng là như vậy, vứt bỏ vẻ hào nhoáng bề ngoài không thể giải quyết vấn đề tài chính ngay lập tức, Choe Socheon hơi thất vọng.

“Đương nhiên là như vậy, nhưng quan trọng là ít ra tôi không còn trách móc người khác đã gây ra vấn đề tài chính của mình, tôi phải chịu trách nhiệm hoàn toàn đối với vấn đề chi tiêu của gia đình tôi. Từ đó tôi đã hạ quyết tâm như thế, sau này tôi cũng vẫn làm như vậy. Thực ra sau khi chuyện đó xảy ra, việc đầu tiên tôi làm khi về nhà là bán chiếc xe đi, chiếc xe đó là thứ vô cùng quý giá đối với tôi, từ đó về sau tôi đoạn tuyệt hẳn với những thứ nằm ngoài phạm vi chi trả của mình.”

Trong khi Giáo sư Masu vẫn đang nói về kinh nghiệm của mình, bên ngoài có tiếng gõ cửa, thư ký của ông nói nhỏ với ông vài câu, Giáo sư Masu gật đầu, ra hiệu cho thư ký ra ngoài.

“Thật là xin lỗi, tôi có khách đến đột xuất, chúng ta dừng ở đây nhé.”

“Không sao ạ, em vô cùng cảm ơn thầy đã dành thời gian cho em.”

Tuy nói vậy nhưng Choe Socheon cảm thấy rất tiếc, Giáo sư Masu sắp nói vào vấn đề chính rồi, không ngờ lại bị phá đám.

“Xem ra cậu vẫn chưa hết bản khoăn phải không, thế này nhé, để tôi xem lại lịch trình làm việc, tối thứ Bảy tuần sau tôi rảnh, cậu đến nhà

tôi được không? Thực ra tôi vẫn còn chuyện muốn nói với cậu.”

Nhận được lời đề nghị của Giáo sư Masu, Choe Socheon vui ra mặt.

“Được ạ, thưa Giáo sư.”

Hai người hẹn nhau thời gian và địa điểm gặp mặt, trên đường về Choe Socheon thấy bước chân mình nhẹ tênh.

“Xem ra đến thứ Bảy tuần sau mình có thể giải quyết các vấn đề tài chính trước mắt rồi.”

hóng tầm mắt ra xa ngắm nhìn toàn cảnh sông Hangang, ánh mặt trời chiếu chan hòa, Giáo sư Masu ngồi trên ghế ngả nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy thư giãn vô cùng.

Giáo sư Masu cầm cốc trà, nhấp một ngụm rồi nói:

“Cậu thử uống xem, đây là trà ngon bạn tôi mang từ Trung Quốc sang, vị hơi đắng nhưng rất tốt cho sức khỏe. Loại này sản lượng thấp cho nên ông ta cũng tốn một khoản đấy.”

Hương thơm đặc biệt đó kích thích khứu giác của Choe Socheon, anh uống thử một ngụm trà được pha bằng ấm sứ, thấy miệng đắng đắng, nhưng khi vào đến cổ họng, lại có cảm giác mát dịu đến tận chân răng.

“Em không hiểu biết gì về trà đạo, nhưng trà này có thể làm cho người ta thấy vô cùng sáng khoái.”

“Mười năm trước tôi bắt đầu tiếp xúc với trà, sau này dần dần trở nên thích trà đạo.”

Hai thầy trò chỉ ngồi uống trà mà không nói chuyện gì. Những món

đồ cổ bày ngăn nắp trong nhà Giáo sư sáng bóng lên, khung cửa sổ và sàn phòng khách đều được làm bằng gỗ thông, phòng khách hai tầng thể hiện đẳng cấp của chủ nhà, bên ngoài cửa sổ là một khu vườn nhỏ, có một người làm vườn đang làm việc ngoài đó, Choe Socheon phát hiện ra ông ta cũng đã lớn tuổi, đang đi lại trên một con đường trải những viên đá nhỏ màu trắng để cắt tia các cây trong vườn.

Một lát sau, Giáo sư Masu đặt tách trà xuống rồi nói:

“Theo cậu, tiền bạc tốt hay không tốt?”

“...”

Lần đầu tiên được hỏi như vậy, Choe Socheon bất ngờ không biết phải nói gì, chuyên ngành anh học ở trường đại học là kinh doanh và kinh tế, sau này đi làm cũng thường xuyên tiếp xúc với tiền, nhưng anh chưa bao giờ suy nghĩ về giá trị của đồng tiền, cho nên anh không thể đưa ra câu trả lời chính xác ngay được.

“Câu hỏi của tôi rất đơn giản nhưng không dễ để trả lời phải không? Đừng nghĩ quá phức tạp, hãy nghĩ lại những gì mình đã trải qua và thử nói xem cậu nghĩ thế nào về tiền.”

“Em cho rằng tiền là thứ không thể thiếu, nhưng mặt khác nó cũng đem lại bất hạnh cho con người, tiền gây ra khoảng cách giàu nghèo trong xã hội, không những thế nó còn dẫn tới tranh chấp và thù hận, đúng không ạ? Thực ra em không có ấn tượng tốt lắm về tiền.”

Từ nhỏ đến lớn cuộc sống của Choe Socheon đều bị đồng tiền xoay vần, cho nên đối với anh, tiền không phải là thứ gì tốt đẹp cả.

“Ha ha, có rất nhiều người nói giống em, nhắc đến “tiền” là trong đầu chỉ có những ấn tượng xấu, chính vì suy nghĩ đó nên mọi người có định kiến với đồng tiền, chỉ nhắc đến “tiền” là đã thấy khó chịu. Khi trong cuộc sống xảy ra vấn đề kinh tế, cũng chỉ biết ứng phó một cách thụ động, chỉ biết trốn tránh, cả đời không thoát ra được lối mòn, cuối cùng tiền trở thành ông chủ, còn con người lại trở thành nô lệ cho nó.”

“Tiền trở thành chủ nhân của con người là sao ạ?”

“Đồng tiền làm chủ và con người làm chủ là hai trường hợp hoàn toàn trái ngược nhau. Khi chúng ta làm chủ đồng tiền, chúng ta có thể thực hiện mơ ước của mình, có thể sống hạnh phúc; nhưng khi tiền làm chủ, thì lại hoàn toàn khác, lúc đó chúng ta buộc lòng phải vứt bỏ mọi hy vọng và mơ ước, mục đích của công việc chỉ là kiếm tiền, cuộc sống chỉ xoay quanh đồng tiền, bản thân không còn kỳ vọng vào thu nhập trong tương lai, đành phải tuân theo sự an bài của số phận, sống một cuộc sống thụ động. Chính vì lối sống thụ động đó, mọi người tự vạch ra giới hạn cho tiềm lực kinh tế của mình, chỉ hài lòng với hiện tại, lúc nào cũng cho rằng: “Cho dù mình có cố gắng thế nào cũng chỉ kiếm được đến thế thôi”, khi phải chi tiêu thì cho rằng: “Có tiền không tiêu thì cuộc sống còn gì thú vị nữa”, đúng vậy không? Cậu có đồng ý với tôi không?”

Choe Socheon gật gật đầu.

“Thưa Giáo sư, em đồng ý với phần lớn quan điểm của thầy, em thực sự cảm thấy thu nhập và chi tiêu của mình bị giới hạn, nhưng em không cho rằng giới hạn đó là do chính mình vạch ra. Thực tế, cho dù em có cố gắng như thế nào, thu nhập cũng không hơn được mức hiện tại, đây là hiện thực em phải đối mặt, cho dù có tiết kiệm như thế nào thì mức chi tiêu cũng vượt quá khả năng kinh tế của gia đình. Điều khiến em buồn nhất là em cũng tiêu pha như người khác, nhưng sao những vấn đề tài chính đó chỉ xảy ra với một mình em, mọi người xung quanh đều thu nhập như em, cũng đổi xe mới, đôi lúc cũng đưa vợ con đi du lịch, sống còn xa xỉ hơn em, sao lại như vậy được, đáng ra họ phải bị khủng hoảng từ lâu rồi. Mỗi tháng cầm trong tay tập hóa đơn thanh toán, em thấy cuộc sống của mình dường như hết hy vọng, làm gì cũng không được.”

“Cậu nói vậy không đúng, bây giờ vẫn chưa muộn, nếu muộn rồi thì tôi với cậu ngồi đây còn ý nghĩa gì nữa. Cậu có suy nghĩ như vậy chứng tỏ cậu vẫn chưa thoát ra khỏi cuộc sống bị động, cậu nên bỏ suy nghĩ mọi việc đã muộn, không thể giải quyết được đó đi.”

Choe Socheon vô cùng băn khoăn, bây giờ cho dù anh có hét to “Đúng vậy, vẫn chưa muộn” thì trừ khi có một khoản tiền trên trời rơi xuống, nếu không anh không thể thay đổi được một sự thật là anh đang phải đối mặt với vấn đề tài chính.

Giáo sư Masu chú ý đến vẻ buồn rầu của Choe Socheon, ông nói:

“Cậu đã từng nghe câu “Nghèo khó là căn bệnh mãn tính” chưa? Nếu chấp nhận số phận nghèo khổ thì sau này rất khó thay đổi, nếu cứ cho rằng đó là số trời. Những người cho rằng nghèo khổ là số trời, không đấu tranh với nó luôn cảm thấy xuất thân nghèo khổ là một điều đáng xấu hổ, nhưng lâu rồi họ cũng quen với suy nghĩ đó, họ học cách thích ứng với cuộc sống nghèo khổ. Khi xảy ra vấn đề, họ cho rằng đó là do hoàn cảnh, và không chịu cố gắng nữa.”

“Chúng ta không thể thích ứng với nghèo khổ mà phải tránh xa nó.”

Trên thực tế, người giàu thì ngày càng giàu, người nghèo thì ngày càng nghèo đi. Trong số những người giàu có đa số là xuất thân từ gia đình có điều kiện, rất ít người xuất thân bần hàn. Choe Socheon bắt đầu không đồng tình với quan điểm của Giáo sư, anh cho rằng con nhà giàu không cần cố gắng thì cũng vẫn mua được xe xịn, biệt thự, đến kỳ nghỉ còn đi nước ngoài chơi golf.

“Ha ha, xem ra cậu vẫn nhìn tiền bằng con mắt tiêu cực lắm. Nếu cậu không bỏ quan niệm đó đi, thì nó sẽ ăn sâu vào tiềm thức của cậu, đến lúc đó chắc chắn rằng vấn đề tài chính sẽ lại tìm đến với cậu, nói cách khác, khủng hoảng tài chính là lựa chọn của bản thân cậu.”

“Nói vậy, thầy cho rằng chính quan niệm tiêu cực đã gây ra những vấn đề về tài chính sao?”

Choe Socheon nén lại bực dọc, anh hỏi Giáo sư.

“Thái độ tiêu cực của cậu đã chặn đứng dòng chảy của tiền, xuất thân nghèo khổ chẳng có gì đáng xấu hổ, khuất phục trước số phận mới là đáng xấu hổ, nếu cậu muốn có một cuộc sống sung túc, cần phải thừa nhận tiền bạc là một thứ có ích và vô cùng cần thiết. Bản thân cậu phải hy vọng có một cuộc sống như thế, và tin tưởng rằng cuộc sống đó đang chờ đợi cậu ở phía trước, ngoài ra còn phải đề ra một mục tiêu tài chính lớn hơn và cầu tiến hơn nữa.”

Giáo sư Masu đứng dậy.

“Cứ ngồi đây mãi cậu sẽ chán đấy, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

ách đó không xa, dòng sông Hangang đang lững lờ trôi, được đi dạo trong một khu vườn đẹp thế này quả thật là một thú vui tao nhã, tuy mặt trời chói chang, nhưng gió vẫn lùa qua những tán lá cây, Choe Socheon im lặng đi phía sau Giáo sư Masu.

“Thế nào? Ở đây rất mát mẻ, đúng không?”

“Thưa Giáo sư, em vẫn còn thắc mắc. Những lời thầy nói em đều hiểu, nhưng suy cho cùng thì em vẫn chưa biết mình phải làm gì, em vẫn rất hoang mang.”

“Đầu tiên cậu phải thừa nhận sự thật này, những vấn đề cậu đang gặp phải là do chính bản thân cậu gây ra, những tài sản cậu có được hiện nay đều được giới hạn trong phạm vi mà cậu đặt ra.”

Giáo sư Masu dừng lại bên dòng nước, ông quay đầu lại, nhìn vào mắt Choe Socheon.

“Như vậy nghe hơi vô lý, ai có thể lựa chọn được giàu hay nghèo? Hơn nữa em chưa bao giờ mong muốn bị rơi vào tình cảnh này.”

Choe Socheon không đồng ý với ý kiến của Giáo sư, lấy chân đá viên sỏi dưới đất ra xa.

“Ha ha, xem ra cậu cố chấp hơn tôi tưởng đấy, thế thì tôi giải thích kỹ hơn cho cậu nhé. Đầu tiên, có một điều cậu đã hiểu nhầm, mong muốn và lựa chọn là hai việc khác nhau, cậu không mong muốn tình huống đó xảy ra, đó chỉ là nguyện vọng của cậu thôi, nhưng trong cuộc sống cậu lại có những lựa chọn trái ngược với những gì cậu mong muốn. Cậu phải thừa nhận điều này, tình cảnh hiện nay của cậu là do trước kia cậu đã nghĩ sai, dẫn đến lựa chọn sai, cậu vẫn không công nhận sao?”

Choe Socheon nín lặng.

Giáo sư Masu vỗ vai anh rồi nói:

“Đa số mọi người đều không dám nhìn thẳng vào vấn đề, bởi lẽ để chấp nhận hiện thực rất đau khổ, cho nên họ muốn trốn tránh, bằng lòng với hoàn cảnh, giống như một người bị mụn nhọt, nhưng lại không muốn chữa trị, cuối cùng thì sao? Đến lúc mụn vỡ ra mới hiểu được một điều rằng thà bị đau khi chữa trị còn hơn là bị đau khi mụn vỡ. Nếu không dám nhìn thẳng vào vấn đề tài chính của bản thân, thì tình hình có thể sẽ xấu đến mức không thể cứu vãn được, vì vậy chúng ta phải chấp nhận sự thực là chúng ta bị mụn nhọt, và phải quyết tâm chữa trị.”

Giáo sư Masu dừng lại, quan sát nét mặt Choe Socheon, khuôn mặt anh vẫn thể hiện sự lo lắng.

“Thế nào? Còn muốn nghe nữa không? Xem ra cậu vẫn không muốn chấp nhận sự thật...”

“Nói thật là em vẫn muốn Giáo sư tiết lộ cho em bí quyết kiếm được nhiều tiền hơn là nghe những lý luận về giá trị của đồng tiền, và về trách nhiệm của em đối với vấn đề tài chính. Nếu em có nhiều tiền hơn thì chắc em sẽ nhìn nhận về nó tích cực hơn.”

Choe Socheon chờ đợi rất lâu rồi lấy hết dũng khí nói ra ý đồ của mình.

“Ha ha, sao cậu vẫn chưa hiểu ý tôi nhỉ, nói cách khác, kể cả tôi có giới thiệu cho cậu một vài cách đầu tư, cậu thu được lời lớn, nhưng rồi chẳng được bao lâu cậu cũng sẽ mất đi nhiều hơn là kiếm được mà thôi. Nếu cậu hỏi tại sao, đó là vì cậu không biết cách làm chủ đồng tiền và quản lý đồng tiền của mình một cách thỏa đáng.”

Nói đến đây, Giáo sư Masu ra hiệu cho người làm vườn đi đến. Sau một hồi nhỏ cỏ dại, người làm vườn đang ngồi nghỉ dưới gốc cây đứng lên đi đến phía họ.

“Thưa ông chủ, tôi nhỏ cỏ ở đằng kia nóng quá nên ngồi nghỉ một lát...”

Vừa thấy Giáo sư Masu, người làm vườn vội vàng giải thích.

“Không sao, thực ra nhân tiện lúc anh đang ngồi nghỉ, tôi có chuyện muốn nói với anh. Tôi muốn hỏi tiền nhập học của con anh lo đến đâu rồi?”

“Ôi, nói đến chuyện đó, quả thật tôi không biết tiền đi đâu hết, tôi và vợ tôi làm quần quật cũng không kiếm đủ tiền, sao cuộc sống lại thế này, tiền đều bị những người giàu có giữ chặt trong túi rồi hay sao ấy.”

Giáo sư Masu vừa hỏi, người làm vườn đã dốc bầu tâm sự.

“Xem ra cũng khó, nhưng anh phải nghĩ cách kiếm tiền để nhập học cho con đi, oán trách cuộc sống thì có ích gì, chẳng ai tự dưng biếu không cho anh tiền cả. Không ai muốn thiếu tiền, nhưng ngay từ đầu phải nhận rõ trách nhiệm của mình, không được đổ tội cho người khác. Không có tiền, không đủ tiền, hay kinh tế khó khăn ư, những tình cảnh đó đều do anh chưa chịu trách nhiệm với đồng tiền của mình. Theo tôi được biết, tiền lương của anh và vợ anh cộng lại cũng hơn 4.000.000 Won, nếu tính toán trước số tiền nhập học cho con thì mỗi tháng tiết kiệm một chút, cũng không đến nỗi gặp phải khó khăn như bây giờ.”

Trong lúc đưa ra lời khuyên cho người làm vườn, ánh mắt Giáo sư Masu đưa đi đưa lại giữa Choe Socheon và người làm vườn. Mỗi khi bắt gặp ánh nhìn ấy, Choe Socheon đều né tránh.

“Ôi, kệ nó, cuộc sống của nó thì để nó tự giải quyết, có đi học đại học hay không do nó tự quyết, nếu đi học thì phải làm thêm một công việc nữa, vậy đi học còn có ý nghĩa gì? Nó thích tiêu tiền, uống rượu, mua quần áo, tôi thì chẳng giàu có gì, bình thường cũng không muốn nói nó, bọn trẻ bây giờ không biết chúng nghĩ gì nữa.”

Người làm vườn thở dài rồi nói tiếp:

“Đến tuổi này tôi cũng chẳng ngại gì hết, đáng ra năm ngoái tôi đã mua một căn hộ có một phòng khách và 3 phòng ngủ rồi, nhưng về sau thấy lãi ngân hàng cũng khá nhiều, hơn nữa vợ tôi lại muốn mua chiếc giường bằng đá, nói là phải nằm giường đá mới ngủ được. Thực ra bà ấy đến nhà người ta chơi thấy có giường đá, thấy rất ấm áp, cho nên mới

nghĩ như vậy. Tôi cũng già rồi, đi tàu điện ngầm hay xe bus rất bất tiện, nên chúng tôi tự lái xe, cũng tốn thêm khá nhiều tiền, nhưng còn cách nào khác? Tốn tiền một chút nhưng mình cảm thấy thoải mái là được, phải không anh bạn trẻ?”

Người làm vườn vỗ vỗ vào đầu gối Choe Socheon, tỏ ý muốn anh đồng tình với quan điểm của ông ta.

“Đúng... Đúng vậy.”

Nghĩ đến tình cảnh của mình, Choe Socheon cũng thở dài, anh chợt nhận ra ý đồ của Giáo sư Masu khi ông gọi người làm vườn tới.

“Giáo sư, nếu như em đã nhận thức được trách nhiệm của mình với đồng tiền, thì tiếp theo em phải làm gì?”

Choe Socheon háo hức chờ đợi câu trả lời của Giáo sư.

“Nếu cậu thực sự nhận thức được rằng mình phải chịu trách nhiệm với tình cảnh hiện nay của mình, thì cậu sẽ tin rằng trong tương lai vấn đề tài chính của cậu sẽ khác đi, vì cậu đã nghĩ khác và có lựa chọn khác. Cậu phải giữ chữ tín với tiền của mình, tiềm thức sẽ chỉ cho cậu con đường đúng đắn, muốn kiếm được nhiều tiền hơn nữa thì trước tiên phải có quan hệ mật thiết với tiền, cậu thấy thế nào?”

Giáo sư Masu nói xong, người làm vườn nói phải đi nhờ cở tiếp, ông ta đứng dậy. Khi ông ta đi khỏi, Choe Socheon cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

ặt trời chói chang hơn làm cho không khí nóng nực dần lên, hai thầy trò quay vào phòng đọc sách của Giáo sư Masu.

“Thế nào, cậu thấy người làm vườn của tôi là chủ nhân của đồng tiền hay là nô lệ của đồng tiền? Thôi, tôi hỏi thẳng với cậu nhé,

cậu thấy mình là chủ nhân của đồng tiền hay là nô lệ của đồng tiền?”

Cụm từ “nô lệ của đồng tiền” có vẻ hơi khó nghe, nhưng trước mặt Giáo sư Masu, Choe Socheon quyết định gác lòng tự tôn của mình sang một bên, thể hiện đúng bản chất của mình, anh mong rằng như vậy Giáo sư Masu sẽ cho anh một đáp án chính xác và có tính thực thi hơn.

“Theo lời Giáo sư thì bây giờ em đang là nô lệ của đồng tiền, em luôn bị các khoản nợ bủa vây, nhưng đến khi nào có nhiều tiền, em sẽ trở thành chủ nhân của đồng tiền.”

“Cậu nghĩ thế vẫn chưa đúng lắm, tiền nhiều hay ít không quyết định cậu làm chủ đồng tiền hay làm nô lệ cho đồng tiền, mà phải xem cậu có quyết tâm thoát khỏi sự khống chế của đồng tiền hay không, sau đó chế ngự được nó, chỉ những người có quyết tâm đó mới trở thành chủ nhân của đồng tiền.”

“Thưa thầy, làm thế nào để có thể chế ngự đồng tiền ạ? Có phải là biết được tiền đã thoát đi đâu, từ đó khống chế nó, có phải như vậy không ạ?”

“Chế ngự đồng tiền có nghĩa là không được để đồng tiền chiếm vị trí quá cao trong cuộc sống của chúng ta, chúng ta phải chịu trách nhiệm với vấn đề liên quan đến tiền. Càng không có tiền thì vị trí của tiền càng cao hơn, và dẫn đến bị đồng tiền làm chủ, cậu có công nhận là hầu hết mọi người đều đã từng gặp phải vấn đề tài chính không? Thành công hay thất bại trong chi tiêu quyết định bởi cách nhìn nhận và ứng phó với vấn đề tài chính mà mình gặp phải, nó còn quan trọng hơn việc vấn đề đó là vấn đề gì, phải coi vấn đề tài chính đó là vấn đề mình cần phải giải quyết, và đối diện với nó một cách tích cực, làm hết trách nhiệm của mình, như vậy cậu sẽ có nhiều cơ hội hơn để giải quyết thành công vấn đề tài chính, khi nắm bắt được cơ hội đó tức là cậu đang có bước ngoặt trong vấn đề tài chính. Nếu chỉ coi đó là sự sắp đặt của số phận và tìm cách trốn tránh nó thì tình hình tài chính của cậu sẽ không bao giờ khá lên được.”

Giáo sư Masu khuyên Choe Socheon, nếu muốn độc lập về mặt tài chính, thì về đến nhà phải hành động ngay, bước đầu tiên, hãy viết ra

giấy: “Lý do cần có tiền, cũng có nghĩa là mong muốn có tiền để làm gì”, hãy viết lý do phải kiếm ra tiền, sau đó cậu sẽ biết chính xác mình phải làm gì, muốn có cái gì, muốn trở thành người như thế nào.

Giáo sư Masu lấy ra một tờ giấy rồi làm mẫu.

10 năm sau tôi muốn:

-Mua cho mình một căn nhà có vườn.

-Không phải đau đầu vì tiền, không có khoản nợ nào.

-Sau khi nghỉ hưu có thể giúp đỡ người khác.

-Cho con được học tập theo nguyện vọng của chúng.

-Mua được những gì mình thích.

“Cậu thấy những điều này thế nào? Cậu có muốn chúng trở thành hiện thực không? Cậu có còn bi quan cho rằng tiền sẽ hủy diệt con người nữa hay không? Nếu cậu viết được ra những lý do của mình, cậu sẽ biết vì sao cậu cần có tiền, đó sẽ là động lực để cậu phấn đấu, và giúp cậu hiểu ra một điều rằng nếu muốn thực hiện những việc đó thì tiền là thứ không thể thiếu, có như vậy cậu mới nhìn tiền bạc một cách khách quan hơn. Cậu sẽ có cảm tình hơn với tiền, và tràn ngập hy vọng vào tương lai, chẳng lâu sau cậu sẽ thấy mình đang tiến gần đến những mục tiêu đó, đương nhiên quyền lựa chọn là ở cậu, khi cậu đưa ra quyết định thì cậu sẽ biết được cậu sẽ thành công hay thất bại.”

“Vâng, em hiểu rồi, em sẽ nghe theo lời khuyên của thầy.”

Bất giác Choe Socheon nhận ra ở một góc nào đó trong nội tâm anh vọng ra câu nói: “Không thể sống thiếu tiền, tiền là một thứ rất tốt đẹp, rất quý giá!”

“Nhưng những việc cần làm đâu chỉ dừng ở đó, chỉ dựa vào quyết tâm thì không đảm bảo sẽ có tự do về tài chính.”

“Vậy còn phải làm gì nữa, thưa Giáo sư?”

Thực ra, Choe Socheon muốn Giáo sư Masu nói cho anh biết cách quản lý chi tiêu, bởi lẽ anh thấy điều đó còn thiết thực hơn là chỉ nói về quyết tâm và thái độ.

“Tôi đã từng nói rồi, nếu muốn có một cuộc sống không phải băn khoăn về tiền nong, điều quan trọng nhất là phải có trách nhiệm với tiền, trách nhiệm đó xuất phát từ việc xác định rõ “mình có bao nhiêu tài sản, kiếm tiền bằng cách nào, tiền tiêu vào việc gì, đầu tư vào đâu”, sau đó lên kế hoạch và thực hiện, đây chính là bước đầu tiên trên con đường tự do về tài chính.”

“Nhưng thực tế thì xung quanh em rất ít người đưa ra kế hoạch chi tiêu tỉ mỉ, bởi vì những khoản phải chi tiêu đâu có ít, lập ra kế hoạch cụ thể e rằng hơi khó và hơi thừa.”

Choe Socheon nhớ lại Tết năm nào anh cũng quyết tâm “Năm nay nhất định phải làm một quyển sổ tiết kiệm cho cả nhà”, nhưng chẳng bao lâu quyết tâm của anh cũng tiêu tan hết.

“Ha ha, thật tội nghiệp, rất nhiều người trẻ tuổi luôn sầm sứa cho bản thân rất tinh tươm, họ biết trong tủ có bao nhiêu bộ quần áo và thiếu bao nhiêu bộ, nhưng lại không biết chi tiêu, không quan tâm mình có bao nhiêu tài sản, sau này sẽ cần bao nhiêu tiền, nếu cậu coi nhẹ việc quản lý tài sản thì hãy thay đổi suy nghĩ đó ngay đi, phải nắm chặt tiền trong tay mình, đó là một việc không thể bỏ qua.”

Choe Socheon gật đầu liên tục.

“Cũng giống như khi biết quý trọng sức khỏe, chúng ta sẽ phải kiểm tra định kỳ, khi nhìn nhận vấn đề tiền bạc, chúng ta cũng phải biết hiện tại mình có bao nhiêu tài sản, và chẩn đoán, chữa trị những vấn đề tồn tại trong đó. Thế này nhé, bây giờ cậu hãy liệt kê những tài sản và các khoản nợ của cậu ra tờ giấy này, sau đó lấy tài sản trừ đi số nợ, sẽ ra số tài sản còn lại.”

iáo sư Masu đưa giấy bút cho Choe Socheon, thấy anh còn do dự, ông nói thêm:

“Cậu sao vậy, cậu có biết phí tư vấn trong một tiếng đồng hồ của tôi là bao nhiêu không?”

“Dạ?”

Nghe Giáo sư Masu nhắc đến tiền, Choe Socheon tròn mắt ngạc nhiên.

“Ha ha, làm gì mà hốt hoảng thế, tôi đùa thôi, cả đời tôi chỉ dạy học một kỳ, chỉ có mấy học sinh, cậu thấy tôi giống loại người thích thu tiền của học sinh lắm à?”

Choe Socheon bắt đầu liệt kê các tài sản và các khoản nợ của mình, Giáo sư Masu nhắc anh khi liệt kê tài sản có thể căn cứ vào giá cả thị trường để định giá tài sản, liệt kê thật chi tiết các khoản nợ, có chỗ nào không hiểu thì hỏi lại Giáo sư, không ngờ việc làm đó cũng tốn không ít thời gian.

“Sau khi liệt kê tình trạng tài chính của mình, cậu thấy thế nào?”

Xem tờ giấy của Choe Socheon xong, Giáo sư hỏi anh.

“Em thấy có nhiều món nợ lớn hơn em tưởng tượng, em cứ nghĩ là tiền nợ thẻ tín dụng không tính là nợ, nhưng Giáo sư nói là khoản đó cũng phải liệt kê vào, nên em vô cùng kinh ngạc về con số này.”

Tài sản		Khoản nợ	
Nhà	310.000.000 Won	Tiền nhà trả góp	200.000.000 Won
Ô tô	20.000.000 Won	Tiền trả góp mua xe	10.000.000 Won
Cổ phiếu	30.000.000 Won	Tiền nợ	30.000.000 Won
Tiết kiệm	10.000.000 Won	Nợ thẻ tín dụng	3.000.000 Won
		Tổng nợ	243.000.000 Won
		Tài sản còn lại	127.000.000 Won
Tổng tài sản	370.000.000 Won	Tiền nợ + Tài sản còn lại	370.000.000 Won

Choe Socheon thở dài sau khi xem xong các khoản nợ của mình.

“Cậu luôn thấy thiếu tiền phải không? Bây giờ cậu đã hiểu lý do phải liệt kê các khoản nợ rồi phải không? Lãi suất mỗi năm của khoản nợ 240.000.000 Won là 7%, tức là 16.800.000 Won, mỗi tháng là 1.400.000 Won, đây là một con số không nhỏ, chỉ riêng lãi suất đã lên đến 1.400.000 Won, nếu muốn trả cả gốc thì số tiền phải trả mỗi tháng sẽ lớn hơn rất nhiều.”

“ ... ”

Trước đây, Choe Socheon luôn thắc mắc tại sao tiền lương vừa chuyển vào tài khoản đã hết sạch, bây giờ nghe Giáo sư giải thích như vậy, anh mới ngộ ra.

“Bây giờ xem danh sách tài sản của cậu nhé, ngôi nhà là tài sản lớn nhất, bây giờ cậu đang sống trong ngôi nhà đó phải không?”

“Vâng, hai năm trước khi giá nhà đất lên cao em đã mua căn nhà đó, nhưng sau đó giá nhà lại không cao như em dự đoán, trong khi đó nợ ngân hàng thì ngày một tăng dần.”

Giáo sư Masu lấy bút đỏ ra, đánh dấu vào dòng “Nhà - 310.000.000 Won”.

“Từ giờ trở đi, cậu hãy nghe kỹ lời tôi nói, tốt nhất là cậu nên xóa bỏ tài sản nhà ở cá nhân khỏi danh sách, ngôi nhà không thể coi là tài sản

có thể đầu tư được, đương nhiên giá nhà đất cũng có thể tăng cao, cậu có thể thu lợi từ chênh lệch giá nhà, nhưng ngôi nhà bản thân mình đang ở không thể mang ra để đầu tư được, đó là một suy nghĩ mạo hiểm, bởi vì nếu cậu muốn thực hiện mơ ước của mình dựa vào tiền bán nhà, thì rất khó để đầu tư vào những phương diện khác.”

“Nhưng rất nhiều chuyên gia cho rằng đầu tư vào bất động sản là lựa chọn hàng đầu để kiếm tiền, không phải như vậy sao?”

Choe Socheon cho rằng lần này anh đã nói đúng, nên giọng điệu phản bác rất tự tin.

“Tôi không nói mua nhà là sai, mà tôi muốn khuyên cậu không nên liệt kê căn nhà mình đang ở vào danh sách tài sản. Tôi không bảo em bán căn nhà đi, bởi vì đó là chỗ ở của cả gia đình, có một căn nhà tương xứng với khả năng tài chính của mình là một chuyện hết sức bình thường, nhưng cậu không thể coi đó là công cụ kiếm tiền và mong nó sẽ mang đến nhiều tiền hơn cho cậu, hơn nữa cậu cần biết rằng căn nhà của cậu vẫn đang sinh nợ mỗi ngày.”

Giáo sư Masu cho rằng được ở trong ngôi nhà của mình thì cả gia đình sẽ cảm thấy rất hạnh phúc, tâm lý sẽ ổn định, nhưng nếu số tiền mua nhà vượt quá khả năng kinh tế, thì cái giá phải trả là lãi suất ngân hàng cao ngất, tiền thuế, và chi phí bảo dưỡng, nhìn bề ngoài thì có vẻ như mua nhà là một cách đầu tư, nhưng phân tích kỹ thì dự án đầu tư đó rất xa xỉ.

“Thực ra trong cuộc sống, cậu có nhận thấy một điều rằng sau khi mua được một căn nhà, người ta thường không còn tiền rảnh rỗi, không thể đầu tư vào các lĩnh vực khác được. Có rất nhiều người khi mua nhà trả góp thường tính cả tiền lương của mình vào đó, như vậy sẽ không còn tiền để đầu tư, nếu không gặp may thì sẽ phải nai lưng ra trả tiền nhà, ngày nào cũng làm việc vất vả chỉ để trả nợ tiền nhà, cuộc sống như vậy thật không thoải mái chút nào.”

“Nhưng có căn nhà của riêng mình là mục tiêu lớn nhất trong cuộc đời em.”

Choe Socheon không đồng ý với lời phân tích của Giáo sư Masu, tiếp

tục đưa ra quan điểm của mình.

“Cậu thật là, nói sao với cậu bây giờ? Tôi nhắc lại, cậu đừng nhầm lẫn, tôi không bảo cậu đừng mua nhà, cũng không nói giá nhà sẽ xuống, có mua nhà hay không, mua nhà rộng bao nhiêu, đó hoàn toàn là lựa chọn của cậu, nhưng cậu phải nhớ một điều rằng cậu muốn cải thiện tình hình tài chính của mình, khi tính toán tài sản của mình cậu không nên đưa căn nhà vào danh sách, vì tôi đã thấy nhiều người mua nhà với mục đích đầu tư, kết cục là lại trói chặt mình vào đó.”

“Vâng, em hiểu rồi ạ.”

Thực ra tiền mua nhà vẫn còn nợ đến hơn 70%, nên cũng không thể coi đó là căn nhà của mình, Choe Socheon đành phải đồng ý với quan điểm của Giáo sư Masu.

Giáo sư Masu chau mày, ông gạch bỏ mục ô tô khỏi danh sách.

“Ngay cả căn nhà tôi còn khuyên cậu nên bán đi nữa là thứ xa xỉ như ô tô. Nó đúng là một thứ hàng hóa xa xỉ có thể làm cho cậu thấy hạnh phúc, nhưng có nhà và xe trong lúc này đồng nghĩa với việc có hai món nợ lớn. Còn phải chú ý một điều nữa, nhà và xe có thể bán đi nhưng chưa chắc đã đủ trả nợ, bởi vì còn những khoản nợ khác cần phải thanh toán.”

Giáo sư Masu dừng lại một chút rồi xem xét kỹ lưỡng các khoản nợ của Choe Socheon.

“Có nhiều khoản nợ quá, theo kinh nghiệm của tôi, những ưu lo, muộn phiền của phần lớn chúng ta là do các khoản nợ gây ra, khi vay nợ còn phải trả tiền lãi, lãi mẹ đẻ lãi con, vậy nên người ta cứ luẩn quẩn trong cái vòng nợ nần, chính vì thứ gì cũng muốn có, nên càng ngày càng nợ nhiều hơn.”

“Nhưng em đã từng xem một bài báo nói rằng nợ là một cách kiếm tiền rất tốt, người ta gọi đó là “hiệu ứng cán cân” phải không ạ?”

Ý của Choe Socheon là tuy anh thừa nhận mặt tiêu cực của các món nợ, nhưng nếu vận dụng nó một cách linh hoạt, cũng có thể sẽ có hiệu quả.

“Chắc chắn là sai, đó là một quan niệm hoàn toàn sai lầm. Đây là kết luận mà tôi đã dành phần lớn thời gian trong cuộc đời mình để quan sát. Vận dụng “hiệu ứng cán cân” vào các khoản nợ thực sự có thể mang lại nhiều lợi ích, nhưng cũng sẽ gây ra tổn thất tương đương, cho nên không thể xem đầu tư bằng các khoản nợ là một cách đầu tư đúng đắn, có thể trong một khoảng thời gian ngắn, nó mang lại lợi nhuận cho cậu, nhưng về lâu dài, vẫn chỉ là thua lỗ. Được rồi, bây giờ tôi sẽ cải thiện tình hình tài chính của cậu theo tiêu chuẩn của tôi.”

Tài sản		Khoản nợ	
Tiền nghỉ hưu	40.000.000 Won	Tiền nhà trả góp	200.000.000 Won
Cổ phiếu	30.000.000 Won	Tiền trả góp mua xe	10.000.000 Won
Tiết kiệm	10.000.000 Won	Tiền nợ	30.000.000 Won
		Nợ thẻ tín dụng	3.000.000 Won
		Tổng nợ	243.000.000 Won
		Số nợ còn lại	163.000.000 Won
Tổng tài sản	80.000.000 Won	Tiền nợ - Số nợ còn lại	80.000.000 Won

“Không tính nhà và xe, cộng thêm tiền nghỉ hưu, tổng tài sản của cậu chỉ có 80.000.000 Won... Trong khi các khoản nợ cậu là 163.000.000 Won, đây quả là một con số đáng sợ.”

Choe Socheon hai tay ôm chặt đầu, anh cũng không thể tin được điều đó.

“Tôi làm như vậy là vì muốn cậu đối mặt với hiện thực, và chuẩn bị tốt cho tương lai của mình, cậu nghĩ thế nào? Cậu đã bao giờ nghĩ rằng tình hình tài chính của mình nghiêm trọng như vậy chưa?”

“Thật sự là nghiêm trọng hơn em tưởng tượng, thời gian gần đây em luôn phải suy nghĩ đến tiền, xem ra trước đây em vẫn chưa nhận thức

được nguồn gốc của vấn đề.”

Nói đến đây, Choe Socheon thấy lòng nặng trĩu.

“Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, như tôi đã nói, đây mới là bước đầu tiên. Đừng sàu não quá, ít ra thì như thế này vẫn tốt hơn là không biết gì cho đến khi mọi chuyện tồi tệ hơn chứ? Tuy trước mắt chưa tìm ra cách giải quyết khoản nợ khổng lồ này, nhưng cậu đã nhận thức được tình hình tài chính của mình, chắc cậu hiểu rõ ý nghĩa của việc này đối với bản thân cậu.”

Giáo sư Masu nhìn đồng hồ rồi đứng dậy.

“Thời gian trôi nhanh quá, tôi còn nhiều chuyện muốn nói với cậu, nhưng chiều nay tôi bận chút việc. Chẳng mấy khi cậu đến thăm nhà mà không mời cậu được bữa cơm, ngại quá.”

“Không sao đâu ạ, hôm nay em học được rất nhiều điều từ Giáo sư, như thế cũng đủ rồi, lại còn được tư vấn miễn phí nữa.”

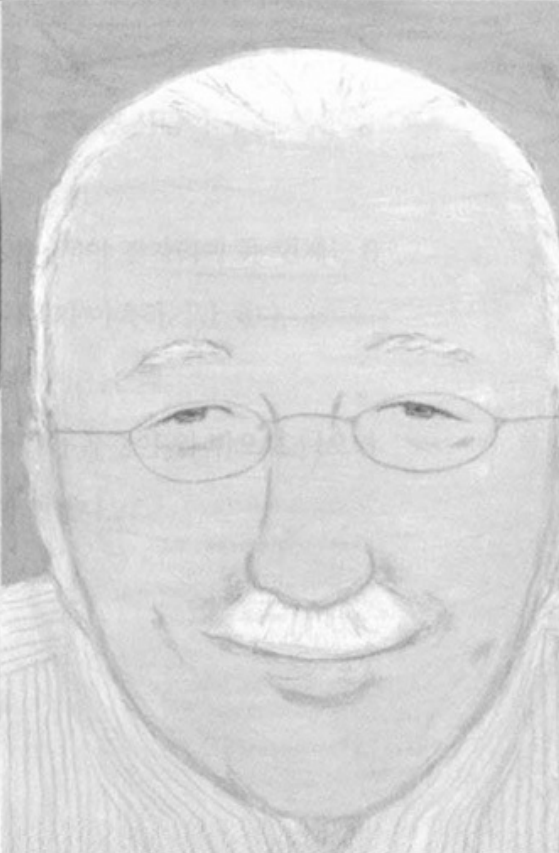
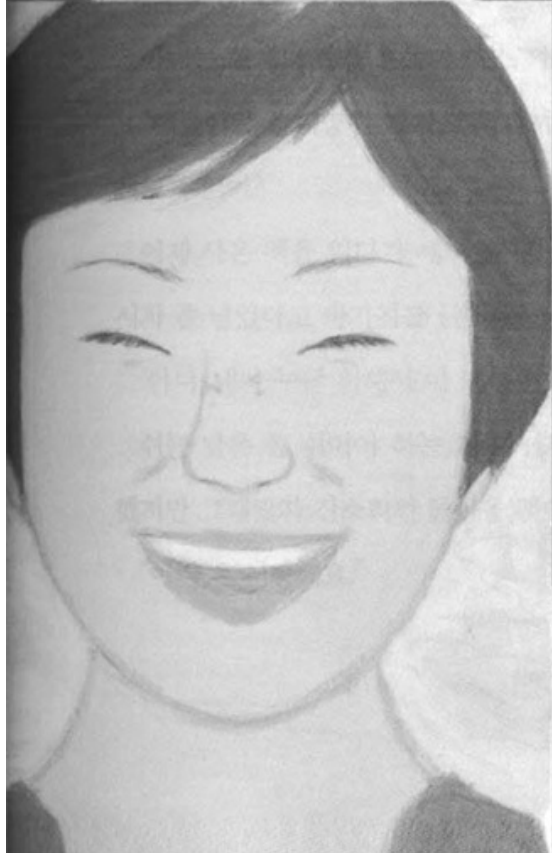
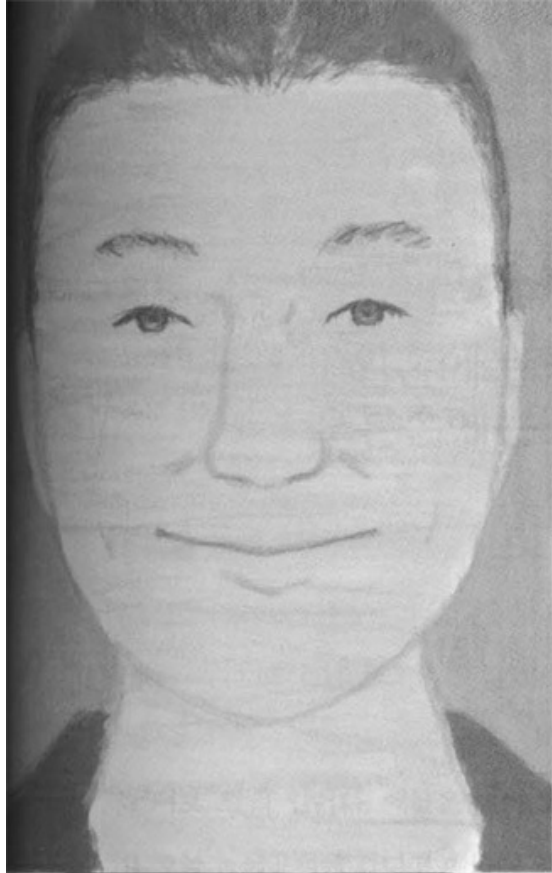
“Thế thì tôi yên tâm rồi, lần sau chúng ta gặp nhau ở văn phòng nhé, để tôi sắp xếp lại lịch làm việc, rảnh rồi chúng ta lại uống trà và trò chuyện.”

Trên đường về, Choe Socheon nửa lo sợ về khoản nợ khổng lồ vừa được Giáo sư Masu chỉ ra, nửa quyết tâm từ nay sẽ nắm chắc cuộc sống của mình, tự tin đối diện với cuộc đời. Tuy trước mắt vẫn chưa có cách giải quyết, nhưng anh tin rằng mình đang bước những bước đầu trên con đường tới hy vọng.

Chi tiêu vượt quá điều kiện kinh tế của mình cũng nguy hiểm giống như say rượu lái xe. Muốn được tự do về mặt tài chính trước hết phải giải quyết hết các khoản nợ. Các khoản nợ ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng cuộc sống của bạn. Đừng tiêu xài hoang phí để rồi mắc nợ.

Chương 3

Làm thế nào để nhận thức rõ hiện thực và từng bước vượt qua trở ngại?

Song Huiseong phá sản

Sắp hết giờ làm, điện thoại của Choe Socheon đổ chuông liên hồi, đó là Do Jihae, chủ nhiệm câu lạc bộ Lướt sóng. Choe Socheon do dự không biết có nên nghe hay không. Từ sau lần gặp Giáo sư Masu, anh đã giảm hẳn những khoản chi tiêu không cần thiết, cho nên đã mấy tháng anh không tham gia hoạt động của câu lạc bộ. O Junbi đang đau đầu vì chuyện thu hồi nhà, cho nên hai người họ đã vắng mặt trong mấy buổi sinh hoạt. Nếu là trước kia, bất kể câu lạc bộ có hoạt động gì, họ đều tham gia đầy đủ, nhưng bây giờ đã khác. Chuông điện thoại vẫn đổ dồn, anh đành cầm điện thoại lên ấn nút nghe.

“Em Do Jihae đây, sao anh không nghe điện thoại?”

“Xin lỗi, tôi đang bận việc, có chuyện gì sao?”

“Anh Huiseong đang nằm viện.”

“Sao cơ?”

Anh cứ nghĩ Do Jihae gọi điện nhắc anh tham gia buổi sinh hoạt sắp tới, nên trong đầu anh đang nghĩ lí do để từ chối, không ngờ lại nhận được tin Song Huiseong nằm viện.

“Nghe nói là ung thư phổi.”

“Sao lại thế được? Sức khỏe anh ấy tốt như vậy cơ mà, lần trước gặp

nhau anh ấy vẫn vui vẻ cơ mà, sao lại bị ung thư phổi được...”

Choe Socheon không tin nổi Song Huiseong bị ung thư phổi, mấy tháng trước anh ấy còn lướt sóng rất khỏe cơ mà.

“Đúng là vậy, nhưng ung thư phổi rất khó phát hiện ở giai đoạn đầu, thường là khi phát hiện ra đã qua mất thời điểm điều trị lý tưởng.”

Do Jihae đề nghị hội viên của câu lạc bộ cùng nhau đi thăm Song Huiseong. Tuy đã hết giờ làm nhưng Choe Socheon vẫn chưa xong việc, vì trung tâm chăm sóc khách hàng ở Busan tháng 11 tới sẽ chuyển địa điểm, nên có rất nhiều điện thoại gọi tới, xem ra anh sẽ đến chỗ hẹn muộn.

Vừa xong việc, Choe Socheon vội vàng tới bệnh viện, những người khác đã thăm hỏi xong, đang chuẩn bị về, Choe Socheon chào hỏi những người bạn đã lâu không gặp, sau đó đi vào phòng bệnh, thấy Song Huiseong đã ngủ, vợ ông đang ngồi bên giường bệnh, thấy Choe Socheon vội nói: “Hôm nay nhiều người đến thăm quá, anh ấy hơi mệt.”

“Vất vả cho chị quá, anh ấy khỏe như vậy sao lại bị ung thư phổi được, anh ấy nhất định sẽ khỏe lại.”

Câu nói của Choe Socheon phảng phất chút lo lắng.

“Đã sang giai đoạn ba rồi, khối ung thư bắt đầu di căn, bác sĩ nói phải kết hợp phẫu thuật và hóa trị...”

Vợ Song Huiseong ghen ngào nói, Choe Socheon khuyên chị nên ăn uống một chút, còn anh ngồi bên cạnh nhìn tấm thân gầy mòn của Song Huiseong, lòng anh nhói đau.

Rất lâu sau đó, Song Huiseong động dậy, anh ta mở mắt nhìn thấy Choe Socheon ngồi bên cạnh và thều thào hỏi:

“Cậu đến rồi à?”

“Anh, anh sao vậy?”

Choe Socheon cầm lấy tay Song Huiseong, ân cần hỏi thăm.

“Bây giờ không có gì quan trọng nữa rồi, cậu bận như vậy mà vẫn dành thời gian đến thăm, tôi thật ngại quá.”

“Anh đừng khách sáo, em đến thăm anh là chuyện đương nhiên mà.”

“Dù sao đi nữa cũng cảm ơn cậu.”

Song Huiseong định ngồi dậy.

“Anh đừng ngồi dậy, cứ nằm cũng được.”

“Không sao, nằm cả ngày rồi, cũng mỏi người, cậu đỡ tôi dậy.”

Choe Socheon đỡ lưng Song Huiseong để anh ta ngồi dậy.

“Bây giờ thoải mái hơn rồi.”

“Phẫu thuật xong là ổn thôi, anh nên cai thuốc lá đi, mọi người trong câu lạc bộ cũng hút nhiều quá.”

Choe Socheon khuyên Song Huiseong nên lạc quan.

“Khỏe rồi thì có thể làm gì được nữa? Nhà tôi có còn là cái nhà nữa đâu.”

Khuôn mặt Song Huiseong xanh xao, anh nói một câu băng quơ.

“Sao anh lại nói vậy, vợ chồng anh có gì phải lo lắng đâu, hai người là thần tượng của giới công chức bọn em, vợ chồng hòa thuận, con cái ngoan ngoãn, anh nói sao ấy chứ.”

Choe Socheon chưa nói hết câu, Song Huiseong đã thở dài, anh nhìn ra cửa sổ, rồi bắt đầu kể câu chuyện của mình.

***

Song Huiseong làm việc cho một công ty thiết kế nước ngoài, vợ anh No Mili làm việc trong một công ty lớn, tuy còn trẻ nhưng hai người đã

có mức lương rất cao, họ được bạn bè vô cùng ngưỡng mộ. Sau khi kết hôn không lâu, họ mua một chiếc ô tô hạng trung, tuy chiếc xe hơi vượt quá khả năng của họ, nhưng họ lại quan tâm đến ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người hơn. Cứ như vậy họ có một cuộc sống tân hôn hạnh phúc, sau khi có hai đứa con, họ càng làm việc chăm chỉ hơn.

“Anh à, con chúng ta cũng lớn rồi, em muốn đổi một căn nhà rộng hơn anh thấy thế nào? Các con cũng cần có phòng riêng.”

“Anh thấy bây giờ giá nhà đất đang lên, nếu muốn đổi nhà rộng hơn thì phải vay ngân hàng.”

Song Huiseong và No Mili suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng họ quyết định vay tiền đổi một căn nhà lớn hơn.

“Cứ quyết vậy đi, nhà đất càng ngày càng lên cao, trước sau anh cũng dự định mua nhà, đây cũng là một cách đầu tư.”

Sau khi chuyển nhà, No Mili lại gợi ý chồng trang hoàng thêm một số nội thất cao cấp cho căn nhà.

“Đồ dùng nhà mình đã 5 năm rồi, em rất muốn có một cái bàn ăn kiểu dáng châu Âu sang trọng để uống café, anh ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da thật đoc báo, chắc chắn sẽ rất đẹp đấy.”

“Thôi được, dù sao cũng đã vay ngân hàng rồi, trang trí nhà như thế nào là do em quyết, nhân dịp này anh cũng muốn đổi chiếc xe lớn hơn một chút, đàn ông thì phải có xe đẹp mới được mọi người đánh giá cao, phải không nào?”

No Mili vô cùng vui mừng trước ý tưởng của chồng, rồi khoác tay Song Huiseong đi mua sắm.

“Cảm giác như mình trở thành người giàu có vậy, thật là thích, anh thật là giỏi.”

Sau khi mua đồ điện và đồ gia dụng xong, trên đường về No Mili nói chuyện với chồng, khuôn mặt lộ rõ vẻ hạnh phúc, nhìn vợ vui vẻ như vậy, Song Huiseong nói anh còn phải mở thêm vài tấm thẻ tín dụng, để

sấm hết một loạt đồ mới.

Sau đó, họ bận rộn với việc tiếp đãi bạn bè đến thăm nhà mới, khi mọi người nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ, họ càng thấy hạnh phúc hơn, trong mắt mọi người họ rất đẹp đôi. Để làm đẹp thêm cho cuộc sống của mình, họ mua toàn đồ xịn, thậm chí họ còn thích mua hàng qua mạng và qua truyền hình, mọi người đều vô cùng ngạc nhiên trước những gì họ chi tiêu, họ được mệnh danh là “đôi vợ chồng vừa thành đạt vừa hạnh phúc”.

Nhưng cuộc sống hạnh phúc đó không kéo dài được bao lâu, những khoản nợ, khoản trả góp và tiền nợ thẻ tín dụng mà họ đã vay để tô vẽ cho hình tượng giàu sang của mình đều dồn loạt đến hạn. Nhưng ngôi nhà họ mua không hề tăng giá, điều này làm họ vô cùng lo lắng.

“Anh à, mình phải làm sao bây giờ, hôm nay ngân hàng gọi đến thông báo đã đến hạn phải trả tiền, chúng ta phải trả một phần nợ gốc, anh còn khoản tiết kiệm nào không?”

“Anh đào đâu ra tiền tiết kiệm nữa, chúng ta cứ trông mong giá nhà sẽ tăng, nên đã vung tay quá trán.”

Song Huiseong không nói thêm nữa, vợ anh biết rõ rằng tiền lương của họ không thể đủ chi trả những khoản nợ và chi tiêu đó, lại còn hỏi anh còn tiền tiết kiệm không, điều đó khiến anh hơi bực mình.

Bàn bạc một lúc, họ quyết định rút tiền nghỉ hưu ra để dùng tạm, nhưng mọi việc chưa kết thúc ở đó.

“Anh ơi, anh giúp em đi, chồng em đang vô cùng nguy cấp, anh hãy giúp em lần này đi, được không?”

Em gái của Song Huiseong muốn nhờ anh giúp việc bảo lãnh vay nợ cho công ty của chồng cô ấy. Ba năm trước, chồng của em gái anh bỏ việc cơ quan bắt đầu kinh doanh, vì cô nài nỉ nhiều quá, nên Song Huiseong đã giấu vợ cho cô ấy vay 50.000.000 Won. Mọi việc vẫn chưa chấm dứt, cô ấy lại đến gặp anh vì chuyện bảo lãnh nữa.

“Anh cũng đang khó khăn lắm, lần trước anh đã giấu chị cho em vay

50.000.000 Won, anh đã khổ lắm rồi, lần này lại bảo anh bảo lãnh là thế nào?”

“Anh ơi, em không nhờ anh thì còn biết nhờ ai? Anh tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng, có công việc tốt, có một cuộc sống khiến mọi người ngưỡng mộ, nên em chỉ biết tìm anh thôi, đây là lần cuối cùng, không có lần sau nữa đâu, có được không? Anh...”

Nhìn ánh mắt cầu xin của em gái, Song Huiseong động lòng, suy nghĩ mấy ngày trời, anh lại giấu vợ đóng dấu vào thư bảo lãnh.

Mấy ngày sau...

“Anh à, thế này là thế nào?”

No Mili gọi điện cho Song Huiseong lúc anh đang làm việc ở công ty.

“Sao thế, có chuyện gì vậy?”

No Mili kiểm tra tài khoản thấy tiền lương ít đi một nửa, nên gọi điện thoại hỏi xem việc viết thư bảo lãnh cho em gái có vấn đề gì không, vừa nghe đến đó, Song Huiseong nổi giận. Mấy hôm trước anh đã nhận

được rất nhiều thông báo trả nợ, No Mili phát hiện ra chồng giấu cô bảo lãnh cho chồng của em gái, hai người đã cãi nhau một trận. Song Huiseong bảo cô không cần quan tâm đến việc đó nữa, cứ để anh tự giải quyết, rồi anh cúp máy, anh thắc mắc không biết thu bảo đảm anh viết có vấn đề gì không.

Song Huiseong vội vàng gọi điện cho em gái, nhưng điện thoại của cô tắt máy, gọi đến nhà không có ai nghe máy, cũng không gọi được cho chồng cô ấy.

“Mấy cái đũa này!”

Không liên lạc được với họ nên Song Huiseong càng tức giận hơn, nhưng cũng không còn cách nào khác. Anh liền đến phòng tài vụ, tìm hiểu nguyên nhân tiền lương của anh bị trừ, đúng lúc trưởng phòng Jin đang ở đó.

“Cậu không đến thì tôi cũng định qua tìm cậu, tôi nhận được thông báo lương của anh bị trừ rồi, nguyên nhân thì không rõ, anh phải cẩn thận nhé...”

“Sao lại như vậy, trước khi trừ cũng không có thông báo gì cả, sao lại đột ngột như vậy?”

Cuối cùng Song Huiseong cũng biết đến cái cảnh bị thúc nợ khổ sở như thế nào, đúng là chó cắn áo rách. Trưởng phòng Jin nói nhận được chỉ thị của công ty, phải báo cáo lại với cấp trên những khoản tín dụng cá nhân, nhất là những khoản liên quan đến tài chính, những người đó sẽ bị đưa vào danh sách quản lý đặc biệt của phòng nhân sự, việc giám sát nhân sự đối với những người đó sẽ nghiêm ngặt hơn để đề phòng khi tài chính bất ổn họ tham ô công quỹ.

Không biết được nguyên nhân, Song Huiseong đi ra ngoài tòa nhà châm một điếu thuốc, việc bảo lãnh vốn đã làm anh rất đau đầu, không ngờ khi anh rút tiền nghỉ hưu thì tiền lương lại bị trừ, gây ảnh hưởng không tốt với công ty, sau này ấn tượng với phòng nhân sự cũng sẽ không được tốt.

Một loạt sự cố xảy ra làm cho Song Huiseong bị sốc, anh thấy đau

thất trong lồng ngực, tiếp theo đó là một cơn ho dữ dội. Đạo này anh thường xuyên bị ho, anh chỉ nghĩ đơn giản là anh bị cảm do chuyển mùa, nhưng hôm nay lại bị đau thất lồng ngực nữa.

Sau đó anh tới bệnh viện để lấy thuốc cảm, bác sĩ khuyên anh nên kiểm tra sức khỏe, không ngờ kết quả cuối cùng lại cho thấy anh có thể đã bị ung thư phổi, Song Huiseong được chuyển đến bệnh viện lớn.

***

Song Huiseong không nói được nữa, anh bắt đầu thở gấp.

“Anh à, anh mệt rồi đừng nói nữa.”

“Không sao, lấy cho tôi một chút nước...”

Choe Socheon rót một cốc nước đưa cho Song Huiseong.

“Cậu có biết năm viện thế này tôi buồn nhất là chuyện gì không? Tuy tôi chỉ đau đớn về thể xác, nó cũng sẽ chấm dứt sớm thôi, nhưng gia đình tôi thì còn đau khổ rất lâu nữa, tôi chẳng để lại cho họ được thứ gì, cứ nghĩ vợ con tôi tay trắng đối mặt với thế giới khốc liệt này, thì nỗi đau thể xác của tôi chẳng thấm thía vào đâu, cậu đừng có sống như tôi nhé.”

Song Huiseong nói cũng khó khăn, nhưng anh vẫn muốn kể bài học đời mình cho mọi người. Ra khỏi phòng bệnh, tinh thần Choe Socheon trùng hẫng xuống, anh thấy mình với Song Huiseong chẳng khác gì nhau, tuy anh không mê hàng hiệu như vợ chồng Song Huiseong, cũng không thích mua hàng trên mạng và qua truyền hình như Song Huiseong, nhưng nội thất trong nhà và chiếc xe việt dã của anh cũng để lại gánh nặng không nhỏ, bản thân anh cũng đang đi theo vết xe đổ của Song Huiseong. Một cảm giác bất an bao trùm lên Choe Socheon.

Choe Socheon đi về phía thang máy, anh thấy No Mili đang ngồi thàn người ở cuối hành lang, anh thấy mình nên chào chị ta, nên anh đi lại phía đó.

“Chị vất vả quá, anh ấy nhất định sẽ khỏe lại, nếu tôi giúp được gì thì

chị cứ nói.”

Choe Socheon biết rằng nếu anh tỏ ra mình có biết về chuyện bảo lãnh thì No Mili sẽ càng đau buồn hơn, nên anh chỉ chào hỏi qua loa.

“Lần này thì xong rồi, mọi người đều có bảo hiểm, anh ấy thì chẳng có gì, làm sao bây giờ?”

Giọng chị ta nghẹn ngào, thực sự trong lúc này Song Huiseong cần nhất là bảo hiểm y tế để chi trả viện phí.

“Anh ấy không có bảo hiểm y tế sao?”

“Chỉ có bảo hiểm trọn đời loại 50.000 Won một tháng thôi, nhân viên tư vấn có khuyên anh ấy nên mua một loại bảo hiểm y tế, nhưng anh ấy nói mình không có bệnh tật gì, bỏ tiền mua bảo hiểm thì lãng phí, nên không để ý đến chuyện đó, sau đó tôi cũng thôi không nhắc đến chuyện bảo hiểm nữa, nhưng ai ngờ lại xảy ra việc này, bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa.”

Nước mắt chị rơi lã chã.

Choe Socheon không biết phải an ủi chị thế nào cho phải, đành ái ngại đứng nhìn.

“Chẳng may mình cũng mắc bệnh như Huiseong thì tất cả các khoản nợ sẽ dồn hết lên đầu vợ con mình sao?”

Hình thức trả góp không lý tưởng như bạn nghĩ

Cả đêm Choe Socheon dường như không ngủ được vì anh lo lắng cho Song Huiseong và cho cả tương lai của mình. Anh đến công ty sớm hơn một tiếng đồng hồ và gặp Jang Myeong Kyeong ở cầu thang máy.

“Trưởng phòng Jang, anh đến sớm thật đấy!”

“Chào cậu, sao hôm nay cậu đi làm sớm vậy?”

Jang Myeong Kyeong nhìn Choe Socheon với ánh mắt đầy vẻ hoài nghi.

“À, tôi tỉnh giấc sớm quá nên dậy đi làm luôn, anh ngày nào cũng đến sớm vậy à.”

“Ngày nào tôi cũng đến công ty vào giờ này, đi làm sớm một chút thì nhận lương của công ty sẽ thanh toán hơn, phải không?”

“Đúng là như vậy.”

Sợ trưởng phòng Jang sẽ chỉ trích mình 9 giờ mới vào văn phòng, nên Choe Socheon vờ như không nghe thấy lời mời uống café của trưởng phòng, đi thẳng vào văn phòng, theo thường lệ anh bật máy tính xem tin tức, một bài báo làm anh chú ý.

Ở nước ta, chi tiêu bằng thẻ tín dụng đã tăng từ 162.000 tỉ Won năm 2003 lên 250.000 tỉ Won năm 2007, trong khoảng thời gian 4 năm tăng đến hơn 50%. Số nợ trả góp mua ô tô cũng tăng từ hơn 3.200 tỉ Won năm 2000 lên hơn 6.400 tỉ Won năm 2006. Số nợ đặt cọc mua nhà cuối năm 2004 lên đến 169.800 tỉ Won, đến cuối năm 2007 đã lên đến 217.000 tỉ Won, tăng 47.200 tỉ Won.

“Thẻ tín dụng, ô tô trả góp, vay nợ mua nhà... những khoản đó đều liên quan đến mình.”

Nhìn những số liệu thống kê trước mặt, Choe Socheon thở dài thườn thượt.

“Sao vậy, còn trẻ mà sao đã thờ dài như vậy?”

Trưởng phòng Jang đem một cốc café tới.

“À, không có gì, tôi đang đọc một bài báo...”

Sau khi xem qua một loạt tin tức, trưởng phòng Jang kéo một chiếc ghế lại, ngồi xuống.

“Đạo này sao trông cậu ủ rũ thế, có chuyện gì buồn à?”

Trưởng phòng Jang hỏi với giọng điệu phỏng đoán.

“Cũng không có gì đâu ạ...”

Choe Socheon kể chuyện của Song Huiseong cho anh ấy nghe.

Lạm dụng thẻ tín dụng - Hậu quả sẽ giống như say rượu lái xe

“Theo lời kể của cậu thì người bạn đó rắc rối to rồi, anh ấy đã bị mê hoặc bởi quan niệm mua sắm đang lưu hành trong xã hội hiện nay. Hiện nay trong xã hội xuất hiện một số người trẻ tuổi bị gọi là “chưa hết tháng đã hết tiền”, đến cuối tháng tiền lương của họ đều đã được tiêu hết, mà xã hội lại đang cố sùs cho quan niệm mua sắm “Đòi người chỉ có một lần, đừng để phải hối tiếc”. Một số người theo số đông đã không suy tính đến lãi suất của những khoản nợ thẻ tín dụng, thích vay nợ để tiêu xài, mua ô tô bằng phương thức trả góp định kỳ hay là thuê mượn, bản thân họ không có tiền tiết kiệm nên khi thiếu tiền họ sẽ ngập trong vũng bùn kinh tế, cuối cùng chính tiền đã lấy đi cuộc sống của họ.”

“Vay nợ để tiêu xài là vô cùng sai lầm, nhưng thẻ tín dụng cũng có dịch vụ trả góp định kỳ không lãi suất, nó giúp chúng ta không phải cầm nhiều tiền mặt, như vậy chẳng phải tốt hơn sao?”

Choe Socheon còn nhớ trong một buổi liên hoan của công ty, trưởng phòng Jang đã nói anh chưa từng mở một tấm thẻ tín dụng nào.

“Dùng thẻ tín dụng để chi tiêu vượt quá khả năng của mình cũng giống như say rượu lái xe, vô cùng nguy hiểm, bởi vì tiền không qua tay mình, nên rất khó không chế mong muốn mua sắm của bản thân. Nghiêm túc mà nói, mua hàng bằng thẻ tín dụng là một hình thức vay nợ, cũng như anh đã nói, hình thức trả góp định kỳ không lãi suất nghe có vẻ như ta được lợi, nhưng nó lại cở vũ cho việc mua sắm vượt khả năng, cuối cùng cuộc sống của chúng ta đều đã bị mang ra thế chấp hết.”

Lời của trưởng phòng Jang làm Choe Socheon nhớ đến chiếc máy tập chạy anh mua trả góp mấy tháng trước. Anh chọn cách trả góp trong 10 tháng, nên bây giờ vẫn chưa trả hết, mỗi lần thấy thông báo trả tiền, vợ anh lại không tiếc lời kêu ca, trách móc anh sao không tập ở phòng thể dục của khu nhà, lại thích mua máy về cho tốn kém.

“Mua túi hàng hiệu, đi du lịch nước ngoài bằng hình thức trả góp, hay chi tiêu vượt quá khả năng chi trả của mình, không chỉ có bạn anh thích như vậy đâu, xung quanh chúng ta có rất nhiều người như thế. Khi chưa có đủ khả năng mà có được thứ mình muốn, đấy chính là sai lầm của xã hội chúng ta, nó tạo ra một nhóm người ỷ lại vào chi tiêu trả góp, chỉ riêng số nợ đó đã là một con số rất lớn, khi những khoản nợ đó sinh lời, thì nó sẽ tăng với tốc độ chóng mặt, và kết quả là con người trở thành nô lệ của đồng tiền, rất khó có cơ hội ngóc đầu lên được.”

Nghe trưởng phòng Jang nói, Choe Socheon lại thở dài.

“Tôi cho cậu xem thứ này.”

Trưởng phòng Jang về bàn làm việc của mình, lấy một tập tài liệu đến bàn của Choe Socheon.

“Cậu xem cái này đi, đây là những bài báo tôi đã thu thập được.”

Trưởng phòng Jang mở tập tài liệu, các tin tức được anh cắt và dán ngay ngắn, đó là những bài báo về kinh tế, trưởng phòng Jang giở một bài đưa cho Choe Socheon xem.

Cứ mỗi tháng đến ngày nhận lương là Li Daekang sống ở Seoul vô cùng đau khổ. Anh làm việc trong một doanh nghiệp lớn đã được 10 năm, trừ tiền thưởng thì thu nhập mỗi tháng của anh là 3.500.000 Won, nhưng anh nói mình đang sống một “cuộc sống trả góp”, sau khi trừ đầu trừ đuôi, tiền lương mỗi tháng của anh chỉ còn lại 300.000-400.000 Won.

Đầu tiên là khoản nợ thẻ tín dụng 1.060.000 Won, 800.000 Won là khoản trừ cho trung tâm thương mại và phí xăng dầu, còn lại 260.000 Won là tiền mua trả góp chiếc ti vi LCD 42 inches. Hồi tháng 5, anh đã mua chiếc ti vi đó với giá 1.500.000 Won, chi trả bằng hình thức trả góp trong 6 tháng. Anh Li nói: “Lúc đó chiếc giường tôi mua trả góp trong 10 tháng vừa trả hết, lại thấy cái ti vi đời cũ mua từ 7 năm trước chất lượng hình ảnh xấu quá, nên tôi muốn mua một cái mới, có một trung tâm thương mại đưa ra mức giá rẻ bất ngờ, nên tôi đã quyết định mua. Anh Li trả 700.000 Won cho lần đầu, còn lại 800.000 Won sẽ trả góp, theo quy định trả góp, lần sau nếu trả bằng thẻ tín dụng thì anh sẽ bị tính lãi, nếu trả góp trong 6 tháng thì số lãi là 59.000 Won, nếu trả bằng tiền mặt hoặc trả hết một lần, giá chiếc ti vi là 1.500.000 Won, nhưng nếu trả góp thì sẽ phải trả 1.559.000 Won.

Trừ những khoản nợ thẻ tín dụng đi, những khoản chi tiêu cố định cũng khá nhiều, năm ngoái anh dùng thẻ tín dụng Sam Sung mua trả góp chiếc xe ô tô giá 20.000.000 Won trong vòng 36 tháng, mỗi tháng số tiền cả gốc lẫn lãi phải trả là 727.000 Won, trong đó tổng số lãi suất lên đến 170.000 Won.

Hai năm trước anh vay của công ty 10.000.000 Won với mục đích làm tiền sinh hoạt, mỗi tháng lương của anh bị trừ thêm 300.000 Won, lãi suất mỗi tháng là 33.000 Won. 4 năm trước, anh đã vay của ngân hàng 70.000.000 Won để mua nhà, mỗi tháng phải trả 795.000 Won cả vốn lẫn lãi, trong đó lãi là 20.000.000 Won, đó đã là lãi suất thấp nhất tại thời điểm vay.

Ngoài ra, anh còn phải trả tiền điện thoại di động, điện thoại cố định, tiền điện, tiền gas, tháng trước tiền lương của anh chỉ còn 370.000 Won. Anh Li phàn nàn: “Cứ mỗi lần đổi xe, giường, ti vi,

ghế sofa là lại thiếu tiền, đành phải mua bằng hình thức trả góp.”
“Bây giờ không mua trả góp thì không biết sống thế nào...”

BẢNG CHI TIÊU CỤ THỂ TRONG THÁNG 8 CỦA LI DAEKANG

Mục	Số tiền (1)	Lãi suất tương ứng
Mua tivi trả góp	260.000 Won	10.000 Won
Nợ thẻ tín dụng	800.000 Won	0 Won
Mua ô tô trả góp	727.000 Won	170.000 Won
Tiền trả quý công ty	300.000 Won	33.000 Won
Vay nợ mua nhà	795.000 Won	212.000 Won
Phí điện thoại, thuế v.v...	250.000 Won	0 Won
Tổng cộng	3.132.000 Won	425.000 Won

Nhật báo kinh tế số ra ngày 13 tháng 10 năm 2007

“Thế nào, nhìn những con số đó cậu có thấy choáng váng không? Trên thực tế có rất nhiều người có tình hình tài chính giống như trong bài báo.”

Trưởng phòng Jang nói ngay cả người có thu nhập lên đến 5.000.000 Won cũng phải sống cho qua ngày để trả nợ, lúc ngoài 20 tuổi thì ham chơi và đua đòi hàng hiệu, đến 30 tuổi lại muốn mua nhà, 40 tuổi lại lo tiền học cho con, tất cả những khoản đó làm cho chúng ta phải tìm đến hình thức trả góp hoặc vay nợ.

“Chúng ta phải hết sức cảnh giác với quan niệm chi tiêu ngoài khả năng này, vì số tiền chúng ta tiêu trong một giờ lớn hơn số tiền chúng ta kiếm ra rất nhiều lần. Từ khi có hình thức trả góp, những phụ nữ ở tầng lớp trung lưu thích hư vinh giấu chồng mua vàng bạc trang sức và những đồ xa xỉ khác, chồng họ thì cần răng mua xe nhập khẩu, từ lúc họ đưa ra những quyết định ấy, cuộc sống của họ đã bị trói chặt với những khoản nợ rồi.”

Tuy không mua vàng bạc và xe nhập khẩu nhưng chi tiêu của Choe Socheon rõ ràng đã vượt quá khả năng chi trả của anh, nhớ lại lần nói

chuyện với Giáo sư Masu, khi phát hiện ra tài sản cố định của mình chỉ còn 63.000.000 Won, anh đã suýt ngất. Trong lòng anh lại cảm thấy bất an, nhưng lần này không phải vì Song Huiseong nữa.

Nợ nần là kẻ thù lớn nhất của cuộc sống

Hẹn gặp Giáo sư Masu không đơn giản như anh nghĩ. Giáo sư là giám đốc điều hành khu vực châu Á nên phải thường xuyên đi lại giữa Nhật Bản và Hồng Kông, rất ít khi rảnh rỗi. Choe Socheon bắt đầu lo lắng, làm thế nào anh cũng phải gặp được Giáo sư Masu, để nghe phương án cụ thể của Giáo sư. Sau 10 lần liên lạc với thư ký của Giáo sư, anh cũng có được một cơ hội gặp mặt. Do đang trong giờ làm việc, không được bỏ vị trí, nên anh lấy lý do con ốm để rời khỏi công ty sớm, anh chạy như bay đến văn phòng của Giáo sư Masu.

Choe Socheon kể cho Giáo sư Masu câu chuyện của Song Huiseong, nói rằng mình đã ngộ ra được nhiều điều từ câu chuyện ấy.

“Thưa Giáo sư, vậy bây giờ em nên giải quyết vấn đề tài chính của mình như thế nào ạ?”

Choe Socheon vô cùng nóng ruột, nhưng Giáo sư Masu lại rất bình thản, ông vỗ vai Choe Socheon.

“Đáp án rất đơn giản, đó là giải quyết các khoản nợ. Nhưng trước khi giải quyết các khoản nợ phải làm một việc, đó là để không làm nảy sinh nợ mới, phải bịt lỗ thủng lại, phải kiềm chế mong muốn mua sắm ngay cả khi phải mang nợ, để làm được điều này cần phải có tri thức và kỹ xảo. Vì vậy, bước tiếp theo cậu phải làm là tìm hiểu tình hình nợ của mình, sau đó trả từng khoản một, tôi đã từng gặp rất nhiều người sau khi trả hết nợ đã trở nên giàu có. Suy cho cùng, cái gốc của quản lý chi tiêu là ở “thanh toán các khoản nợ trong thời gian ngắn nhất và không làm nảy sinh nợ mới”. Nếu cậu không muốn trở thành nô lệ của đồng tiền thì trước hết phải nhận thức được một điều, cậu phải chịu trách nhiệm về các vấn đề tài chính do mình gây ra, chứ không phải đổ lỗi

cho người khác. Sau này cậu không phải nghĩ gì cả, chỉ cần dốc toàn lực trả nợ thôi.”

“Điều đó không đơn giản chút nào.”

Cái gốc của quản lý chi tiêu là ở “thanh toán các khoản nợ trong khoảng thời gian ngắn nhất và không làm nảy sinh nợ mới”, Choe Socheon hoàn toàn đồng ý với câu nói ấy, nhưng anh không biết làm thế nào để bắt tay vào thanh toán các khoản nợ.

“Ban đầu mọi người đều không biết phải làm thế nào, thế này nhé, cậu hãy tìm hiểu xem các khoản nợ mang lại bao nhiêu rắc rối cho cậu.”

Giáo sư Masu bật máy tính xách tay rồi xoay về hướng Choe Socheon.

“Đây là bảng danh sách các khoản nợ của cậu, lần trước cậu đã viết ra, cậu sướng hơn cha mẹ của mình ở chỗ cậu dễ dàng có được nhà và xe, và dễ dàng vay tiền ngân hàng, nhưng cuộc sống này không có bữa trưa miễn phí, mỗi tháng cậu phải trả 1.560.000 Won cho chủ nợ, một năm là hơn 18.720.000 Won, lương một năm của cậu là bao nhiêu?”

“Khoảng 50.000.000 Won, à còn bị trừ thuế, chỉ còn khoảng 42.000.000 Won thôi ạ.”

“Nếu như vậy, không tính nợ gốc, chỉ riêng tiền lãi đã chiếm 45% thu nhập một năm của cậu, nếu trả nợ gốc trong 10 năm, mỗi năm phải trả 24.000.000 Won, như vậy cả vốn lẫn lãi thì tiền lương của cậu không đủ để trả, chỉ nghĩ đến đó thôi đã nản rồi. Nếu muốn thành công trong quản lý chi tiêu, vũ khí mạnh nhất của chúng ta là tiền lương, nhưng giờ đây vũ khí đó của cậu không đủ mạnh để chiến thắng khoản nợ này rồi.”

Các khoản nợ	Số tiền nợ	Lãi suất/năm	Tiền lãi/tháng	Tiền lãi/năm
Vay mua nhà	200.000.000	7%	1.166.667	14.000.000
Trả góp mua ô tô	10.000.000	13%	108.333	1.300.000
Vay ngân hàng	30.000.000	10%	250.000	3.000.000
Nợ thẻ tín dụng	3.000.000	14%	35.000	420.000
Tổng cộng	243.000.000		1.560.000	18.720.000

(Đơn vị: Won)

Choe Socheon không nói được gì, chỉ biết nhìn đăm đăm vào bảng thống kê trên màn hình.

“Đến đây, cậu có thể phân tích từng khoản nợ của mình, tại sao lại có khoản nợ này, trong khoản nợ đó tiềm ẩn nguy cơ gì, nếu cậu không làm rõ được điều đó, cho dù có trả hết nợ, thì rồi cậu vẫn sẽ rơi vào khủng hoảng. Hiện nay cậu có tổng cộng bốn khoản nợ, đó là: khoản nợ mua nhà, trả góp mua ô tô, nợ ngân hàng và nợ thẻ tín dụng, đúng không?”

“Đúng vậy, nghe Giáo sư nói em mới phát hiện ra mình có nhiều khoản nợ đến vậy.”

Choe Socheon thấy mặt mình nóng rần rần. Thấy vậy, Giáo sư Masu bảo thư ký mang một tách trà tới, Choe Socheon uống xong tinh thần có ổn định hơn một chút.

Vay nợ mua nhà: Nguyên tắc 30%

“Bây giờ chúng ta phân tích từng mục một, cậu thấy khoản “tiền vay

mua nhà” như thế nào?”

Giáo sư Masu uống một ngụm nước lấy giọng rồi ngồi thẳng lại, bắt đầu nêu câu hỏi.

“Vay nợ tất nhiên không phải là việc tốt, nhưng với em, trong số các khoản nợ thì khoản này còn khá, bởi vì lấy nhà làm thế chấp, so với các loại hình tín dụng khác, lãi suất tương đối thấp.”

“Từ lúc đến đây tôi phát hiện ra mọi người rất thích nhà ở và bất động sản. Ở đây, tỉ lệ nắm giữ bất động sản và tiền tệ của cá nhân là 4:1, giá trị bất động sản gấp 4 lần tiền tệ, ở Mỹ tỉ lệ đó là 4:6, tiền tệ lớn hơn bất động sản rất nhiều, nhìn trên toàn thế giới thì tỉ lệ nắm giữ bất động sản của người Hàn Quốc là một trường hợp đặc biệt.”

“Vậy sao? Em cứ nghĩ rằng có một căn nhà là nhu cầu cơ bản của mọi người, nước nào cũng vậy... Em chưa bao giờ nghe đến điều này.”

Giáo sư Masu nói rằng quan niệm về nhà đất của người dân Hàn Quốc đã tạo ra cơn sốt bất động sản kéo dài suốt hơn 30 năm, có một căn nhà riêng là mục tiêu lớn nhất trong cuộc đời một người Hàn Quốc, vì vậy họ sẽ dốc hết thu nhập của mình vào đó, nhưng nhiều khi để trả nợ, họ lại không thể đầu tư vào các lĩnh vực khác.

“Nếu thị trường nhà đất Hàn Quốc bị trượt dốc, hoặc cậu bất ngờ bị mất việc làm, không có thu nhập, thì nguy cơ mà cậu phải đối mặt còn nghiêm trọng hơn bây giờ nhiều. Nếu hoàn cảnh bắt buộc, cậu không còn cách nào khác phải vay nợ thế chấp để mua nhà, thì cả vốn lẫn lãi phải trả mỗi tháng không được vượt quá 30% thu nhập mỗi tháng, phải ghi nhớ điều này, vay nợ vượt quá khả năng chi trả là điều nguy hiểm nhất. Với tiền lương bây giờ của cậu, trả tiền nhà hơi vất vả, đây là vấn đề bắt buộc phải giải quyết.”

Giáo sư Masu dùng bút đỏ khoanh tròn con số 1.166.667 Won là tiền lãi vay nợ mua nhà mỗi tháng.

“Con số này quả thật là đáng sợ, đây là sai lầm do nghĩ giá nhà sẽ lên cao, nếu giá nhà không những không tăng, mà lãi suất tăng, thì cậu sẽ phải chịu gánh nặng lớn đến thế nào.”

Trước đó mỗi tháng Choe Socheon phải trả 1.000.000 Won tiền lãi vay mua nhà, đây thực sự là một gánh nặng đối với anh, nhưng anh luôn tin rằng giá nhà đất sẽ tăng, lúc đó anh sẽ lời lớn, nhưng nghe Giáo sư Masu nói vậy, anh ý thức được mình đã tin vào việc giá nhà tăng một cách vô căn cứ, đó cũng là do anh quá lạc quan về tương lai của mình.

“Ha ha, có phải như vậy không? Giả thiết có một người cũng hy vọng giá nhà sẽ tăng, mua một căn nhà 300.000.000 Won, trong đó 100.000.000 Won là tiền của cậu ta, còn 200.000.000 Won là vay của ngân hàng, thì mỗi tháng cậu ta phải trả 1.000.000 Won tiền lãi. Nhưng cậu ta chỉ là một công chức bình thường, thu nhập mỗi tháng chỉ có tiền lương, trong hoàn cảnh phải trả lãi, thì anh ta không thể đầu tư được, nhưng nếu giá nhà đất lại trái với kỳ vọng của anh ta, sau 10 năm giảm 33% thì hậu quả sẽ như thế nào?”

Choe Socheon tỏ ra rất muốn biết hậu quả của việc đó, Giáo sư Masu viết một số “0” lên tờ giấy trắng.

“Không, nhà của anh ta biến thành một cái hộp sắt vụn, lúc đó giá trị của ngôi nhà là 200.000.000 Won, nhưng 200.000.000 Won đó là bằng với số nợ ngân hàng.”

“Thế thì thật là đáng sợ.”

Mặt Choe Socheon không chút biểu cảm.

“Xem ra cậu vẫn còn mơ hồ lắm, cậu có biết có một việc còn đáng sợ hơn nữa không? Mỗi tháng trả 1.000.000 Won tiền lãi, 10 năm sau cậu có biết là con số đó là bao nhiêu không? 120.000.000 Won! Nếu đầu tư tiền đó vào quỹ tiết kiệm với lãi suất 10%/năm thì sẽ được 200.000.000 Won, đáng ra nếu thao tác đúng sau 10 năm anh ta sẽ có 200.000.000 Won, nhưng thật đáng tiếc, cơ hội kiếm được 200.000.000 Won đã bốc hơi. Ở Hàn Quốc luôn tiềm ẩn nguy hiểm trong đầu tư bất động sản, vì vậy nếu đánh cược tất cả vào trong một ngôi nhà thì là điều không nên.”

Huyền hoặc và sai lầm

Vay nợ mua nhà là một cách đầu tư khá tốt, vì có thể dùng chính ngôi nhà đó làm vật thế chấp, lãi suất cũng tương đối thấp.

Ý kiến của chuyên gia

Khoản vay mua nhà vượt quá khả năng chi trả của bạn sẽ làm cho tình hình tài chính của bạn trở nên bất ổn, cách làm chính xác là số tiền phải trả cả vốn lẫn lãi không được vượt quá 30% thu nhập của bạn. Nếu có thể, nhanh chóng trả hết khoản nợ đó trong một thời gian ngắn.

Mua xe: Hãy suy nghĩ kỹ

“Tiếp theo là khoản mua xe trả góp. Lúc này cậu nói Song Huiseong đã sắm một chiếc xe hạng sang bằng hình thức thuê xe phải không, vậy cậu thấy hình thức trả góp định kỳ và thuê như thế nào?”

“Có lẽ suy nghĩ của em sẽ lại bị Giáo sư chỉ trích, theo em nghĩ nếu không dùng hình thức trả góp hoặc thuê thì một người dân thường như em không thể có xe xịn được, hơn nữa làm gì có ai trả hết tiền mua xe trong một lần?”

Choe Socheon thấy phân chân hấn lên, anh thấy mình nói không có gì là sai cả.

“Tốt, cậu dám nói ra suy nghĩ thật của mình, điều này rất quan trọng, mục đích lần gặp mặt này của cậu cũng không phải là nói lời hay ý đẹp cho tôi nghe, thực ra trước kia tôi cũng nghĩ như cậu.”

“Hai năm trước em mua trả góp một chiếc xe, bây giờ vẫn còn nợ một khoản. Nhưng do gần đây lại có nhiều mẫu xe mới, nên em lại muốn đổi xe nữa, đúng lúc tiền lương được tăng 8%, tăng 4.000.000 Won so với trước, nên em đã hơi động lòng, nhưng vợ em một mực phản đối, nói xe vẫn tốt không việc gì phải đổi, em khuyên vợ em rằng bây giờ chiếc xe vẫn còn mới, bán đi vẫn còn được giá, nhưng đến nay vợ chồng em vẫn chưa thống nhất ý kiến, không hiểu sao vợ em lại bảo

thủ thế.”

“Ha ha, thực ra vợ cậu đang muốn ngăn cản cậu rơi vào vòng xoáy nợ nần, trước đây tôi đã kể cho cậu nghe chuyện chiếc xe Corvette rồi nhỉ, tôi cũng là người thích ô tô, nhưng cứ nghĩ đến chuỗi ngày dài trả góp là tôi không muốn mua nữa, nếu không suy tính đến năng lực kinh tế của mình, mua xe trả góp hay thuê, thì chính hành động đó đã chặn đứng con đường làm giàu của cậu.”

“Thế nên em mới muốn đổi xe sau khi tiền lương đã được tăng lên 4.000.000 Won.”

Choe Socheon cho rằng khoản chi đó không hề vượt quá khả năng của anh, anh nhìn Giáo sư Masu với ánh mắt nghi hoặc.

“Cho dù là trả góp hay thuê xe cũng đều đem lại gánh nặng lớn cho tài chính gia đình, giả sử cậu vẫn chưa trả hết tiền mua chiếc xe cũ, lại dùng số tiền lương mới tăng đó để mua chiếc xe mới, tiền trả góp mỗi tháng là 400.000 Won, trả trong 60 tháng, chưa đến 3 năm cậu lại mua trả góp một chiếc xe mới nữa, thì số tiền trả góp đó sẽ ám ảnh cậu cả đời. Nếu từ năm 30 tuổi đến năm 60 tuổi, mỗi tháng phải trả 400.000 Won tiền mua xe, thì tương đương với việc mua một chiếc xe với giá 144.000.000 Won, nếu mỗi tháng trong cuộc đời đều phải trả 400.000 Won tiền mua xe thì cậu sẽ bỏ qua bao nhiêu cơ hội đầu tư, tiền đó nếu đầu tư vào quỹ tiết kiệm với lãi suất 10%/năm thì đến 60 tuổi cậu sẽ có trong tay 868.000.000 Won tiền dưỡng già...”

Mỗi tháng đầu tư 400.000 Won, thì số tiền trả trong 30 năm là 144.000.000 Won, nhưng điều kinh ngạc không chỉ dừng ở đó, nếu đầu tư số tiền đó vào quỹ tiết kiệm, thì số tiền thu được sẽ là hơn 800.000.000 Won.

“Một chiếc xe có thể làm tiêu tan số tiền 800.000.000 Won dưỡng già của cậu, cậu có đổi chiếc xe lấy số tiền dưỡng già của mình không? Ở Mỹ, nhiều người giàu mua xe tương ứng với tình hình tài chính của họ, và thời gian sử dụng xe rất lâu, đó chính là bí quyết thành công trong tài chính của họ.”

“Nghe Giáo sư nói em biết mình còn thiên cận lắm.”

Choe Socheon tuy cũng muốn biện minh, nhưng không tìm ra lý do nào thích hợp hơn.

Huyền hoặc và sai lầm

Mua xe trả góp hay thuê là một biện pháp tài chính giúp mọi người có được xe xịn với giá cả thấp nhất.

Ý kiến của chuyên gia

Khi suy tính mua xe, những người giàu có thường chọn xe tương đương với tình hình tài chính của mình, và sử dụng trong thời gian dài, đây chính là bí quyết thành công của họ.

Thanh toán tín dụng theo giai đoạn: Một cái bẫy

“Vậy thì tốt, tôi rất vui vì cậu đã tiếp thu ý kiến của tôi, còn khoản “nợ thẻ tín dụng” thì sao?”

“Dạ.”

Vừa nhắc đến thẻ tín dụng, Choe Socheon lập tức nhớ đến “cuộc sống trả nợ” mà trưởng phòng Jang đã nói với anh, lần này anh rất muốn nghe xem Giáo sư Masu có cao kiến gì.

“Đầu tiên tôi muốn hỏi cậu, trả góp trong vòng 3 tháng không lãi suất có tốt hơn là trả tiền mặt một lần không?”

“Đương nhiên rồi, tiền mặt nằm trong tay chúng ta có thể sinh lãi.”

“Lãi là bao nhiêu? Vấn đề là ở chỗ công ty bán hàng sẽ làm cho cậu thấy bùi tai, và khuyến khích cậu mua những món không cần thiết, chiến lược kinh doanh của họ rất lợi hại, các công ty tín dụng thì không ngừng khuyến khích những người có khả năng chi tiêu hạn chế rằng hãy dùng tấm thẻ đó để hưởng thụ thú vui mua sắm, ăn uống, vui chơi

đi, thế là một số người bị mê hoặc bởi những lời tuyên truyền đó, cứ đến cuối tuần là đến các trung tâm mua sắm, cho con học ở những trường lớn.”

“Nhưng dùng thẻ tín dụng có thể được hưởng ưu đãi giảm thuế, hơn nữa chương trình tích điểm của thẻ cũng được chiết khấu.”

Choe Socheon không tán hành việc lạm dụng thẻ tín dụng, nhưng anh muốn nói rằng nếu sử dụng đúng cách thì có thể được lợi từ thẻ tín dụng.

“Nếu một người chưa đọc lập về mặt tài chính mà cho rằng dùng thẻ tín dụng để được chiết khấu thì rất nguy hiểm, ưu đãi đó cũng chỉ là chiêu bài của công ty phát hành thẻ tín dụng, lý do tồn tại duy nhất của thẻ tín dụng là ở mục đích tạo ra các khoản nợ, hãy thử nghĩ xem, nếu không có thẻ tín dụng, cậu có mua nhiều đồ như thế không, có nợ nần chòng chát như thế không? Chính vì có thẻ tín dụng đứng sau lưng yểm trợ nên khi đến trung tâm mua sắm chúng ta mới lãng phí như vậy.”

“Thầy nói vậy cũng đúng, vợ em bình thường tính toán rất chi li, nhưng cứ ra siêu thị là vội vàng nhặt đồ chất đầy vào xe... bởi vì mua vượt quá một số tiền nào đó sẽ được hưởng ưu đãi không lãi suất, cho nên thường mua đại những món đồ chưa dùng đến cho đủ số tiền.”

Choe Socheon định khi về nhà sẽ giảng giải cho vợ anh hiểu về những sai lầm khi dùng thẻ tín dụng.

“Những lần mua sắm như vậy tích lũy lại sẽ thành một món nợ lớn, đè nặng lên vai cậu, một khi có nợ thẻ tín dụng chúng ta sẽ mất tự tin đối với đồng tiền, có cuộc sống không có kế hoạch, cuối cùng chúng ta phải kiếm tiền bạt mạng để trả những khoản nợ và lãi đó, mơ nước của chúng ta thì ngày một xa dần.”

Giáo sư Masu nhấn mạnh, nếu chúng ta vay tiền để mua xe và đồ hiệu nhằm thỏa mãn ý thích của mình thì sau một thời gian, giá trị của xe và hàng hiệu sẽ mất đi, chỉ còn lại một khoản nợ, nó sẽ gặm nhấm dần tương lai của chúng ta.

Trong lúc Giáo sư Masu nói, mặt Choe Socheon càng ngày càng đỏ

hơn, trước đây anh thấy việc chi tiêu vô độ của mình chỉ để lại một vài món nợ, nhưng không nghĩ là quan niệm chi tiêu của mình là sai lầm, điều duy nhất an ủi anh là anh đã tỉnh ngộ, sau này anh sẽ không sa vào bẫy của các công ty bán hàng nữa.

Huyền hoặc và sai lầm

Hình thức trả góp miễn lãi suất 3 tháng có lợi hơn dùng tiền mặt mua trực tiếp. Bởi lẽ tiền mặt có được có thể tạo ra nhiều lãi suất hơn.

Ý kiến của chuyên gia

Hình thức trả góp miễn lãi suất 3 tháng chắc chắn không thể giúp bạn trở thành triệu phú, ngược lại, quan niệm này sẽ khiến bạn rơi vào cái bẫy tiêu dùng. Hơn nữa phần lớn những người sử dụng hình thức này do đều không thể trả hết nợ trong thời gian quy định nên để trả khoản nợ này sẽ lấy chỗ nợ đập chỗ kia, cuối cùng lại gánh thêm các khoản nợ khác.

Hiệu ứng đòn bẩy của nợ nần: Rủi ro lớn hơn nhiều lợi ích

“Khoản nợ cuối cùng là khoản gì?”

“Dạ, đó là tiền vay ngân hàng ạ. Thực ra mục đích vay ngân hàng của em là để đầu tư cổ phiếu, số tiền này là 30.000.000 Won, với lãi suất là 3.000.000 Won/ năm. Nhưng nếu cổ phiếu có thể sinh lời 30% thì thu nhập từ đó sẽ là 9.000.000 Won, sau khi trả hết lãi suất vẫn còn 6.000.000 Won. Em làm vậy là do khoản tiền quay vòng khá căng nên lúc nào em cũng cảm thấy phải làm chút gì đó.”

Trước đó, do bán tháo quá sớm cổ phiếu Saengi Bulgasali, nên anh đã lỗ rất nhiều, giờ đây anh cũng bắt đầu nghi ngờ hình thức đầu tư này liệu có thông minh hay không.

“Điều cậu vừa nói chính là hiệu ứng đòn bẩy nợ nần. Đàn ông Hàn Quốc, đặc biệt là những người ở độ tuổi 30-40 thường giấu vợ con mở một tài khoản để chơi cổ phiếu, với mục đích là kiếm ít tiền tiêu vặt, nhưng nguyên tắc cơ bản nhất trong đầu tư cổ phiếu là phải sử dụng tiền nhàn rỗi, chứ không phải vay tiền để chơi. Vay tiền chơi cổ phiếu có thể khiến cậu ném phải trái đấng, thậm chí nếu hơi bất cẩn sẽ ủ thành một cốc rượu đấng. Bề ngoài thì là “dùng tiền của người khác để kiếm tiền”, nhưng trên thực tế vay tiền để đầu tư sẽ gây ra tổn thất gấp đôi cho đầu tư và lãi suất. Nhìn chung những ví dụ thành công rất ít, nếu cậu không phải là nhà đầu tư chuyên nghiệp, biện pháp thông minh nhất chính là nhanh chóng kết thúc việc vay tiền chơi cổ phiếu này lại.”

“Cho dù Giáo sư không nói, thì bây giờ em cũng đã rất hối hận rồi ạ, bởi lẽ lấy tiền vay cộng với lãi suất để đầu tư khiến em rất lo lắng, điều này cũng ảnh hưởng đến kết quả phán đoán của bản thân em về thời cơ trong thị trường cổ phiếu.”

Choe Socheon đã đi ngược lại với nguyên tắc đầu tư “bắt buộc phải sử dụng nguồn tiền nhàn rỗi”, do đó anh đã phải trả một cái giá khá đắt.

Huyền hoặc và sai lầm

Lợi dụng hiệu ứng đòn bẩy nợ nần có thể giành được lợi nhuận cao trong thời gian ngắn.

Ý kiến chuyên gia

Người vay trở thành nô lệ của người cho vay. Mức độ nguy hiểm của khoản nợ lớn hơn nhiều so với lợi ích có được trong hiệu ứng đòn bẩy nợ nần. Hãy vứt bỏ ý nghĩ ngu xuẩn “dùng tiền của người khác để kiếm tiền” đi, xin hãy ghi nhớ nguyên tắc đầu tư bắt buộc phải sử dụng tiền nhàn rỗi.

“Cậu nghĩ thế nào về bốn khoản nợ của mình?”

“Trước đây em thật sự không hiểu biết gì về nợ nần, những khoản nợ đó đã khiến cho tiền dưỡng già của em sau này tiêu tan hết, em cảm

thấy đau quá thầy ạ!”

Giáo sư Masu nói rất đúng, mỗi tháng tiết kiệm 4000.000 Won, 30 năm sau bạn sẽ có thể có được 800.000.000 Won tiền dưỡng già. Nếu như lấy 400.000 Won đó dùng vào việc trả khoản lãi suất 1.560.000 Won mỗi tháng, 30 năm sau sẽ là một con số hết sức khả quan, một phép tính sơ sơ như vậy khiến Choe Socheon như một quả cầu xì hơi ngòi bẹp dí trên ghế.

“Cậu cũng đừng quá lo lắng, sau khi thanh toán hết nợ nần lại làm lại từ đầu, cậu vẫn còn có cơ hội để trở thành người có tiền.”

“Nhưng làm thế nào để trả hết những khoản nợ đó đây ạ? Đầu em hiện giờ trống rỗng, với tình trạng như hiện nay của em, muốn trong một thời gian ngắn thanh toán hết các khoản nợ nần quả là hết sức phi lý, tiền tiết kiệm thì không đủ để trả nợ, thầy có thể cho em một vài hướng đi cụ thể được không ạ?”

Thái độ của Choe Socheon rất thành khẩn, sự lo lắng thể hiện rõ trong đôi mắt anh.

Xây dựng dự toán chi tiêu - Bước đầu tiên để trở thành người giàu có

Buổi nói chuyện giữa Choe Socheon và Giáo sư Masu dần trở nên thẳng thắn.

“Ha ha, đây cũng chính là nội dung tiếp theo mà tôi sẽ nói với cậu. Để trả nợ, trước hết phải giảm chi tiêu, chỉ nghĩ mà không làm thì không thể được. Đối với những người ngày hôm qua còn vui vẻ sung sướng sử dụng thẻ tín dụng để mua hàng, hôm nay phải thắt lưng buộc bụng để sống qua ngày, thực sự là một việc rất khó thực hiện, vì vậy chúng ta cần phải có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, xây dựng một dự toán chi tiêu theo tháng cho gia đình.”

“Dự toán chi tiêu theo tháng ạ?”

Thu nhập và chi tiêu của gia đình cũng chỉ có mấy mục, đếm trên đầu ngón tay, Choe Socheon quả thực không thể hiểu nổi tại sao lại phải lập dự toán chi tiêu theo tháng.

“Đúng vậy, chúng ta chỉ lập dự toán theo tháng cho những khoản chi tiêu cần thiết, từ đó có thể bảo đảm được rằng các khoản chi của chúng ta sẽ nằm trong dự toán. Một dự toán tốt sẽ nhắc nhở chúng ta chi tiêu một cách hợp lý, xóa bỏ những ý tưởng chi tiêu tùy hứng, mục đích của việc làm này là sử dụng đúng mục đích số tiền có hạn. Nhưng điều này cũng không thể dựa vào sức của một người, cách tốt nhất là hai vợ chồng cùng bàn bạc đưa ra dự toán của tháng tiếp theo, viết ra giấy, và dán tờ giấy đó ở vị trí dễ thấy nhất. Xin hãy nhớ một điều, không cho phép thực hiện những khoản chi ngoài dự toán.”

“Nhưng thưa thầy, lập ra dự toán, sau đó làm theo dự toán, chẳng phải là trở thành nô lệ cho đồng tiền hay sao? Cuộc sống bị bó buộc trong một cái khung như vậy, không cho phép bản thân được hưởng thụ niềm vui nào, cuộc sống như vậy có khác biệt gì so với cuộc sống nô lệ?”

Choe Socheon không thể lý giải nổi cuộc sống như vậy thì có ý nghĩa gì.

“Cậu luôn là người hiểu vấn đề, nhưng cậu nói như vậy khiến tôi rất thất vọng, tôi hỏi cậu, dự toán là do ai lập ra?”

“Đương nhiên là do em lập ra và đó là kết quả sau khi thương lượng với vợ.”

“Hành động theo những quy tắc mà bản thân mình đưa ra không thể gọi là cuộc sống nô lệ, ngược lại đó là một cuộc sống tự do thực sự. Thông qua việc lập dự toán chi tiêu theo tháng, mỗi một khoản chi đều được quy định bởi một khoản cụ thể, điều này giống với việc đánh số cho các khoản tiền, để chúng phải phục tùng theo mệnh lệnh của cậu, như vậy tiền sẽ hoàn toàn nghe theo sự điều khiển của cậu mà không chạy lung tung, chỉ có kiểm soát được tiền, cậu mới có thể làm chủ cuộc sống của mình, bây giờ cậu đã hiểu ý tôi rồi chứ?”

“Dạ, em đã hiểu rồi ạ, đúng là suy nghĩ của em quá đơn giản.”

Choe Socheon đồng ý với cách giải thích của Giáo sư Masu.

“Không sao, đây mới chỉ là sự khởi đầu. Biết thừa nhận bản thân gặp khó khăn trong vấn đề tài chính và quyết tâm thay đổi, điều đó mới quan trọng nhất. Lần trước cậu đã liệt kê ra được tình hình tài chính của mình, sau khi hiểu được thực lực tài chính của bản thân, tiếp theo đó phải xây dựng mục tiêu tài chính. Nhưng để làm được điều đó, việc trước tiên là phải xóa bỏ trở ngại lớn nhất cản trở việc đạt được mục tiêu - các khoản nợ, và dự toán chi tiêu chính là bước cụ thể hóa để hoàn thành mục tiêu tài chính.”

“Nhưng thưa thầy em luôn cảm thấy không biết phải làm thế nào, các khoản chi của em từ trước tới nay đều không có kế hoạch...”

Do từ trước tới nay Choe Socheon chưa từng lập dự toán cho các khoản chi tiêu của mình, bây giờ đột nhiên phải lập dự toán chi tiêu theo tháng, anh cảm thấy đôi chút khó khăn.

“Cậu đừng làm phức tạp việc này, dùng quyền sở chi tiêu của gia đình hoặc phần mềm excel lập ra các khoản chi tương đương với mức thu nhập của cậu, sau đó, thực hiện nghiêm chỉnh theo các mục tiêu đã đề ra này.”

Giáo sư Masu cho biết ông đã từng gặp rất nhiều người thành công trước đây đã từng thất bại chỉ vì một lý do là hàng năm họ đã dành quá nhiều thời gian vào việc tiêu tiền, nhưng lại không chịu bỏ ra mấy tiếng để suy nghĩ xem dùng tiền vào việc gì. Ông nhấn mạnh hơn nữa tầm quan trọng trong việc quản lý tài chính.

“Có rất nhiều người mỗi khi đề cập đến vấn đề tài chính đều nghiêng về việc đem tiền của mình giao cho các công ty đầu tư có thể mang lại nguồn lợi lớn quản lý hộ. Nhưng có một điều quan trọng hơn so với đầu tư đó là, trước tiên chúng ta phải hình thành thói quen quản lý một cách hợp lý khoản tiền của mình, có nghĩa là việc lập dự toán và thực hiện dự toán mới là cái tinh túy nhất của vấn đề quản lý tài chính. Nếu như thu nhập mỗi năm của cậu khoảng 40.000.000 Won, sau 40 năm làm việc, trong tay cậu đã có một khoản tiền khổng lồ là 1.600.000.000 Won, đồng nghĩa với việc cậu có khả năng trở thành triệu phú, hơn nữa

nếu như khoản tiền này được quản lý một cách hợp lý, 1.600.000.000 Won này có thể tăng lên gấp mấy chục lần thậm chí mấy trăm lần, nhưng nếu như bây giờ cậu cứ tiêu tiền theo ý thích, phạm phải sai lầm của người khác, thì sau khi tiêu hết số tiền trên, cậu sẽ bước vào giai đoạn tuổi già không có nguồn kinh tế, cậu sẽ trở thành một gã nghèo xác xơ không một xu dính túi.”

Choe Socheon không dám tin rằng đời mình sẽ có 1.600.000.000 Won, và điều càng làm anh ngạc nhiên là, số tiền này nếu quản lý một cách hợp lý, còn có thể tăng lên mấy chục lần thậm chí mấy trăm lần.

“Thưa Giáo sư, làm thế nào mới có thể quản lý tốt số tiền này? Đương nhiên em sẽ làm theo những gì Giáo sư hướng dẫn, hôm nay sau khi về nhà em sẽ lập dự toán chi tiêu theo tháng, nhưng chỉ dựa vào nó có thể làm được tất cả không ạ? Nếu như muốn làm giàu phải chăng vẫn còn có cách đặc biệt khác?”

Choe Socheon có đôi chút nghi hoặc, anh rướn người sát vào Giáo sư Masu.

“Ha ha, ai cũng muốn biết làm thế nào để nhanh chóng làm giàu, nhưng thực tế không có cách nào cả. Nhưng để trở thành người có tiền, bắt buộc phải tuân theo nguyên tắc ‘chi ít hơn thu’, không được có cuộc sống nợ nần, sau khi lập xong dự toán, cho dù phải thắt lưng buộc bụng cũng không được lạm chi, dùng số tiền dôi ra của mỗi tháng để tiết kiệm hoặc đầu tư chính là một cách làm giàu, đương nhiên, làm giàu còn có nhiều cách khác, nhưng các cách đó không hiệu quả và đơn giản bằng việc quản lý hợp lý nguồn thu của mình. Thà rằng bắt tay vào làm ngay từ bây giờ để từng bước tiến gần đến mục tiêu mà mình đề ra còn hơn là ôm giấc mộng trúng xổ số.”

“Nghe thầy nói như vậy, em hoàn toàn tin tưởng vào việc tiết kiệm có thể làm giàu.”

Choe Socheon gật gù nói.

“Ha ha, thật vậy sao? Tôi hỏi cậu một câu nữa, bây giờ cậu có bao nhiêu thẻ tín dụng?”

“Hình như em có 5 cái ạ, nhưng còn có mấy cái dường như không dùng đến, em để trong ngăn kéo.”

“Vậy thì hôm nay, sau khi về nhà, cậu hãy hủy hết những chiếc thẻ tín dụng đó, dùng kéo cắt nát đi, đương nhiên là cả thẻ tín dụng của vợ cậu nữa.”

Choe Socheon hết sức ngạc nhiên, cậu hoàn toàn có thể hiểu được ý đồ của Giáo sư khi không muốn cho cậu sử dụng thẻ tín dụng nữa, nhưng nghĩ đến có lúc trong người không đủ tiền, liệu có nên giữ lại một hai cái dùng trong những việc cần thiết, Choe Socheon đã nói ra suy nghĩ đó của mình.

“Trước khi có được quyền chủ động về tiền, cậu tuyệt đối không được có những suy nghĩ nhu nhược như vậy, bởi lẽ tình hình tài chính của cậu bây giờ rất tồi tệ. Nếu thực sự không tiện cầm theo tiền mặt, có thể sử dụng thẻ ATM để chỉ có thể rút tiền trong tài khoản ngân hàng. Bây giờ cậu đang ở trong tình trạng một sống một còn với các khoản nợ, trước khi có thể kiểm soát được các khoản nợ của mình, tuyệt đối không được dùng thẻ tín dụng, phải nhớ rằng không quyết đoán trong những hành động cụ thể sẽ không thể có bất kỳ hiệu quả nào, cậu có dám bảo đảm là mình sẽ làm được điều này hay không?”

“Vậy em sẽ cố gắng hết sức ạ, nhưng thưa thầy...”

Tuy miễn cưỡng đồng ý, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, kiểu gì cũng phải giữ lại một cái thẻ tín dụng, do đó anh lại bắt đầu thuyết phục Giáo sư Masu:

“Nhưng không được, thưa thầy, em chợt nghĩ đến nếu như người nhà em bị ốm cần phải dùng đến tiền thì làm thế nào. Nếu như hủy hết các thẻ tín dụng, khoản tiền dư thừa hàng tháng dùng vào việc trả nợ, em phải làm thế nào để xử lý những việc đột xuất như vậy? Để phòng những việc đó, em có thể giữ lại một chiếc thẻ tín dụng được không ạ?”

Giáo sư Masu cho rằng suy nghĩ chuẩn bị tiền cho những việc đột xuất rất tốt, nhưng không đồng tình với việc sử dụng thẻ tín dụng để giải quyết những việc đột xuất.

“Thôi được, giống như cậu nói, cuộc sống của chúng ta đâu đâu cũng tồn tại những biến cố không thể dự đoán trước, do vậy, khi trả nợ phải sử dụng một vài bí quyết, bây giờ tôi sẽ nói cho cậu biết ‘Nguyên tắc 70:30 trong việc thanh toán các khoản nợ’.”

Bước thứ hai: Nguyên tắc trả nợ 70:30

“**70:30** là chỉ 70% thu nhập dùng cho những chi tiêu hàng ngày, 30% còn lại dùng cho việc trả nợ, có phải không ạ?”

“Cậu sai rồi, 70:30 không phải là chỉ toàn bộ thu nhập, mà là chỉ số tiền còn dư ra của mỗi tháng. Ví dụ, thu nhập của một gia đình nào đó là 4.000.000 Won, thông qua việc lập dự toán phát hiện ra rằng không thể tiết kiệm được, khoản chi hàng tháng nhất định phải là con số 3.000.000 Won, như vậy số tiền còn lại sẽ là 1.000.000 Won, tiếp theo lại đem số tiền 1.000.000 Won đó chia theo tỉ lệ 70:30, 700.000 Won dành cho việc trả nợ, 300.000 Won còn lại để tiết kiệm.”

“Nhưng nếu như dành cả 1.000.000 Won để trả nợ chẳng phải sẽ nhanh chóng trả hết nợ hay sao ạ?”

Choe Socheon hỏi lại, dường như anh vẫn chưa thực sự hiểu vấn đề lắm.

“Cậu nghĩ như vậy tôi cũng không thấy làm lạ, trên thực tế có rất nhiều người làm như vậy, nhưng do khoản chi bị kiểm soát nghiêm ngặt, số tiền dôi ra hàng tháng cũng được dành để trả nợ hết, điều đó có nghĩa là một tháng cậu sẽ không có một đồng nào cả, nếu mấy tháng liên đều như vậy, chắc chắn cậu sẽ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, số tiền kiếm được lập tức được dùng để trả nợ, lúc đó chắc chắn cậu sẽ đặt câu hỏi ‘mình sống vì điều gì’, từ đó dần dần mất đi hứng thú trong công việc hàng ngày, nếu lúc đó đột nhiên nảy sinh vấn đề mà cậu đã từng đề cập đến, ví dụ trong nhà có người cần phải phẫu thuật và cần một khoản tiền lớn, nếu vậy đành phải lựa chọn cách vay tiền qua thẻ tín dụng hoặc vay tiền người khác, đến lúc đó, tất cả những nỗ lực trước kia của cậu đều đổ xuống sông xuống biển.”

“Thầy nói rất đúng ạ, nhưng mỗi tháng chỉ dành khoảng 30% khoản tiền dôi ra để tiết kiệm liệu có thể giải quyết được vấn đề không ạ?”

“Số tiền này chính là tiền gốc, số tiền gốc tăng lên theo thời gian, niềm tin của cậu cũng sẽ dần hồi phục, niềm tin này sẽ giúp cậu có đủ năng lực chèo lái con thuyền tài chính của mình và sẽ càng mạnh lên, 70% dùng cho việc trả nợ sẽ khiến cho khoản nợ ngày càng ít đi, 30% dùng cho việc tiết kiệm sẽ làm cho số tiền gốc ngày càng tăng lên, cứ như vậy, vòng tuần hoàn xấu gây ra bởi nợ nần sẽ bị chặt đứt, tình hình tài chính sẽ dần đi vào quỹ đạo.”

Bước thứ ba: Điều chỉnh triệt để cơ cấu

Choে Socheon lắng nghe từng lời nói của Giáo sư Masu, anh cảm thấy phía trước mình đã xuất hiện ánh sáng của niềm hi vọng.

“Bây giờ phải xem xét một vấn đề là đến bao giờ cậu có thể trả hết các khoản nợ.”

Choe Socheon cũng rất nóng lòng được biết câu trả lời, anh thay đổi tư thế ngồi, chăm chú nhìn vào bảng thống kê của Giáo sư.

“Trong các khoản nợ của cậu, khoản nợ ngân hàng dùng vào việc đầu tư cổ phiếu có thể giải quyết bằng cách bán hết những cổ phiếu đó đi, còn các khoản nợ khác trong bảng này, nếu như thông qua dự toán có thể đảm bảo mỗi tháng dành ra 3.500 Won trong số tiền dôi ra hàng tháng để trả nợ, cậu nên bắt đầu từ những khoản nợ nhỏ.”

“Sao lại thế được ạ? Tại sao lại không bắt đầu từ những khoản nợ có lãi suất nhiều ạ?”

Khoản nợ	Tiền nợ	Lãi suất	Lãi suất trả theo tháng	Số tiền cả gốc lẫn lãi phải trả theo tháng	Thời gian trả nợ ngắn nhất	Tổng thời gian trả nợ
Khoản nợ tín dụng (1 năm trả hết)	3.000.000	14%	35.000	285.000	4 tháng	4 tháng
Tiền vay trả góp mua ô tô (5 năm)	10.000.000	10%	100.000	386.111	8 tháng	12 tháng
Tiền vay mua nhà (20 năm)	100.000.000	7%	583.000	1.000.000	42 tháng	58 tháng
Tiền vay mua nhà (20 năm)	100.000.000	7%	583.000	1.000.000		
Tổng cộng	213.000.000		1.301.000	2.671.111	-	-

Choe Socheon hơi ngạc nhiên, bởi nếu theo suy nghĩ của người bình thường, để tránh phải trả lãi suất, nên ưu tiên trả trước những khoản nợ để ra nhiều lãi suất.

“Phân tích từ góc độ lý tính, trước tiên phải trả những khoản nợ để ra nhiều lãi suất là chính xác, nhưng đứng từ góc độ hiện thực, coi các khoản nợ nhỏ là điểm đột phá mới là một bí quyết để trả hết các khoản nợ trong thời gian ngắn nhất.”

“Ồ!”

Choe Socheon gật gù với lời giải thích của Giáo sư Masu.

“Chúng ta hãy cũng làm một phép tính nhé! Thông qua dự toán, chúng ta bảo đảm dành 700.000 Won để trả nợ, cộng với 285.000 Won dùng để trả góp khoản vay thẻ tín dụng mỗi tháng, như vậy, mỗi tháng chúng ta có 985.000 Won để trả khoản nợ thứ nhất - khoản nợ thẻ tín dụng, trong khoảng 4 tháng chúng ta sẽ trả hết số nợ này. Tiếp theo đó, chúng ta lại dùng 985.000 Won cộng với số tiền phải trả góp hàng tháng mua xe ô tô là 386.000 Won, tổng cộng là 1.370.000 Won đồng để giải quyết khoản nợ thứ hai - khoản tiền vay còn lại dùng để trả góp tiền mua ô tô, và sau 8 tháng cậu sẽ trả hết khoản tiền này, trong 1 năm cậu có thể trả hết tất cả các khoản nợ trừ khoản nợ mua nhà. Trước đó, chúng ta cũng đã từng nhắc đến, mỗi tháng số tiền cả lãi lẫn gốc để trả tiền vay đặt cọc mua nhà lên đến 2.000.000 Won, đây là một gánh nặng rất lớn đối với thu nhập của cậu, vì vậy, chúng ta tạm thời không động đến khoản tiền 100.000.000 Won, trước tiên phải trả khoản nợ 100.000.000 Won, 1.370.000 Won cộng với 1.000.000 Won tiền trả mỗi tháng trong tổng số 100.000.000 Won, với 2.370.000 Won trong vòng 42 tháng cậu có thể trả cả lãi lẫn gốc số tiền 100.000.000 Won đó,

thời gian trả nợ tiền mua nhà là 20 năm, nếu như cậu quyết tâm trả hết nợ trong thời gian nhanh nhất, trong vòng ba năm rưỡi cậu sẽ trả được hết một nửa số tiền vay mua nhà, trong thời gian 5 năm thực hiện kế hoạch trả nợ, tất cả các khoản nợ không kể đến một nửa khoản tiền vay mua nhà còn lại đã được trả hết, ngoài ra mỗi tháng còn có một khoản tiền nhàn rỗi là 2.370.000 Won dùng để đầu tư vào việc khác, cậu hãy nhớ kỹ điều này! Nếu như 5 năm sau cậu dùng số tiền 2.370.000 Won này đầu tư vào quỹ tương hỗ (MF) với lãi suất hàng năm là 10%, cậu có biết 20 năm sau, số tiền dành để dưỡng già của cậu là bao nhiêu không? Không nên nghi ngờ vào thánh giá của mình, cậu đã có một khoản tiền là 1.600.000.000 Won.”

Quả là một cách tính thần kỳ! Choe Socheon gật gù tán thưởng, nhưng trong giây lát lại trở nên rầu rĩ, anh tiếp tục hỏi Giáo sư Masu:

“Thưa thầy, em tính nhầm các khoản chi của mình, mỗi tháng gần như không để dành ra được khoản nào cả, cho dù em có thắt lưng buộc bụng, e rằng nguyên tắc 70:30 của thầy không phù hợp với em, em phải làm sao ạ?”

“Đây chính là do các món nợ quá nhiều gây ra, lúc này cậu bắt buộc phải điều chỉnh lại cơ cấu tài chính của gia đình cậu. Điều này giống với việc điều chỉnh cơ cấu mà rất nhiều doanh nghiệp Hàn Quốc đã làm trong thời kỳ khủng hoảng kinh tế châu Á. Cậu bắt buộc phải xử lý hết những tài sản không cần thiết và không có hiệu quả đối với cậu và gia đình cậu, sau đó dùng khoản thu nhập có được trả các món nợ.”

“Vậy sao? Xử lý hết các tài sản đó? Như vậy là thế nào thưa thầy?”

Cách xử lý hết tài sản khiến Choe Socheon cảm thấy rất mơ hồ.

“Ví dụ thay đổi nhà ở và xe ô tô mà cậu đang có hiện nay, để phù hợp hơn với thực lực tài chính của cậu, như vậy số tiền dư ra có thể trả một khoản nợ rất lớn, khoản nợ và số lãi phải trả hàng tháng cũng sẽ giảm đi rất nhiều. Tuy hiện nay cậu đang ở một căn nhà rất rộng, đi xe đẹp, nhưng cậu lại là nô lệ của đồng tiền, chi bằng bây giờ hãy trở thành chủ nhân của đồng tiền, đợi sau này khi đã có thực lực kinh tế sẽ lại đi mua nhà to và xe đẹp. Còn có một điểm rất quan trọng đó là phải gia

tăng thu nhập cơ bản của cậu, có lẽ cậu sẽ vì sĩ diện mà không muốn làm như vậy, nhưng với thu nhập hiện nay của cậu số tiền tiết kiệm được sẽ không đủ để trả nợ, vì vậy rất cần phải tận dụng thời gian ngoài giờ làm để tăng thêm thu nhập của mình. Tôi nghĩ tôi đã giải thích rõ ràng rồi chứ?”

“Dạ vâng, rất cảm ơn thầy. Thực lòng mà nói, em hiểu rất rõ cuộc sống sau này sẽ hết sức khó khăn, nhưng em sẽ không lùi bước, để có cuộc sống tốt đẹp hơn trong tương lai, em nhất định sẽ kiên trì.”

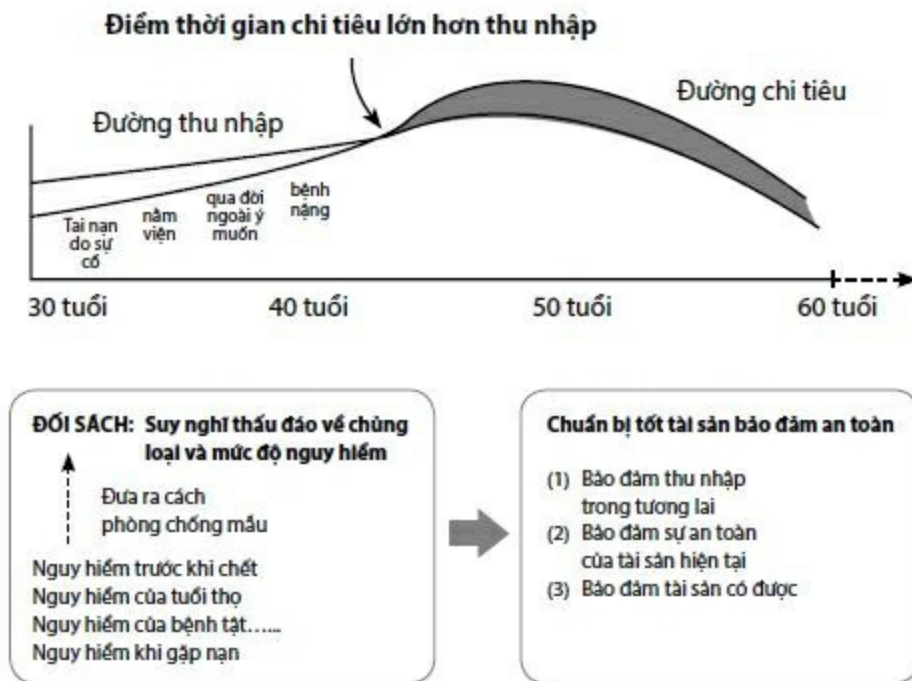
Khi bản thân không còn nghĩ ngợi đến nhà to và xe đẹp nữa, Choe Socheon cảm thấy thực tế hơn rất nhiều, anh cũng nhận thấy phải tự tin để giải quyết tất cả những việc trước mắt.

“À, cậu có bảo hiểm y tế và bảo hiểm tài sản không?”

Trong lúc cất máy tính xách tay, Giáo sư Masu đột nhiên đưa ra câu hỏi này.

“Dạ, những thứ đó em đều không có ạ, sức khỏe em hiện giờ vẫn tốt, mấy năm nữa chắc cũng không có bệnh tật gì, bọn trẻ thì còn nhỏ, chưa đến lúc phải lo lắng đến vấn đề sức khỏe, vợ em cũng nói ăn tốt ngủ tốt là liều thuốc bổ, nên chúng em thấy rằng không cần phải tốn tiền vào việc mua bảo hiểm y tế, nói thẳng ra, nếu không được lợi gì từ bảo hiểm y tế thì tội gì phải tốn tiền vào việc đó ạ?”

“Ha ha, tiếc tiền bảo hiểm tôi có thể hiểu được, nhưng ai có thể bảo đảm được rằng những gì mà anh bạn Song Huiseong của cậu gặp phải cậu sẽ không gặp phải? Trong gia đình nếu như có người lâm bệnh nặng, nếu không có bảo hiểm chắc chắn sẽ gặp rất nhiều phiền phức, nếu như trong quá trình trả nợ, cậu gặp phải việc này, có thể sẽ phải gánh thêm nợ đấy.”

Nghe Giáo sư nói vậy, Choe Socheon lại mất niềm tin, giả dụ anh đã thất lưng buộc bụng và đưa được tình hình tài chính trở về quỹ đạo, nếu như bệnh tật hiểm nghèo xảy ra sẽ giống như một hòn đá lớn rơi trúng đầu anh, và ném anh xuống 18 tầng địa ngục.

“Đúng là như vậy, kể từ khi gặp lại Song Huiseong, em vẫn chưa hết bàng hoàng, em sẽ về bàn với vợ, chắc chắn phải mua bảo hiểm y tế.”

“Trước khi quyết định mua bảo hiểm cậu phải tìm hiểu rõ hơn về nó. Nhưng tôi có thể nói trước cho cậu, cái gọi là bảo hiểm chính là khoản tiền bảo đảm dùng để lo cho những việc xảy ra ngoài ý muốn, chúng ta hãy tranh thủ khi còn trẻ kịp thời dùng một khoản tiền nhỏ mua bảo hiểm để có thể giải quyết việc lớn xảy ra sau này, hãy dành từ 5%-8% tổng thu nhập để đầu tư cho các loại bảo hiểm y tế, bảo hiểm tai nạn, bảo hiểm bệnh tật, bảo hiểm trọn đời v.v, có những loại bảo hiểm này, cho dù là bệnh tật hay tai nạn cũng đều rất khó có thể lấy đi hạnh phúc của cậu và gia đình cậu.”

Lòng tham sẽ gây ra tai họa khó lường

Sau khi trở về nhà, ngồi bên bàn ăn nhưng Choe Socheon lại không dùng cơm cùng cả nhà, anh mỉm cười nhìn vợ đang gỡ xương cá cho con.

“Sao vậy? Trên mặt em có gì à?”

Khó khăn lắm khuôn mặt cau có suốt mấy ngày nay của Choe Socheon mới nở nụ cười.

“Anh đã làm cho em vất vả suốt mấy năm nay.”

“Anh hôm nay làm sao vậy? Suốt mấy ngày nay trông anh rầu rĩ, em còn lo cho anh...”

“Anh muốn bàn với em một chuyện.”

Choe Socheon nói cho vợ biết họ đang gặp rắc rối về tài chính, và cả việc anh tìm gặp Giáo sư Masu để nhờ giúp đỡ.

“Theo Giáo sư Masu, chúng ta phải căn cứ vào tình hình tài chính hiện nay để đổi sang một căn hộ có diện tích nhỏ hơn, đồng thời cũng đổi sang dùng chiếc xe nhỏ hơn, điều này chắc chắn sẽ gây ra một số bất lợi cho cuộc sống của chúng ta, nhưng chỉ còn cách đó, vì chúng ta rất khó có thể có cách nào khác để vượt qua khủng hoảng tài chính lần này.”

“Gượng chút, ý anh là, chúng ta sẽ phải bán căn nhà này?”

Vợ Choe Socheon kinh ngạc vì ý nghĩ của anh, căn nhà này mua sau khi họ kết hôn, do vậy vợ anh có tình cảm đặc biệt với nó là điều không tránh khỏi, nhưng anh đoán, sau khi suy xét kỹ càng, chắc chắn cô ấy sẽ ủng hộ quyết định của anh.

“Anh đã chẳng nói rõ rồi đó sao, tình hình hiện nay của chúng ta không thể tiếp tục sống trong căn nhà như thế này, cũng giống như em, chẳng lẽ anh sẽ vui khi bán đi ngôi nhà của mình ư? Nhưng em thử nghĩ xem, mỗi tháng vợ chồng mình phải bỏ ra bao nhiêu tiền để trả lãi

suất ngân hàng, anh nghĩ rằng sau khi hiểu rõ, chắc chắn em sẽ đồng ý với ý kiến của anh.” Choe Socheon nhìn thẳng vào mắt vợ và nói chắc như đinh đóng cột.

“Kể từ bây giờ em sẽ tiết kiệm hơn, sẽ làm theo anh nói, bắt đầu từ bây giờ không sử dụng thẻ tín dụng, lập dự toán chi tiêu theo tháng, như vậy là đủ rồi, còn vấn đề đôi nhà anh nhất định phải suy nghĩ lại, anh có biết hàng ngày tại sao em lại tiết kiệm từng đồng như vậy không? Đó là vì ngôi nhà này đây, anh còn nhớ hai năm trước khi nhà mình chuyển đến đây không? Anh và bọn trẻ thích ngôi nhà đến thế nào, em vẫn nhớ như in cái cảnh đó.”

“Bà xã ơi, thật lòng mà nói, ngôi nhà này vẫn chưa phải là của chúng ta, nó chỉ đứng tên của vợ chồng mình mà thôi. Căn nhà này thực chất là của ngân hàng, hơn một nửa tiền nhà là tiền của ngân hàng, nhưng ngân hàng không cho không chúng ta, mỗi tháng anh đều bị họ trừ mất 1.000.000 Won từ tiền lương đấy.”

Càng nói, Choe Socheon càng trở nên xúc động, bọn trẻ thấy vậy vội vàng trở về phòng của mình, giọng của vợ anh mỗi lúc một to.

“Anh nói đúng, vợ chồng mình đã vay ngân hàng rất nhiều để mua căn nhà này, nhưng lương của anh không phải cũng luôn tăng đó sao, tại sao lại phải lo lắng đến vậy? Nếu như giá nhà tăng đến một mức nhất định nào đó, cho dù phải trả lãi suất, nhưng rất có thể sẽ được hưởng khoản chênh lệch giá, những người giàu lên nhờ bất động sản bây giờ chẳng phải là rất nhiều sao?”

Nghe vợ nói vậy, Choe Socheon tức nghẹn giọng, anh nhớ đến câu nói của Giáo sư Masu “Người Hàn Quốc có tình cảm đặc biệt với ngôi nhà của mình”, lúc này đây anh mới ý thức được rằng việc này không hề dễ giải quyết.

“Nếu như giá nhà không tăng như chúng ta mong muốn, chẳng phải cả đời này chúng ta sẽ cứ sống như hiện nay, mỗi tháng lấy ra 1.000.000 Won để quyên tặng cho ngân hàng sao? Ban nãy anh cũng đã giải thích với em rồi, 1.000.000 Won này không phải là con số 1.000.000 Won đơn giản, nếu chúng ta không phải bỏ ra 1.000.000

Won để trả lãi ngân hàng, mà dùng vào đầu tư thì khoản tiền thu được không biết sẽ gấp hơn bao nhiêu lần số tiền 1.000.000 Won đó. Bị động để chờ đợi giá nhà tăng chi bằng mình chủ động đầu tư thì hơn.”

Vợ anh nói cần phải có thời gian suy nghĩ thêm, Choe Socheon cho rằng như vậy cũng tốt, dù có nói thế nào, nếu như không được vợ đồng ý và cảm thông, tất cả kế hoạch đều sẽ dậm chân tại chỗ.

Hai tuần trôi qua nhưng vẫn không thấy vợ có phản hồi gì, Choe Socheon có đôi chút lo lắng.

“Hai tuần lại để ra bao nhiêu lãi đây, thế là lại đi toi 500.000 Won.”

Choe Socheon mua một ít bánh kẹo cho bọn trẻ, mệt mỏi trở về khu nhà mình ở, anh ngồi xuống chiếc ghế dài dưới sân, tuy trời đã tối, nhưng trong khu chung cư vẫn còn rất nhiều trẻ con đang chơi trượt patin, đạp xe, và còn có rất nhiều cặp vợ chồng đang đi dạo sau bữa tối.

“Không được, dù có thế nào, tôi nay cũng phải có kết luận cuối cùng, việc này không thể để thế được.”

Nhìn đồng hồ, anh định đứng dậy ra về, bỗng nhiên phát hiện phía trước tòa nhà 103 đang tập trung một vài người, anh liền lại gần để xem có chuyện gì.

“Ồ, thật là lạ, tôi thế này mà vẫn chuyển nhà à?”

“Chắc là căn hộ số 1502, nhà Hyeonsuk, nhà họ phải chuyển đi.”

Bởi lẽ rất ít người chuyển nhà vào buổi tối, nên mọi người đứng trước xe tải bàn luận.

“Đúng rồi, Hyeonsuk ở căn hộ số 1502 chẳng phải là bạn của Ji Eun đó sao? Chắc hẳn Ji Eun sẽ rất buồn.”

Vì trước khi ra khỏi nhà chỉ xỏ vội đôi dép lê nên anh cảm nhận rõ cái se lạnh của buổi tối mùa thu, anh vội rảo bước về nhà.

“Ji Eun này, nhà Hyeonsuk chuyển nhà đấy, sao con không sang

chào bạn?”

Vừa đến cửa, Choe Socheon liền thông báo ngay cho cô con gái Ji Eun.

“Ồ thật vậy sao? Em cũng không biết, tại sao lại chuyển nhà vào giờ này kia chứ?”

Vợ anh đang sắp xếp lại chăn gối cho bọn trẻ ngạc nhiên hỏi.

“Chắc là không sai, họ đang chuyển đồ ra khỏi nhà.”

“Thật đúng là, tại sao chuyển nhà lại không thông báo với em một câu nhỉ, em và mẹ Hyeonsuk còn rất thân thiết đấy...”

Vợ anh quyết định đi chào nhà Hyeonsuk, cô đưa cả Ji Eun đi theo, chưa đầy 30 phút sau đã thấy hai mẹ con về, thái độ của vợ có phần khang khác, cô không nói một lời nào mà đi thẳng vào phòng để bọn trẻ ngủ.

Choe Socheon ngồi ngoài phòng khách xem ti vi, sau khi bọn trẻ đã ngủ, vợ anh bung một đĩa hoa quả đến ngồi cạnh anh.

“Em có điều gì không vui à?”

“Căn hộ nhà Hyeonsuk bị phát mại rồi anh ạ, bởi vì mấy tháng nay họ không trả được tiền ngân hàng, ban đầu mẹ Hyeonsuk còn ôm chút hi vọng, nhưng trong lần phát mại thứ hai căn nhà đã bị bán đi rồi.”

Choe Socheon đã hiểu tại sao vợ anh lại buồn như vậy, bản thân gia đình anh mỗi tháng cũng phải trả 1.000.000 Won tiền vay ngân hàng, do vậy sự việc xảy ra hôm nay không còn là chuyện của nhà người khác nữa.

“Anh đã nói rồi mà, những khoản vay vượt quá khả năng của mình sẽ mang vạ vào thân.”

“Nói như vậy, chúng ta cũng phải bán căn hộ này đi và mua một căn hộ khác.”

“Đúng vậy, trước khi chúng ta chưa bị rơi vào tình cảnh như họ, chúng ta sẽ trả hết 200.000.000 Won tiền vay ngân hàng, và dùng 100.000.000 Won mua một căn hộ khác, như vậy mỗi tháng chúng ta ít nhất là có 1.000.000 Won để đầu tư, khoản tiền này có thể dùng cho cả nhà, đương nhiên cũng có thể giống như hiện nay là gửi vào ngân hàng, tạm thời chưa dùng đến.”

“Được thôi, cứ làm theo anh đi, nhưng có một điều kiện, bây giờ anh phải đi tàu điện ngầm đi làm, anh cũng biết rõ tiền xăng mỗi tháng không phải là một khoản nhỏ, đã quyết định phải tiết kiệm, việc này cũng phải làm được, anh thấy thế nào?”

Choe Socheon hứa sau này nếu không có gì đặc biệt, anh sẽ đi làm bằng tàu điện ngầm, vợ anh cũng đã đồng ý với quyết định bán nhà.

Tuy cả hai vợ chồng đã quyết định chuyển nhà, nhưng việc này liên quan đến rất nhiều việc khác, căn hộ mới phải phù hợp với tình hình tài chính, vấn đề học hành của con cái và đi làm của người lớn đều phải nghĩ đến, cho dù là việc gì thì cũng mất khá nhiều sức lực.

Sau bữa trưa, vừa uống cà phê Choe Socheon vừa tâm sự với các đồng nghiệp thân thiết về chuyện của mình, đúng lúc đó chủ nhiệm Kim, một người khá am hiểu về đầu tư bất động sản bước vào phòng nghỉ, sau khi nghe chuyện của Choe Socheon, ông hứa sẽ giúp đỡ anh, khi đang chuẩn bị uống cà phê, điện thoại của ông đổ chuông.

“Yongsan sẽ làm khu đô thị mới? 150.000.000 Won là ok?”

Thông tin này đã khiến cho phòng nghỉ bỗng trở nên rộn ràng.

“Chủ nhiệm, nghe nói sắp có khu đô thị mới?”

“Ở đâu? Ở đâu sắp mở khu đô thị mới?”

“À, thông qua mấy người bạn, tôi biết được thông tin này, căn cứ quân sự của quân Mỹ ở Yongsan sắp chuyển đi, việc di chuyển căn cứ quân sự và kiến trúc quá cũ kỹ ở trục đường Hanyang, do đó mới có thông tin sắp mở khu đô thị mới ở đó, tôi giờ đây đang đau đầu nhưc óc với những thông tin bất động sản kiểu này, lúc thì thuê bất động sản

tổng hợp, lúc thì lại thuê chuyển nhượng, đầu tôi sắp nổ tung ra rồi.”

Choe Socheon đồng tai lên nghe, mở khu đô thị mới có nghĩa là lợi nhuận đầu tư ở đây có khả năng sẽ gấp mấy lần so với đầu tư vào các thị trường hiện tại, nếu như bán căn nhà bây giờ, sau khi trả hết tiền ngân hàng vẫn còn dư ra khoảng 110.000.000 Won, cộng với số tiền thưởng sắp tới, vay thêm một ít tiền nữa là có thể đầu tư vào đây.

Choe Socheon nhờ chủ nhiệm Kim giới thiệu cho một công ty tư vấn đầu tư bất động sản, hơn nữa gia đình anh cũng đang cần phải tìm một căn hộ giá cả hợp lý, và nếu thuận lợi còn có thể đầu tư, đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Choe Socheon gọi điện thoại cho công ty mà chủ nhiệm Kim giới thiệu, công ty tư vấn bất động sản cho biết thời điểm này là cơ hội tuyệt vời để đầu tư bất động sản tại khu đô thị mới ở Yongsan.

“Bây giờ có quá nhiều người quan tâm đến khu vực này, ước tính một hai ngày nữa nhà ở đây sẽ bán hết veo, nếu như anh có ý định mua nhà, tốt nhất là nhanh chóng nộp 4.000.000 - 5.000.000 Won tiền đặt cọc.”

Choe Socheon suy nghĩ một lúc, khoản tiền nhà còn lại cũng phải đợi đến lúc vào ở mới phải trả tiếp, đến lúc đó, chỉ cần bán căn nhà hiện tại là có thể giải quyết vấn đề tài chính, còn khoản tiền đặt cọc 4.000.000 - 5.000.000 Won đồng cũng có thể vay ngân hàng, nên anh quyết định hẹn với công ty tư vấn bất động sản đi xem thực tế.

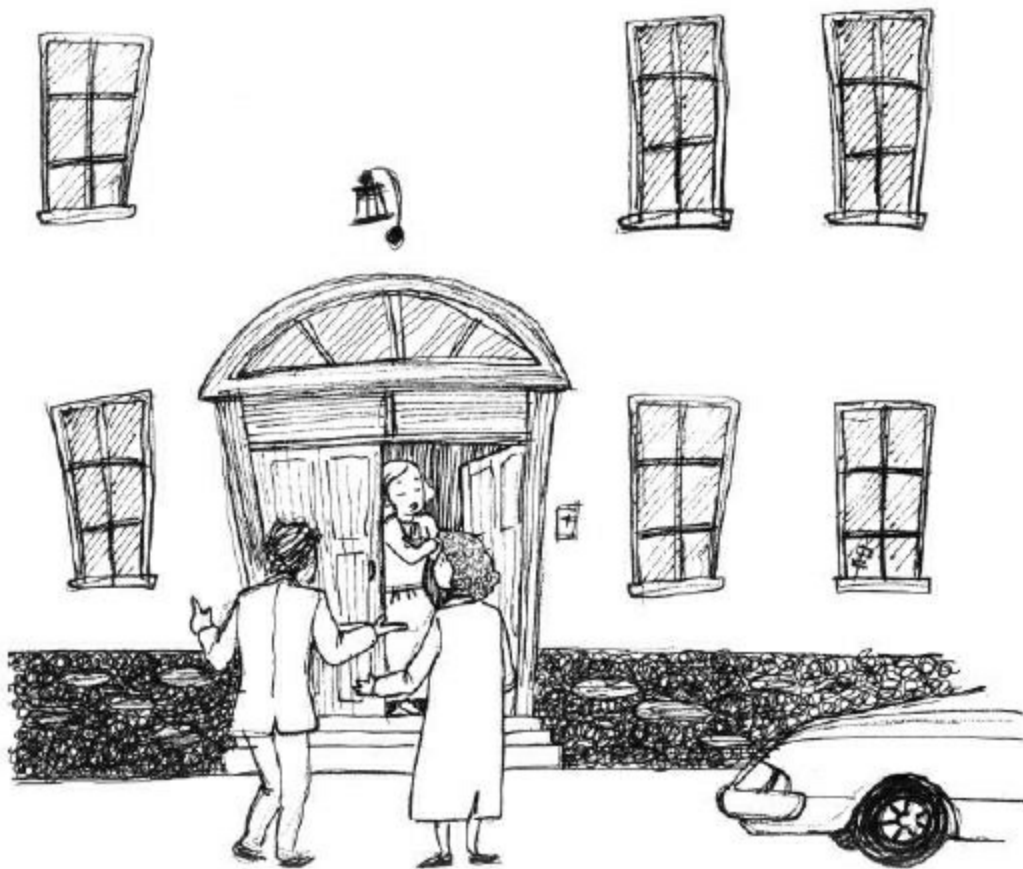
“Ông Choe, chẳng phải là ông cũng đang định chuyển nhà đó sao, chi bằng ông chuyển đến đây luôn, ông nhìn xem môi trường ở đây, hai năm trước sau khi các ngôi nhà cũ bị dỡ bỏ và xây các khu biệt thự mới, nếu như ông lựa chọn sống ở đây, đợi đến khi dự án khu đô thị mới khởi động, sẽ có thể kiếm được một khoản lớn, sau đó dùng số tiền này là có thể đổi sang một căn khác to hơn, lợi như thế tại sao lại không đầu tư chứ?”

Nếu như dự án này thực hiện, nhà cửa trong khu dự án này chắc chắn rất xập xệ. Nhưng không giống như những gì Choe Socheon nghĩ, những ngôi nhà này nhìn bên ngoài vẫn rất mới. Do vẫn chưa liên hệ

với chủ nhà, nên Choe Socheon đành đặt cọc trước cho công ty môi giới 5.000.000 Won. Đặt cọc xong, anh cảm thấy rất hãnh diện, anh cho rằng vợ anh sẽ rất hài lòng với quyết định của mình.

“Bà xã ơi, chúng ta sắp gặp may rồi.”

“Nghĩa là sao?”

Sau bữa tối, vợ anh ngồi gọt hoa quả, Choe Socheon đã đem chuyện hôm nay kể lại cho vợ nghe.

“Trời ơi, một chuyện lớn như vậy mà anh không hề bàn bạc gì với em mà tự quyết định như vậy? Hơn nữa đến giờ chúng ta vẫn chưa bán được nhà.”

“Anh xin lỗi, nhưng quả thực đây là một cơ hội rất tốt, cơ hội thì không chờ ai cả, lần sau sẽ tiếp tục thu 20.000.000 Won, em cũng không phải lo lắng, đúng rồi, tuần sau anh sẽ được lĩnh tiền thưởng, mình dùng số tiền này để trả là được mà, không có gì phải lo lắng đâu.”

“Chẳng phải công ty anh đã yêu cầu các nhân viên trả nhà ở cho công ty rồi sao, khi công ty đang gặp khó khăn, làm sao có thể phát tiền thưởng cho mọi người?”

“Đương nhiên tiền thưởng lần này không phải ai cũng được như trước, chỉ có những bộ phận có thành tích xuất sắc mới được lĩnh, lần này bộ phận bạn anh đã được bình chọn vì có thành tích đột phá, mỗi người ít nhất cũng được 15.000.000 Won.”

Câu nói này của Choe Socheon đã làm vợ anh yên tâm, cô chuẩn bị ngày mai đến đó xem nhà.

Ngày hôm sau, hai vợ chồng anh tranh thủ giờ nghỉ trưa đến trước căn biệt thự đã trả tiền đặt cọc.

“Ngôi nhà này xem ra vẫn còn rất mới vì mới xây được hai năm, nhưng không biết bên trong thế nào?”

“Hôm qua anh vẫn chưa vào xem được, vì chủ nhà không có ở nhà, do đó vẫn chưa liên hệ được.”

“Anh đúng thật là, đến ngay cả chủ nhà vẫn chưa gặp, cũng chưa hề xem bên trong ngôi nhà thế nào mà đã ký hợp đồng.”

“Công ty bất động sản cho biết một hai ngày nữa các căn nhà ở đây sẽ bán hết, em xem lúc đó phải làm thế nào, nên anh đã...”

Choe Socheon trách vợ chỉ luôn quan tâm đến những vấn đề nhỏ nhặt.

Vì đã tới nơi, nên hai vợ chồng muốn vào xem bên trong ngôi nhà, vợ anh bấm chuông.

“Ai đó?”

“Chào bác, chúng tôi là người hôm qua đã ký hợp đồng mua căn nhà này, chúng tôi muốn vào xem bên trong ngôi nhà.”

“Cái gì?”

Chủ nhà giận dữ nói họ không hề muốn bán nhà, tại sao lại mạo nhận hợp đồng mua bán nhà.

“Gần đây đều có tin vùng này sẽ mở dự án khu đô thị mới, do đó rất nhiều người bị lừa, tại sao trước khi ký hợp đồng anh chị không tìm hiểu trước?”

Chủ nhà từ chối không cho họ vào nhà, lạnh lùng đóng cửa lại.

Choe Socheon ngồi phệt xuống đất, vợ anh kiến nghị nhanh chóng đi tìm cái công ty tư vấn bất động sản đó, cô kéo anh đi. Trên đường đi, họ liên tục gọi điện thoại cho người đã ký hợp đồng với Choe Socheon hôm qua, nhưng đều không liên lạc được, càng đến gần công ty, tìm Choe Socheon càng đập mạnh.

Khi nhìn thấy cảnh tượng giấy tờ vứt tung tóe trên sàn nhà và những chiếc bàn nằm chỏng chơ dưới đất hiện ra trước mắt, tất cả sự việc đã trở nên rõ ràng, Choe Socheon oán hận mình ngu xuẩn, trong có mấy ngày đã tự chui vào thòng lọng mà bọn lừa đảo giăng sẵn, nhưng tất cả đã quá muộn.

“Đúng là tham quá hóa ngu!”

Vợ anh nổi giận lôi đình, nhiếc móc Choe Socheon hồ đồ. Đã đến nước này, anh biết không thể xoa dịu vợ trong chốc lát, anh chỉ biết hứa với vợ về sau sẽ không bị lòng tham làm lóa mắt, sẽ từng bước thực hiện ý tưởng tài chính của mình theo kiến nghị của Giáo sư Masu, hi vọng vợ có thể hiểu cho anh. Và anh cũng chỉ biết an ủi bản thân vì vẫn chưa bị mắc lừa thêm nhiều tiền hơn.

Hai tuần sau, Choe Socheon và vợ anh căn cứ vào tình hình tài chính mua một căn hộ rộng 73m², tuy căn hộ này đã khá cũ, nhưng tìm được một căn nhà phù hợp là quá may mắn. Để tránh mắc phải sai lầm như lần trước, lần này họ yêu cầu đối phương sau khi xuất trình bản

công chứng đăng ký kinh doanh và chứng minh thư của chủ nhà mới ký hợp đồng.

Khi không còn áp lực của nợ nần, Choe Socheon thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều, và lấy lại được sự tự tin vốn có. Sau khi hoàn tất hợp đồng với công ty môi giới bất động sản, anh và vợ đứng ở lan can, ngắm nhìn tổ ấm mới của mình.

“Chúng ta sẽ làm lại từ đầu, kể từ ngày hôm nay phải kiên quyết thực hiện theo dự toán chi tiêu theo tháng, chắc chắn sẽ có ngày vén mây thấy mặt trời, cố lên, Choe Socheon!”

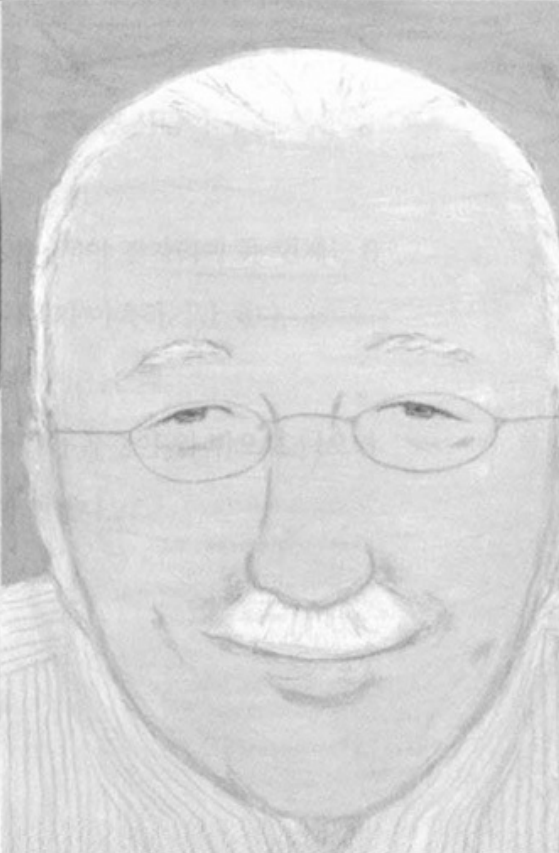
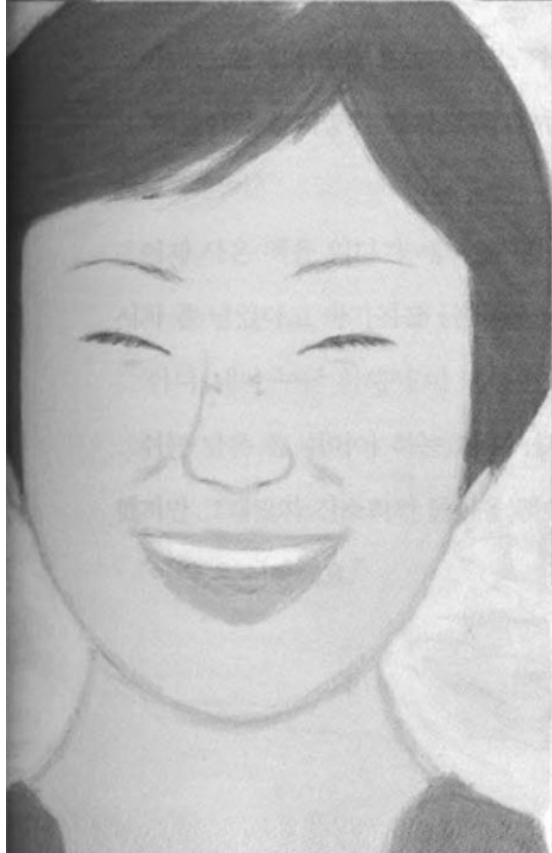
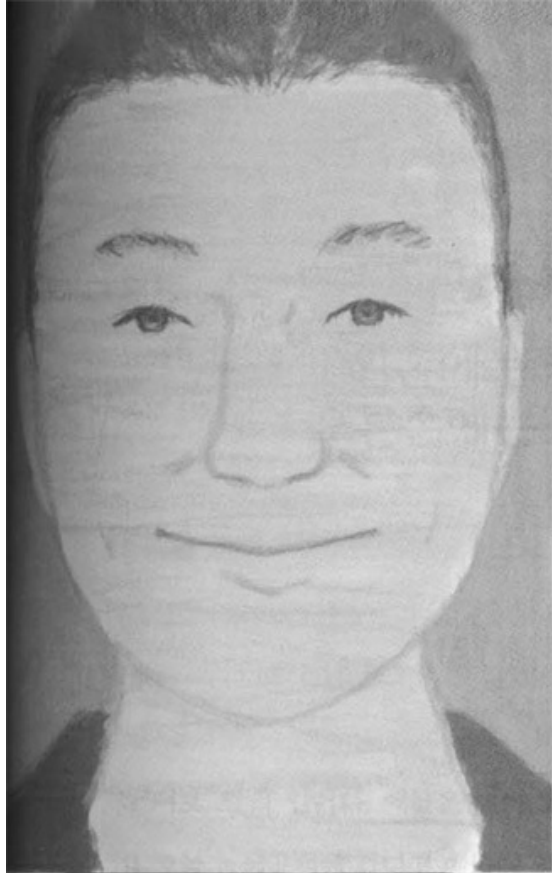

Nếu như chưa được chuẩn bị trước, những lo lắng cho cuộc sống sau khi về hưu sẽ trở thành hiện thực. Trở ngại lớn nhất để chuẩn bị đủ tiền dưỡng già chính là bỏ lỡ thời cơ. Nếu như bạn chuẩn bị đủ các khoản tiền bảo hiểm, tiền dưỡng già và tài sản đầu tư cho cuộc sống tương lai, thì chắc chắn bạn sẽ không bao giờ thấy thiếu

tiền.

hững mẫu giấy ghi nhớ màu vàng và giấy tờ vút tứ tung trong sảnh phía dưới tòa nhà của công ty cho thấy ở đây đã từng xảy ra cảnh tượng rất hỗn loạn.

“Chính phủ phải lập tức dừng ngay chính sách tư nhân hóa các doanh nghiệp nhà nước!”

“Phản đối việc điều chỉnh cơ cấu do con người nhúng tay vào!”

Những mẫu giấy màu vàng rơi đầy trong các góc của tòa nhà đã phản ánh tiếng nói bức xúc của các nhân viên trong công ty. Cách đây không lâu, khắp nơi đây là tiếng chửi mắng, khẩu hiệu thậm chí cả tiếng đấm đá, bây giờ chỉ còn lại các nhân viên và những người quét dọn, No Buseong đi qua cái sảnh lớn này, nơi đã từng làm ông bị tổn thương và bước vào trong thang máy.

Vừa bước vào phòng làm việc, các đồng nghiệp đều đổ dồn nhìn ông, ông rất sợ phải tiếp xúc với những ánh mắt cảm thông của nhiều người, vội vàng nhét đồ đạc của mình vào trong hộp giấy.

“Hừ...”

Ông đã thở dài sau khi từ phòng làm việc bước vào thang máy, kể từ hôm nay anh sẽ không phải đối mặt với những ánh mắt cảm thông này nữa.

No Buseong thờ đẫn nhìn chiếc hộp giấy trong tay, ông đã làm ở đây

gần 30 năm, những gì để lại chắc chắn không thể nhét hết vào trong hộp giấy này, ông cũng đã bước sang cái tuổi 54. 54 tuổi, độ tuổi khó khăn để bắt đầu làm lại.

“Cũng may bây giờ không phải là mùa đông giá buốt, mùa xuân đã đến, tất cả sẽ trở nên tốt đẹp.”

No Buseong châm một điếu thuốc và an ủi bản thân mình như vậy, nhưng khi đi đến bãi đỗ xe, bước chân ông vẫn nặng trĩu. Sau khi đặt chiếc thùng giấy vào trong xe, điện thoại của ông bỗng đổ chuông, đó là điện thoại của Do Jihae, sau một hồi do dự, ông đã nhắc máy.

“Anh à, em đây, Jihae đây.”

“Ồ, chào cậu, có việc gì không?”

“À, cũng chẳng có việc gì ạ, anh em mình cũng hơn một năm chưa gặp nhau rồi, em muốn gặp anh, mọi người dường như bận rộn hơn trước, hôm nay anh đến chỗ em ăn trưa đi, anh Choe Socheon và anh O Junbi cũng đến đây ạ, anh nhớ đến đây nhé!”

No Buseong tuy không muốn nhưng không nỡ từ chối trước sự nhiệt tình của Do Jihae, nên đành nhận lời. Khi đi qua cổng công ty, ông nhìn thấy có mấy người đang tụ tập hô khẩu hiệu, ông lại cảm thấy buồn, và muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi làm ông đau khổ này. Lúc đó có một đồng nghiệp trẻ làm cùng bộ phận nhìn thấy ông, cậu thanh niên đó dường như có điều gì đó muốn nói với ông nên đi về phía xe của ông, nhưng ông rồ ga phóng đi, đã đến nước này, ông cảm thấy mình chẳng còn gì để nói.

Tiếng thịt nướng kêu lộp bộp, nhưng chẳng ai muốn đụng, mọi người chỉ gấp những đồ ăn kèm theo ở trước mặt, họ vốn định coi lần gặp mặt này là buổi tụ tập đầu năm được tổ chức muộn, nhưng rõ ràng, hình như không ai có tâm trí cả.

“À, anh Huiseong tháng Một ra viện đây ạ.”

Do Jihae phá vỡ không khí nặng nề.

“Sức khỏe đã ổn rồi à?”

Choe Socheon tỏ vẻ vui mừng.

“Không phải như vậy ạ, bác sỹ cho biết cho dù có phẫu thuật thì cũng không có kết quả, nên anh Huiseong đã quyết định ra viện, tiền viện phí lại đắt như vậy, cũng chỉ có cách đó thôi ạ.”

“Lúc đó anh ấy mua bảo hiểm ung thư có phải tốt không, nhìn anh ấy như vậy, em thật sự tiếc cho anh ấy. Anh ấy ngã bệnh đồng nghĩa với việc trong nhà mất đi trụ cột, bây giờ em nghĩ rằng vì hạnh phúc của cả gia đình, bắt buộc phải mua bảo hiểm y tế và bảo hiểm ung thư.”

Choe Socheon nghĩ đến tầm quan trọng của bảo hiểm mà Giáo sư Masu từng nói.

“Anh Buseong này, sao anh buồn vậy? Em biết là anh đang lo lắng cho anh Huiseong, nhưng ngay cả anh cũng vậy, bữa cơm hôm nay chẳng có không khí gì cả, càng những lúc như thế này càng phải lạc quan lên chứ anh!”

O Junbi vừa gặp thịt nướng đã chín đặt trước mặt No Buseong, vừa nói với ông:

“Đúng vậy, hôm nay không thấy anh Buseong nói gì cả, hình như anh có tâm sự gì đúng không ạ?”

Do Jihae mắt không rời No Buseong.

No Buseong dường như rất khát, ông uống ực một ngụm nước, và nói ra việc mình đã trở thành vật hi sinh cho việc điều chỉnh cơ cấu của công ty, mọi người lúc đó không biết phải an ủi ông thế nào, tất cả đều thần thờ nhìn ông, lúc đó No Buseong mới nói:

“Các cậu đừng bao giờ giống như tôi nhé, trước đây tôi luôn cho rằng, cho dù gặp phải khó khăn gì, chắc chắn sẽ tìm ra lối thoát, nhưng đời người không đơn giản như những gì tôi đã tưởng tượng!”

***

No Buseong là con một trong một gia đình khá giả. Sau khi tốt nghiệp đại học ông vào làm việc tại công ty Điện lực Đại Hàn, từ trước đến giờ chưa hề gặp phải bất kỳ khó khăn nào, cuộc sống thì thuận

buồm xuôi gió, vì vậy ông thuộc tuýp người luôn vui vẻ lạc quan, sẽ được thừa kế tài sản kếch xù của cha nên ông không chú tâm lắm đến việc phấn đấu để thăng quan tiến chức ở công ty.

“Không thể thế được, những người vào công ty cùng thời với anh đều thăng quan tiến chức rồi, chỉ có mỗi mình anh vẫn dậm chân tại chỗ, nghĩa là thế nào?”

Mặc dù rất nhiều người không thể hiểu nguyên nhân tại sao lại như vậy, nhưng No Buseong không muốn giải thích nhiều, bởi vì đối với ông, công ty chẳng qua chỉ giống như một chỗ ghé chân.

Đối với No Buseong, vì là một doanh nghiệp nhà nước, công ty Điện lực Đại Hàn luôn đem lại nguồn thu nhập ổn định cho ông.

Nhưng kể từ ngày công ty của bố ông tuyên bố phá sản, tất cả đã thay đổi. Một lượng lớn tài sản trong phút chốc đã bốc hơi, căn nhà của bố ông cũng bị phát mại, trách nhiệm nuôi dưỡng bố mẹ đổ lên đầu đứa con một là ông, ông đành phải đón bố mẹ về ở cùng để chăm lo cho bố mẹ. Tuy lương ở một công ty lớn không ít, nhưng gánh nặng bất ngờ đó vẫn khiến ông có đôi chút không thích ứng nổi. Lúc đầu khi tình hình khá cấp bách, vợ ông không hề phản đối, nhưng lâu dần, giữa vợ và bố mẹ ông cũng nảy sinh bất hòa.

“Anh nói với mẹ anh đi nhé, đến lúc này mà vẫn cứ như là người có tiền.”

“Em nói thế là có ý gì?”

Đột ngột mất đi chỗ dựa, vốn đã rất mệt mỏi với việc ở cơ quan, nghe thấy vợ nói vậy, No Buseong nổi giận đùng đùng.

“Bà nói muốn mua mỹ phẩm, em đã đưa thẻ tín dụng cho bà, kết quả bà đã mua hết 300.000 Won, với tình hình như hiện nay của chúng ta, chúng ta có thể gánh được khoản vay tín dụng mua mỹ phẩm với giá 300.000 Won không?”

“Cả đời bà đã sống như vậy, làm sao có thể trong thời gian ngắn trở thành một người khác được? Hơn nữa chẳng nhẽ chỉ vì ít đi 300.000

Won mà chúng ta sẽ chết đói sao? Số tiền tôi kiếm được đủ nuôi sống cả gia đình này, sau này cô đừng bao giờ nói với tôi những chuyện vặt vãnh như thế nữa!”

Vợ của No Buseong ngày càng không hài lòng về mẹ chồng, mẹ chồng không những chẳng cho cô tài sản gì, hơn nữa lại tăng thêm gánh nặng kinh tế cho gia đình cô, thậm chí cô còn có thái độ oán hận mẹ chồng.

“Em không thể hiểu nổi tại sao bố mẹ vẫn sống như trước đây, nếu như không có tiền có thể giống như những người già khác tìm việc gì đó để làm, giúp đỡ con cháu sẽ chia gánh nặng, bây giờ cái gì cũng đắt đỏ, ngay cả tiền học của bọn trẻ cũng là vấn đề, em thật sự rất lo.”

“Cái gì? Bố mẹ tôi là người ngoài sao? Nếu như giá cả đắt đỏ, thì bớt tiền học đi một chút.”

“Anh nói cái gì? Anh nói thế mà nghe được sao?”

Vợ ông giận điên người, bởi vì tin vào quan điểm “giáo dục là đầu tư tốt nhất cho tương lai”, nên cứ đến kỳ nghỉ, cô lại đưa bọn trẻ ra nước ngoài học, và cho bọn trẻ tham gia các lớp học thêm và bồi dưỡng, số tiền dành dụm được phần lớn đều dành cho việc học của bọn trẻ.

“Đầu tư cho con cái chính là đầu tư bảo đảm cho cuộc sống sau này của chúng ta, đợi đến khi lũ trẻ trưởng thành, chúng ta sẽ được hưởng phúc.”

Cho dù xảy ra chuyện gì, vợ ông cũng quyết không để ảnh hưởng đến việc học hành của con cái.

Mấy hôm sau, người cha vì thất bại trong kinh doanh mà suốt ngày buồn rầu vì bị cao huyết áp nên phải nhập viện, rồi lại bị xuất huyết não phải chuyển sang phòng bệnh đặc biệt. Vì phải nằm viện để theo dõi mất mấy tháng liền nên số tiền viện phí bỗng trở thành gánh nặng, con người trước đây vốn cho rằng sẽ được thừa kế của cha mà không phải lo lắng gì bỗng chốc đã phải tiêu hết tất cả số tiền tiết kiệm có được, nhưng như thế vẫn chưa đủ để trả tiền viện phí, nên ông đành phải bán căn nhà đang ở, đi thuê một căn nhà khác.

Sau khi chuyển đến một căn nhà có diện tích nhỏ hơn, mối bất hòa giữa vợ và mẹ ông đã lên đến đỉnh điểm, bọn trẻ cũng tỏ thái độ không hài lòng với sự bất tiện mà căn phòng nhỏ đem lại. No Buseong trăn trở một thời gian dài, cuối cùng quyết định đưa bố mẹ vào viện dưỡng lão ở khu vực ngoại ô Seoul, tuy luôn nhớ bố mẹ nhưng mỗi khi nghĩ đến hàng ngày bố mẹ ông sẽ không phải nhìn thái độ mặt nặng mày nhẹ của vợ, ông cũng cảm thấy cách giải quyết như vậy có lẽ sẽ tốt hơn cho bố mẹ ông.

Một thời gian sau, ông phát hiện ra rằng chi phí dành cho việc học hành của bọn trẻ vẫn là một gánh nặng không nhỏ, hơn nữa lại còn xu hướng tăng thêm, tiền lương của ông sau khi trừ đi tiền học và sinh hoạt phí hàng ngày cũng chẳng còn được mấy đồng, dù vậy, ông vẫn tràn đầy niềm tin vào “thu nhập hiện tại” của mình.

Vấn đề cuối cùng cũng đã đến với ông, công ty của ông căn cứ theo chính sách tư nhân hóa doanh nghiệp nhà nước, chuyển đổi bộ phận cấp điện nơi ông đang làm việc theo chế độ tư nhân hóa.

“Anh No Buseong, bây giờ công ty đã trực tiếp cô vũ mọi người nghỉ hưu trước thời hạn, đặc biệt là đối với các nhân viên phản đối chính sách tư nhân hóa đều bị ép đến chỗ không lối thoát.”

Một khi thực hiện chế độ tư nhân hóa, để nâng cao sức cạnh tranh, công ty bắt buộc phải tiến hành điều chỉnh cơ cấu ở mức độ sâu hơn, No Buseong sợ rằng bản thân sẽ trở thành vật hi sinh cho việc điều chỉnh cơ cấu này, do mỗi lần có tụ họp phản đối điều chỉnh cơ cấu đều không thiếu ông.

“Cứ ngồi ôm cây đợi thỏ như thế này cũng không phải là cách hay, từ trước đến giờ tôi chưa hề phạm phải sai phạm gì lớn, chắc chắn công ty sẽ không cho tôi về hưu trước tuổi, nhưng một khi tiến hành điều chỉnh cơ cấu, sau khi cắt giảm một số nhân viên, tiếp theo đương nhiên sẽ giảm tiền lương và bỏ tiền thưởng, như vậy lấy gì để nộp tiền học cho bọn trẻ và nộp tiền nuôi bố mẹ đây? Như vậy không thể được!”

Nhưng tính nghiêm trọng của sự việc vượt quá những gì ông nghĩ. No Buseong đã làm việc ở công ty gần 30 năm, năng lực tuy không có

gì đặc biệt nhưng cũng không phải là loại vô dụng chuyên gây phiền phức, biểu hiện ở công ty cũng tạm được, nhưng những nhân sự thừa trong quá trình điều chỉnh cơ cấu lại chỉ nhằm vào những nhân viên như No Buseong, nguyên nhân chính là lương của những người như ông cao, còn tuổi thì đã lớn, và hơn nữa những người như thế này khó có được bước đột phá trên vị trí của mình.

Công ty gây sức ép với các nhân viên, những nhân viên không chịu nổi sức ép đã lần lượt ra đi. Sau khi thông qua việc gặp riêng để truyền đạt chính sách nhân sự, công ty sẽ đưa ra các quyết định khác nhau như cho về hưu sớm, giữ lại, hay giáng chức v.v, mọi người đều đang đoán những cái tên nằm trong danh sách đen.

No Buseong nhận được thông báo giám đốc bộ phận quản lý kinh doanh muốn gặp ông nói chuyện. Cũng giống như những người khác, ông có dự cảm không hay về lần gặp này, lo rằng điềm xấu sẽ lại rơi vào đầu mình, nhưng ông lạc quan cho rằng cùng lắm là ông sẽ bị giáng chức, và ông cũng đã chuẩn bị sẵn sẽ phải đối đáp thế nào.

No Buseong nghĩ rằng không được quá sợ hãi, vì vậy trong lúc nói chuyện luôn giữ thế thượng phong. Ông phản đối sự bất hợp lý trong việc điều chỉnh cơ cấu, khẳng định đi khẳng định lại phải để những người làm việc chăm chỉ tiếp tục ở lại, cải thiện đãi ngộ đối với họ, giám đốc cắt ngang lời ông và nói rõ đây là ý kiến của tổng giám đốc.

“Cuộc nói chuyện này giữa tôi và anh không phải bàn bạc những vấn đề này, tổng giám đốc công ty đã quyết định, chúng tôi cần những người xuất sắc chứ không cần những người làm việc chăm chỉ.”

Câu nói này của giám đốc đã cho No Buseong thấy rằng mình không cần phải nói tiếp nữa, và điều đó cũng có nghĩa là công ty đã quyết định để ông thôi việc. Nhưng ông không thể ngờ rằng mình chính là đối tượng đầu tiên bị cho thôi việc, cho dù là làm việc chăm chỉ thì cuối cùng cũng khó có thể tránh khỏi bị đá ra khỏi công ty.

Thời gian ở công ty càng dài, cơ hội thăng tiến càng ít, những người vào công ty cùng thời với ông đều đã lần lượt bỏ đi, No Buseong cho rằng mình giữ được vị trí này là may mắn lắm rồi, chỉ có điều đôi lúc

ông cũng cảm thấy khá áp lực từ những đồng nghiệp trẻ, do đó nếu phân tích kỹ một chút, quyết định của công ty cũng là việc có thể đoán được, chỉ trách bản thân không chuẩn bị trước tâm lý.

***

“Bây giờ ngay cả tiền ăn hàng ngày cũng trở thành vấn đề, tầm tuổi như tôi bây giờ còn đi đâu làm việc được nữa, bọn trẻ thì vẫn còn đi học, một thời gian nữa còn phải dựng vợ gả chồng cho chúng nó... còn phải cần rất nhiều tiền, nhưng bản thân thì không còn thu nhập, thực sự tôi không muốn sống nữa.”

Sau khi kê xong, No Buseong châm một điếu thuốc, có lẽ là vì chưa ăn chút gì nên sau khi hít một hơi ông đã ho sặc sụa, mọi người cũng không biết phải an ủi ông thế nào, tất cả đều im lặng.

“Hừ...”

O Junbi thở dài đánh thượt.

“Anh ơi, tại sao anh lại giống em đến vậy, rốt cuộc là anh em mình sai ở đâu, số phận của anh em mình sao lại...”

O Junbi vẫn luôn đổ lỗi cho số phận, năm ngoái sau khi trả lại nhà cho công ty, anh đã đưa cả nhà về quê ở với bố mẹ, một mình ở lại căn phòng vừa làm chỗ kinh doanh vừa làm chỗ ở gần công ty.

“Em đã đưa bọn trẻ về ở với ông bà, dự định sẽ nhanh chóng kiếm tiền để cả nhà sớm đoàn tụ, nhưng kiếm tiền cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, thật lòng mà nói, em chưa bao giờ hi vọng trở thành đại gia, chỉ mong cả nhà đoàn tụ sống một cuộc sống hòa thuận là hạnh phúc lắm rồi, nhưng ngay cả điều này cũng khó thực hiện đến vậy?”

“Tôi cũng giống cậu, lúc nào cũng có ý nghĩ chỉ cần sống ngày hôm nay là đủ, nên không biết chuẩn bị trước cho cuộc sống sau này, để bọn trẻ học thêm tràn lan, mê muội với những sở thích của bản thân, muốn lái xe sang... tôi chưa bao giờ cho rằng những điều này đồng nghĩa với lãng phí, luôn nghĩ rằng tất cả mọi người đều như vậy, nên không hề lo lắng, nhưng giờ đây ngay cả chỗ chui ra chui vào cũng không còn. Các

cậu xem, năm nay tôi đã 54 tuổi, một căn nhà thuê là toàn bộ những gì tôi có, đợi đến khi bọn trẻ lấy vợ lấy chồng, còn phải kiếm cho chúng một gian, e rằng đến lúc đó tôi sẽ thật sự trở thành một kẻ nghèo xác xơ không một xu dính túi. Bây giờ những lo lắng này luôn thường trực trong tôi, có lúc ngay cả khi ngủ tôi cũng giật mình tỉnh giấc vì những suy nghĩ này.”

No Buseong lại châm thêm một điều thuốc, ông không đung đũa bất kỳ thứ gì, ông hút thuốc liên tục, điều này khiến cho O Junbi hết sức lo lắng, với tay lấy hộp thuốc vút ra một bên.

“Cậu có biết điều tôi hối hận nhất sau khi để mất đi vị trí của mình là gì không? Đó chính là khi có thu nhập ổn định, không cần biết tiền nhiều hay ít, tôi đã không lo tiết kiệm, trong khi đó chi phí cho cuộc sống nghỉ hưu không ngừng tăng. Bây giờ thì không kịp nữa rồi. Số tiền dưỡng già chính là cái mâm, đợi đến sau khi về hưu sẽ đơm hoa kết trái, e rằng các cậu không hiểu được điều này, vì các cậu còn trẻ, nếu như ngay từ bây giờ các cậu bắt đầu chuẩn bị tiền dưỡng già cho mình thì vẫn còn kịp đấy, đừng để cho bản thân mình khi về già mới hối hận, khi còn kiếm được tiền nhất định phải tích lũy để chuẩn bị cho cuộc sống sau này.”

“Ôi dào, những chuyện đau lòng như thế anh đừng nói nữa, tất cả mọi chuyện sẽ đâu vào đấy cả thôi, anh vẫn còn lương hưu mà, nếu như tiêu pha có kế hoạch, chưa biết chừng còn có thể giải quyết mọi vấn đề, chỉ cần nắm bắt cơ hội, chúng ta sẽ có thể xoay chuyển tình thế, em sẽ chọn cho anh một cổ phiếu tốt, anh đừng lo lắng quá.”

Do Jihae cắt ngang lời No Buseong, và nói những lời chảnh sát với thực tế, điều này khiến Choe Socheon lại bắt đầu lo lắng cho Do Jihae, con người luôn tin vào quan điểm “đời người giống như một ván bài”.

“Anh này, anh cũng nên ăn chút gì đi, phải lấy lại tinh thần chứ.”

O Junbi gấp thịt nướng cho No Buseong, và khuyên ông ăn nhiều một chút, No Buseong và O Junbi từ tính cách đến những gì đã nếm trải đều rất giống nhau, Choe Socheon không dám tưởng tượng họ phải làm thế nào để đối mặt với cuộc sống sau này.

hư ký của Giáo sư Masu gửi cho Choe Socheon một tấm thiệp mời anh tham dự hội thảo “Hãy lắng nghe ý kiến của chuyên gia - Cuộc sống vô lo không còn xa nữa” dành cho đối tượng đang đi làm. Giáo sư Masu là khách mời đặc biệt tham gia diễn thuyết trong buổi hội thảo này. Choe Socheon dự định sau khi hội thảo kết thúc sẽ tìm gặp Giáo sư một lúc.

Theo kiến nghị của Giáo sư, Choe Socheon đã bán nhà và trả hết khoản nợ mua nhà, bán hết cổ phiếu và trả được nợ ngân hàng, như vậy mỗi tháng còn dư ra được ít tiền, tuy con số không lớn nhưng anh vẫn muốn được lắng nghe ý kiến của Giáo sư về cách quản lý tiền bạc, buổi hội thảo này đúng là cơ hội ngàn năm có một.

Do giờ tan tầm nên đường rất tắc, hơn 7 giờ anh mới tới được nơi diễn ra hội thảo, Choe Socheon ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Sau khi các đại biểu tham dự hội thảo đã đến hết, chủ tọa mới bắt đầu giới thiệu Giáo sư Masu, sau mấy câu mở đầu đơn giản, Giáo sư Masu bắt đầu bài nói chuyện. Choe Socheon cảm thấy như mình đang trở lại với thời đại học của 10 năm trước. Điểm khác với các bài giảng của Giáo sư là, bài nói chuyện lần này theo hình thức hội thảo, Giáo sư rất chú trọng giao lưu với người nghe, không khí buổi hội thảo rất nhẹ nhàng.

“Hôm nay là Lập Hạ, theo truyền thống là phải ăn canh gà hầm sâm, hôm nay mọi người đã ăn chưa ạ?”

Sau khi Giáo sư Masu đưa ra một chủ đề vui vẻ như vậy, mọi người liền rộn ràng bàn luận về món canh gà hầm sâm.

“Tất nhiên là phải ăn rồi, đối với người lớn tuổi, thì sức khỏe chính là tiền bạc, khi còn trẻ phải ăn uống tốt thì đến già mới không phải chịu bệnh tật, hôm nay tôi đã ăn hai bát to liền, ha ha.”

Một vị hơn 50 tuổi vừa vỗ bụng vừa trả lời, hành động hài hước của ông đã khiến cả hội trường cười nghiêng ngả.

“Vậy sao? Xem ra bất kỳ việc gì cũng đều phải chuẩn bị trước khi còn trẻ, nếu không lúc về già sẽ rất khổ. Chủ đề ngày hôm nay của chúng ta là làm thế nào để có một cuộc sống an bình sau khi nghỉ hưu? Cách đây không lâu, một tờ báo đã tiến hành điều tra đối với các đối tượng là những người đang đi làm trong độ tuổi từ hơn 30 tuổi đến hơn 50 tuổi, với câu hỏi là ông/bà có cảm thấy bất an đối với cuộc sống sau khi về hưu hay không và ông/ bà đã có sự chuẩn bị như thế nào cho cuộc sống sau này của mình. Các bạn có biết kết quả điều tra như thế nào không ạ?”

“Chuẩn bị cho cuộc sống về hưu” - cụm từ này đối với Choe Socheon khá lạ lẫm, theo anh hiểu, anh bây giờ mới 35 tuổi còn những 20 năm nữa mới đến tuổi nghỉ hưu, vẫn chưa đến lúc nói về chuyện này. Đây là việc mà những người ở độ tuổi 45-55 phải suy nghĩ. Nhưng từ sau những gì mà No Buseong gặp phải, anh cảm thấy mình phải suy nghĩ sớm hơn về vấn đề này. Bài nói chuyện của Giáo sư Masu vừa mới bắt đầu nhưng anh cảm thấy mình đã không lãng phí thời gian khi đến đây.

“Những người ở độ tuổi từ hơn 30 - 50 tuổi không mấy lo lắng về cuộc sống sau khi về hưu, bởi lẽ bây giờ cái gì cũng phải cần đến tiền, nên mọi người đã xem nhẹ vấn đề chuẩn bị gì cho cuộc sống về hưu sau này.”

Đó là câu trả lời của một thanh niên mới ngoài 30 tuổi, mọi người đều gật gù tỏ ý tán thành.

“Bạn trả lời rất đúng, kết quả điều tra cho thấy, những người có sự chuẩn bị trước cho cuộc sống về hưu sau này của mình chiếm chưa đến một nửa số người điều tra, phần lớn những người được hỏi đều cho biết các khoản chi dành cho giáo dục con cái, vay tiền mua nhà, chi tiêu hàng ngày đã chiếm phần lớn khoản thu nhập của họ, điều này khiến cho họ không đủ sức để tiếp tục tích lũy tiền bạc cho cuộc sống sau khi về hưu nữa, nhưng vấn đề ở chỗ, có đến hơn 80% số người được hỏi đều có cảm giác bất an về cuộc sống sau này, vì vậy có thể thấy rằng, tuy rất

nhều người lo lắng cho cuộc sống sau khi về hưu, nhưng lại không biết làm thế nào để chuẩn bị.”

Giáo sư Masu cho chiếu lên màn hình kết quả của cuộc điều tra.

“Thưa Giáo sư, những người đến dự buổi hội thảo ngày hôm nay phần lớn còn rất trẻ, ví như tôi đây năm nay mới hơn 30 tuổi, nên hiện giờ tôi vẫn chưa cần thiết lo lắng cho cuộc sống về hưu sau này chứ? Bởi lẽ còn hơn 20 năm nữa tôi mới về hưu.”

Một người khoảng hơn 30 tuổi đưa ra câu hỏi này với một thái độ lạc quan.

“Ha ha, bạn thật sự nghĩ như vậy sao? Vậy tôi xin hỏi một câu trước, trong những người từ 65 tuổi trở lên, số người có thể an nhàn hưởng thụ cuộc sống sau khi về hưu chiếm bao nhiêu phần trăm?”

Mọi người bắt đầu bàn luận với những người xung quanh, hội trường bỗng chốc náo nhiệt hẳn.

“Có phải là 70-80%?”

Một người đàn ông khỏe mạnh khoảng hơn 40 tuổi tự tin trả lời.

“Đúng vậy, ít nhất có hơn một nửa số người đã sử dụng số tiền kiếm được khi còn trẻ để hưởng thụ cuộc sống sau khi về hưu.”

Mọi người chờ đợi câu trả lời của Giáo sư Masu sau khi những đại biểu tham dự hội thảo đưa ra hết các ý kiến của mình.

“Tiếc rằng thực tế lại không phải như vậy. Kết quả điều tra cho thấy, trên 40% số người cao tuổi cần tới sự giúp đỡ của con cái hoặc người thân, trong khi đó chỉ có 10% là có thể độc lập về mặt kinh tế, không cần tới sự giúp đỡ của người khác và hoàn toàn dựa vào số tiền tích lũy từ khi còn trẻ.”

“Hiện nay vấn đề cuộc sống sau khi về hưu đã trở thành một vấn đề không thể né tránh, phần lớn các bạn ngồi đây còn khá trẻ, đối với các bạn, cuộc sống sau khi về hưu còn quá xa vời, việc cần làm hiện nay là

phải lo cho cuộc sống trước mắt, nằm mơ các bạn cũng chưa bao giờ nghĩ đến phải chuẩn bị cho cuộc sống sau này. Nhưng có một điều chúng ta phải khẳng định, đó chính là tất cả chúng ta đều phải đón nhận cuộc sống đó, vậy thì các bạn có thể tưởng tượng một chút sau này mình sẽ thế nào, bởi lẽ tuổi tác của các bạn không giống nhau, nên các bạn trẻ thì thử tưởng tượng 30 năm sau mình sẽ thế nào, các bạn nhiều tuổi hơn một chút thì hãy thử tưởng tượng 10 năm sau mình sẽ thế nào, chúng ta hãy cùng tìm ra một vài điểm chung từ những tưởng tượng này: Sau này con cháu chúng ta sẽ càng khó kiếm tiền hơn chúng ta, đó là do vấn đề lão hóa tăng và tỉ lệ sinh giảm, chính phủ sẽ điều chỉnh từ chính sách, thuế thu nhập cá nhân, chi phí công và bảo hiểm y tế trung thu của người trẻ sẽ cao hơn, tỉ lệ này hiện nay là 10-20% thu nhập, nhưng ai dám chắc trong tương lai sẽ không tăng lên đến 40-50%, điều này khiến cho suy nghĩ sau này sẽ nhờ con cái không những khó thực hiện thậm chí còn làm liên lụy đến chúng. Nói tóm lại, sự chuẩn bị cho cuộc sống sau khi về hưu bắt buộc phải dựa vào nỗ lực của bản thân.”

Giáo sư Masu nhấp chuột, màn hình lớn phía sau ông xuất hiện hai hàng chữ như sau:

Cho dù vui vẻ hiện thời, cũng đừng quên mất tuổi già thế lương!

Nếu không chuẩn bị kịp thời, về già hối hận đã không kịp rồi!

“Có bao giờ các bạn nghĩ đến từ lúc kết hôn lập gia đình cho đến lúc từ già cõi đời này, chúng ta cần có bao nhiêu tiền chưa?”

Sau khi nêu câu hỏi, trên màn hình lại xuất hiện một dòng chữ:

Muốn có một cuộc sống hạnh phúc, tôi và những thành viên trong gia đình ít nhất cần phải có bao nhiêu tiền?

“Đương nhiên, điều kiện và hoàn cảnh sống của mỗi người không giống nhau, giá trị quan và quan niệm về chi tiêu cũng khác nhau, nhưng nhìn chung, chi phí cuộc sống cơ bản của một gia đình được thể hiện trong bảng sau.”

Trên màn hình hiện ra một bảng biểu, mọi người nghên cổ để nhìn rõ nội dung trong bảng.

Chi phí cần thiết của gia đình trong vòng 55 năm kể từ khi bạn 31 tuổi - 85 tuổi

Khoản chi	Chi phí	Căn cứ tính toán
Chi phí tiêu dùng hàng ngày	763.200.000	Chi phí tiêu dùng bình quân mỗi tháng cho một gia đình thành thị là 2.120.000 Won, thời gian tính là 30 năm (31-60 tuổi)
Chi phí cuộc sống sau về hưu	300.000.000	Mỗi tháng 1.000.000 Won, thời gian tính là 25 năm (61-85 tuổi)
Tiền nhà	231.000.000	Tổng diện tích là 108m ² , với giá là 2.121.000 Won/m ²
Tiền học cho con	200.000.000	Kết quả điều tra của Viện phát triển giáo dục Hàn Quốc cho thấy đối với gia đình có hai con thì chi phí dành cho giáo dục bình quân đầu người tính từ tiểu học đến đại học là 100.000.000 Won/người
Tổng cộng	1.494.200.000	

Ghi chú: -Số liệu trên được tính cho một gia đình có 4 người, và không bao gồm chi phí cưới xin của các con. -Chưa xem xét đến chi phí mua xe hơi và diện tích nhà rộng hơn; -Chưa xem xét đến nhân tố vật giá tăng.

(Đơn vị: Won)

“Lạy chúa tôi, lẽ nào cả đời chúng ta sẽ phải chi tiêu gần 1.500.000.000 Won cho cả nhà chẳng?”

“Đúng đấy, con số này cũng hơi quá, nếu như không có căn cứ tính toán, tôi thật sự không thể tin nổi đây lại là sự thực.”

Phần lớn những đại biểu tham dự đều rất kinh ngạc với con số 1.500.000.000 Won.

“Từ số liệu trên chúng ta thấy, trong vòng 55 năm (từ 31 - 85 tuổi) một gia đình phải tiêu tốn hơn 1.500.000.000 Won, nhưng điều khiến chúng ta không thể tin nổi là, con số hơn 1.500.000.000 Won vẫn chưa bao gồm chi phí mua xe hơi, chi phí diện tích nhà rộng hơn và chi phí cưới xin của con cái, những chi phí này là những tính toán cơ bản nhất.”

Giáo sư Masu vừa giải thích xong, một người đàn ông ngồi ở hàng đầu chăm chú suốt vào màn hình giờ tay xin hỏi:

“Nhưng có một điểm rất lạ, mức lương trung bình năm của một gia đình 4 người ở nước ta là 40.000.000 Won, sau 30 năm công tác số tiền kiếm được mới là 1.200.000.000 Won, nếu như tính theo cách thời gian làm việc 30 năm và thời gian chi tiêu là 55 năm, như vậy chẳng phải là vẫn thiếu khoảng 30.000.000 Won nữa?”

“Quan sát của bạn rất sắc sảo, vì đã phát hiện ra bí mật 30.000.000 Won này.”

Giáo sư Masu vừa cười vừa nói, mọi người bên dưới làm rầm bàn tán.

“Bí mật 30.000.000 Won? Điều đó có nghĩa là gì?”

“Cũng có thể là sự trùng hợp, số tiền 30.000.000 Won này cũng chính là số tiền mà chúng ta cần cho cuộc sống nghỉ hưu sau này, nói cách khác, khi thu nhập và chi tiêu của một gia đình ở vào mức bình quân, đến lúc 60 tuổi khi về hưu sẽ không có một xu dính túi, sau 60 tuổi không có thu nhập, nhưng chi thì vẫn phải chi, do vậy cơ bản là không thể độc lập được về mặt kinh tế. Chúng ta hãy thử nghĩ xem, nếu sau 30 năm, hàng ngày chúng ta phải lo lắng về việc mưu sinh, phải nhìn thái độ của con cái để sống, nếu như bản thân hoặc người bạn đời của chúng ta lại đau chỗ này nhưc chỗ kia, nỗi đau khổ đó không thể diễn tả được bằng lời.”

Giáo sư Masu vừa nói hết, một người đứng phát dậy lớn tiếng nói:

“Không đến mức như vậy chứ! Chúng ta vất vả cả đời chẳng lẽ còn phải nhìn thái độ của con cái để sống sao? Đợi đến khi con cái trưởng thành, chúng ta càng có nhiều thời gian và sức lực, lúc đó tích lũy tiền bạc cho cuộc sống về hưu sau này cũng chưa muộn, nếu như bây giờ chúng ta phải sống vì những chuyện 30 năm sau, cuộc sống như vậy còn có ý nghĩa gì? Chúng ta còn rất trẻ, còn có thể làm việc rất lâu, có cần thiết ngay bây giờ phải nghĩ đến sau này về hưu sẽ sống thế nào chẳng? Kiểu gì cũng có lối thoát, tôi cho rằng không cần thiết phải lo lắng như vậy.”

Một thanh niên hơn 30 tuổi đã bày tỏ sự phản đối với quan điểm của Giáo sư Masu, những câu nói của anh ta khiến Choe Socheon nghĩ đến No Buseong của mấy tháng trước, một cuộc sống ổn định hạnh phúc là mơ ước của nhiều người, nhưng sự đời khó lường, ví như No Buseong, trong một đêm người cha giàu có bị phá sản, “bát cơm” của bản thân cũng rơi mất.

“Các bạn cho rằng các bạn vẫn còn trẻ, nên còn có thể làm việc 30

năm nữa, bản thân cách nghĩ này đã sai.”

Sau khi chào Giáo sư Masu bằng ánh mắt, Choe Socheon tiếp tục nói:

“Chúng ta luôn quen với việc nhìn nhận bản thân và tương lai bằng một thái độ lạc quan mù quáng, nhưng sự đời lại khó lường, ai có thể bảo đảm được rằng cả đời chúng ta luôn thuận buồm xuôi gió, không bao giờ gặp phải biến cố gì đột xuất?”

Choe Socheon kể cho mọi người nghe câu chuyện của No Buseong, những tai họa mà No Buseong gặp phải khiến mọi người xót xa, ai cũng lo lắng cho cuộc sống sau này của ông ta không biết sẽ đi về đâu.

“Quyền thừa kế tài sản, công việc ổn định, tất cả những điều này đã khiến cho anh ta luôn tin vào tương lai tươi sáng của mình, nhưng tất cả trong nháy mắt đã rời bỏ anh ta. Nói thực lòng, chuyện này cũng khiến tôi cảm thấy lo sợ, tôi sợ rằng một ngày nào đó, tôi cũng mất việc, hoặc người thân trong gia đình đột nhiên lâm bệnh cần phải tiêu một khoản viện phí rất lớn, do đó chúng ta không thể cho rằng thu nhập 20 năm sau của chúng ta giống như bây giờ. Anh bạn vừa phát biểu kia nếu như vẫn luôn giữ quan điểm như vậy, về sau gặp khó khăn sẽ khó giải quyết. Mục đích đến đây ngày hôm nay của tôi là muốn chia sẻ với mọi người một vài suy nghĩ của bản thân tôi.”

Choe Socheon khẳng định thêm lần nữa mọi người không nên coi chuyện của No Buseong là chuyện của người khác.

“Rất đúng, tôi cũng đã hơn 40 tuổi, bây giờ cũng đã bắt đầu lo lắng cho cuộc sống sau này của mình. Bởi vì mỗi tháng khi lương vừa đổ vào thẻ, chưa được mấy hôm đã không còn một đồng, tôi thực sự rất lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, nếu không có kế hoạch gì cho tương lai, e rằng đến lúc già, chắc chắn tôi sẽ trở thành một kẻ nghèo kiệt xác!”

Một người đàn ông đã hơn 40 tuổi nói rằng cảm giác như mình đang có một cuộc sống hết sức mơ hồ, nhưng lại không biết làm thế nào để kết thúc tình trạng này, hi vọng nhận được sự chỉ dẫn của Giáo sư Masu.

“Chúng ta luôn lo lắng sẽ có biến động, bởi vì trạng thái ổn định hiện tại đối với chúng ta là thoải mái nhất, đương nhiên chúng ta cũng sẽ có những lo lắng nhất định cho cuộc sống tương lai của bản thân, nhưng nếu vì để chuẩn bị cho cuộc sống sau khi về hưu mà lập tức phải thay đổi một số thói quen hiện tại, do đó mà chúng ta cứ lần nữa mãi việc này. Đương nhiên, nếu chúng ta không thể vượt qua được cám dỗ của cuộc sống hiện tại, không chịu trải nghiệm những khó khăn do thay đổi đem đến thì tương lai của chúng ta sẽ vô cùng đen tối, vì vậy chúng ta không thể ngồi nhìn tất cả mà không đi tìm kiếm sự thay đổi. Vậy thì, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta hãy chính thức xem xét vấn đề mà cuộc sống sau khi về hưu phải đối mặt.”

Mọi người đã cảm nhận được sức nặng trong câu nói của Giáo sư Masu, nên đồng loạt điều chỉnh lại tư thế ngồi, Choe Socheon cũng lấy máy tính, chuẩn bị chăm chú lắng nghe bài diễn thuyết của Giáo sư.

“heo các bạn, trở ngại lớn nhất trong quá trình tích lũy tiền bạc dành cho cuộc sống sau khi về hưu là gì? Các bạn cứ thoải mái trình bày quan điểm của mình.”

Sau khi Giáo sư Masu đi vào chủ đề chính, mọi người trở nên hết sức tích cực, thi nhau đưa ra đáp án của mình.

“Chi tiêu quá mức?”

“Tôi thì cho rằng đó chính là chiến lược đầu tư bị động kiểu gửi tiết kiệm định kỳ.”

“Trở ngại lớn nhất chính là không coi trọng bảo hiểm và tiền dưỡng lão.”

...

Mọi người tranh nhau nói.

“Ha ha, các bạn đều có lý, nhưng vẫn không phải là đáp án mà tôi cần, còn có đáp án nào khác nữa không?”

“Bỏ lỡ thời cơ mới chính là trở ngại lớn nhất, đúng không ạ?”

Choe Socheon nhìn Giáo sư Masu và trả lời:

“Đúng vậy, tại sao bạn lại nghĩ như vậy?”

“Trước đây trong giờ lên lớp, Giáo sư đã dùng 2 tiếng đồng hồ để nói rõ về hiệu quả của lãi suất kép, lúc đó em thấy những lời Giáo sư giảng giống như một phép thuật, sau này em mới hiểu ra rằng chỉ cần sớm khởi động phép thuật này một chút, có thể thu được lợi lớn hơn.”

“Ha ha, đúng là đồ đệ của tôi, nhưng cũng không biết là do học sinh xuất sắc hay là trình độ của thầy giỏi đây?”

Câu bông đùa của Giáo sư Masu khiến cho không khí buổi hội thảo trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Kẻ thù lớn nhất mà cuộc sống về hưu phải đối mặt chính là thời gian, nếu bạn có sự chuẩn bị cho cuộc sống sau này càng sớm, gánh nặng của bạn sẽ càng ít đi, nếu như hơn 20 tuổi đã bắt đầu chuẩn bị, sẽ không hề cảm thấy đó là gánh nặng, nhưng hơn 40 tuổi mới bắt đầu, thì bạn sẽ phải chịu một sức ép khá lớn.”

Giáo sư Masu nhấp chuột, một bảng thống kê lại hiện ra trên màn hình.

Phân loại	25 tuổi	30 tuổi	35 tuổi	40 tuổi	45 tuổi
Khoảng thời gian đến 55 tuổi	30 năm	25 năm	20 năm	15 năm	10 năm
Giá trị thị trường của 500.000.000 Won khi đến 55 tuổi	1.213.360.000	1.046.890.000	903.600.000	778.980.000	671.960.000
Tỷ lệ lợi nhuận khi đầu tư	Lấy 500.000.000 là số tiền mục tiêu cho cuộc sống về hưu (Lấy chỉ số giá tiêu dùng hiện nay làm chuẩn)				
Mỗi năm 10%	Mỗi tháng 590.000	Mỗi tháng 840.000	Mỗi tháng 1.250.000	Mỗi tháng 1.340.000	Mỗi tháng 3.330.000

* Giả thiết lạm phát mỗi năm tăng 3%

(Đơn vị: Won)

“Tôi xin lấy ví dụ để chứng minh. Giả sử chúng ta bắt đầu tích lũy từ bây giờ, cho đến khi 55 tuổi về hưu, số tiền dưỡng già của chúng ta tính theo mức giá hiện tại là 500.000.000 Won, tỉ lệ lợi nhuận do đầu tư mỗi năm là 10%, nếu như bây giờ chúng ta 25 tuổi, mỗi tháng chỉ cần tiết kiệm 590.000 Won là có thể thực hiện được mục tiêu đề ra, nhưng nếu như 35 tuổi mới bắt đầu thì số tiền đó là 1.250.000 Won, 45 tuổi là 3.330.000 Won, mọi người có thể thấy sự chênh lệch giữa các con số lớn đến mức nào.”

“Thực sự là rất đáng kinh ngạc, tôi nằm mơ cũng không nghĩ đến, nhưng tôi chỉ muốn khi điều kiện tốt lên một chút tôi sẽ bắt đầu chuẩn bị tích lũy, nhưng không nghĩ đến là do để lỡ thời cơ, sau này lại phải trả cái giá đắt như vậy để bù đắp, nhưng tại sao lại có sự chênh lệch lớn đến như vậy, thưa Giáo sư?”

Người đàn ông ban nãy lớn tiếng cho rằng lẽ nào cả đời vất vả đến khi già lại phải nhìn thái độ của con cái để sống, thở dài nói:

“Điều này có liên quan đến hiệu quả của lãi suất kép mà ban nãy anh Choe Socheon đề cập đến. Khác với việc chỉ tính lãi suất tiền gửi thông thường, khi tính lãi suất kép, còn phải tính cả lãi suất có được từ tiền gốc cộng với số lãi, như vậy, lãi suất kép có được do lãi cộng lãi theo thời gian sẽ càng lớn, điều này giống với học thuyết hòn tuyết lăn.”

“Như vậy có thể nói độ tuổi khác nhau thì số tiền chi tiêu mỗi tháng cũng sẽ khác nhau, nếu như bắt đầu từ bây giờ tích lũy tiền dưỡng già, những sức ép sau này phải gánh chịu sẽ ít hơn nhiều. Ngoài ra còn có một điểm nữa, chúng ta còn phải chuẩn bị sản phẩm đầu tư, khi lựa chọn sản phẩm đầu tư, tính an toàn sẽ là nhân tố được xem xét đầu tiên đúng không ạ, thưa Giáo sư?”

Một phụ nữ ngoài 30 tuổi đã đưa ra ý kiến của mình, tất cả mọi người đều gật đầu tán thưởng, và chờ đợi phản ứng của Giáo sư Masu.

“Câu hỏi này của bạn rất hay, nhưng khi chuẩn bị tích lũy tiền dưỡng già, mọi người phải chú ý một điểm, đó chính là không nên tin tưởng

một cách mù quáng vào sản phẩm đầu tư an toàn. Chúng ta luôn tồn tại một suy nghĩ sai lầm, đó chính là cho rằng sản phẩm đầu tư an toàn có thể bảo đảm cho chúng ta có được một tương lai ổn định tuyệt đối, nhưng có một điều mà chúng ta không thể không nhắc đến, đó chính là phải bảo đảm lãi suất thu được phải cao hơn lạm phát.”

Điều này giống như một gáo nước lạnh dội lên đầu những người luôn tâm niệm “an toàn là trên hết”, tất cả mọi người trong phút chốc đều ngậy ra, mọi người đều đang chờ đợi lời giải thích tiếp theo của Giáo sư Masu.

“Do các bạn ngồi đây có độ tuổi khác nhau, nên tôi lấy độ tuổi 35 để giải thích. Trong các ví dụ trước đây, chúng ta đặt ra lợi nhuận thu được từ đầu tư là 10%, nhưng nếu như chúng ta lựa chọn sản phẩm an toàn được bảo đảm để đầu tư là gửi tiết kiệm ngân hàng có kỳ hạn thì không thể nào đạt được lãi suất 10%, hiện nay lãi suất ngân hàng có kỳ hạn chỉ là 4,5%, nhưng lãi suất thực tế sau khi trừ đi thuế thu nhập cá nhân chỉ là 3,8%, vì vậy để tích lũy đủ số tiền dưỡng già, mỗi tháng để ra 1.250.000 Won chắc chắn không đủ, mà bắt buộc phải để ra số tiền là 2.580.000 Won. Xin hỏi các bạn, ai có thể mỗi tháng có được nhiều tiền như thế để gửi vào ngân hàng? Do đó, đối với những người mà thực lực tài chính có hạn, nếu muốn gia tăng lợi nhuận thì bắt buộc phải gánh chịu rủi ro nhất định, việc tích lũy tiền dưỡng già là một quá trình rất dài, nhưng trong quá trình này nếu cứ giữ quan điểm “sản phẩm đầu tư rủi ro thấp sẽ được bảo đảm” thì bạn sẽ thất bại, với ví dụ tiêu biểu là sản phẩm tiền dưỡng lão 401.000 USD của Mỹ, trong đó có tới 65% là đầu tư vào thị trường cổ phiếu.”

“Ban nãy chúng ta tính lợi nhuận thu được hàng năm theo tỉ lệ 10%, nếu như lợi nhuận là con số gấp đôi con số này, mỗi tháng chúng ta sẽ phải tiết kiệm bao nhiêu tiền ạ?”

Một cậu thanh niên hơn 20 tuổi đang làm việc ở công ty đầu tư rủi ro nêu câu hỏi.

“Ha ha, quả đúng là người làm trong lĩnh vực đầu tư rủi ro luôn tâm niệm ‘rủi ro cao lợi nhuận cao’, khi lợi nhuận hàng năm là 10% thì sẽ phải tiết kiệm 1.250.000 Won, 20% sẽ là 400.000 Won, bạn thấy thế

nào? Con số ấn tượng đấy chứ?”

Khuôn mặt của cậu thanh niên đỡ căng thẳng hơn sau câu trả lời của Giáo sư.

“Quan niệm thứ hai mà chúng ta cần phải gạt bỏ đó là lòng tin mù quáng vào sự tăng giá của bất động sản. Sau khi đến đất nước này, điều khiến tôi cảm thấy kinh ngạc nhất đó là tình yêu gần như bệnh hoạn của mọi người đối với bất động sản hay mua nhà. Đương nhiên điều này cũng có nguyên nhân lịch sử nhất định, nhưng đây thực sự là một hiện tượng vô cùng nguy hiểm, bởi lẽ mọi người đã đem phần lớn thu nhập của cả đời đầu tư vào nhà cửa, không chỉ tốn thời gian, mà còn phải trả tiền vay ngân hàng. Điều này khiến cho chúng ta rất khó để thực hiện các khoản đầu tư khác, từ đó mất đi rất nhiều cơ hội đầu tư quan trọng, xét từ góc độ giá thành cơ hội, tổn thất là khá lớn.”

“Nhưng nếu như giá nhà tăng thì chẳng phải là đã bù đắp được tất cả các tổn thất đó sao?”

Có người đã đưa ra giả thiết như vậy, Choe Socheon cười méo xẹo:

“Dĩ nhiên nếu như toàn bộ thế giới này đều chuyển động và vận hành theo như ý muốn của chúng ta thì quá tốt. Cũng giống như sự sụp đổ của nền kinh tế bong bóng ở Nhật, một khi giá bất động sản bị đóng băng, xin hỏi chúng ta sẽ thế nào?”

Câu hỏi đột ngột của Giáo sư Masu khiến cả hội trường im phăng phắc, mọi người nhìn nhau, nhưng không ai trả lời.

“Tuy mọi người không muốn nghĩ đến điều này, nhưng nhờ điều đó xảy ra, e rằng sẽ gây ra sự thâm hụt về tài chính rất lớn cho mỗi gia đình. Chúng ta tiếp tục xem bảng thống kê bên trên. Một người ở độ tuổi 35 nếu như muốn khi 55 tuổi tích lũy được số tiền tương đương với giá trị là 500.000.000 Won tại thời điểm hiện tại, thì mỗi tháng phải tiết kiệm 1.310.000 Won với mức lãi suất hàng năm là 10%. Nếu như lợi nhuận tăng lên 15% thì mỗi tháng chỉ cần 610.000 Won. Nói là

610.000 Won, nhưng đây cũng là một con số không nhỏ, vậy còn có cách nào khác không? Có, có thể giải quyết thông qua khoản tiền nhàn rỗi. Thông thường càng nhiều tuổi thì khoản tiền nhàn rỗi càng nhiều, nếu như biết lợi dụng khoản tiền này, mỗi tháng chúng ta sẽ không cần phải tiết kiệm quá nhiều tiền dưỡng già đến vậy. Giả dụ bạn có 10.000.000 Won tiền nhàn rỗi, với lãi suất năm 15% và tính theo cách tính lãi suất kép, sau 20 năm, số tiền tiết kiệm trên sẽ tăng lên 163.670.000 Won, điều này sẽ làm giảm đi rất nhiều gánh nặng tiền gửi tiết kiệm mỗi tháng của chúng ta. Ở một quốc gia mà bất động sản chiếm tỉ lệ rất cao trong tài sản này, chúng ta không thể đánh giá quá cao giá bất động sản, mà phải căn cứ vào tình hình thực tế của bản thân, kiên quyết giảm tỉ trọng cho đầu tư bất động sản, dành sức lực chính cho việc tích lũy tiền mặt, thông qua đầu tư tài chính chuẩn bị cho cuộc sống sau khi nghỉ hưu. Khoản tiền nhàn rỗi, lợi nhuận, thời gian đều sẽ ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng. Dưới đây chúng ta xem với khoản tiền nhàn rỗi và tỉ lệ lợi nhuận đã định, mỗi tháng chúng ta sẽ phải dành ra bao nhiêu tiền dưỡng già?”. Trên màn hình lại xuất hiện một bảng thống kê có chút thay đổi so với bảng thống kê trước đó.

Phân loại	25 tuổi	30 tuổi	35 tuổi	40 tuổi	45 tuổi
Khoản tiền cần tiết kiệm	1.213.630.000	1.046.890.000	903.060.000	778.980.000	671.960.000
Lợi nhuận	15%/ năm				
Khoản tiền nhàn rỗi hiện có	10.000.000	20.000.000	30.000.000	50.000.000	80.000.000
Khoản tiền nhàn rỗi lúc 55 tuổi	662.120.000	658.380.000	491.000.000	406.850.000	323.640.000
Tiền tiết kiệm hàng tháng	100.000	150.000	330.000	650.000	1430.000

Ghi chú: Khoản tiền cần tiết kiệm = Căn cứ vào tỉ lệ lạm phát 3% mỗi năm, đến khi 55 tuổi sẽ bằng với 500.000.000 Won tại thời điểm hiện tại.

(Đơn vị: Won)

“Nếu như quan sát kỹ bảng thống kê phía sau lưng tôi, các bạn sẽ phát hiện ra rằng, khi còn trẻ, cho dù là khoản tiền nhàn rỗi rất ít nhưng cũng có thể giảm đi rất nhiều khoản tiền cần tiết kiệm mỗi tháng, ngược lại, tuổi càng cao, để giảm bớt số tiền tiết kiệm mỗi tháng, số tiền nhàn rỗi cũng cần nhiều hơn. Đây chính là nguyên nhân tại sao chúng ta nói rằng phải sớm chuẩn bị cho cuộc sống sau khi nghỉ hưu. Có lẽ trong số các bạn ngồi đây, có người luôn nghiêng về đầu tư bất động sản, vậy thì bây giờ rất cần thiết phải suy nghĩ lại xem có nên giảm bớt tỉ lệ dành cho đầu tư bất động sản trong cơ cấu tài sản của mình,

học cách lợi dụng khoản tiền nhàn rỗi để tạo ra hiệu quả lãi suất kép, mỗi tháng sẽ giảm được tiền tiết kiệm dành cho cuộc sống sau này, hi vọng các bạn có thể căn cứ vào tình hình tài chính của bản thân để đưa ra một tỉ lệ phù hợp cho khoản tiền nhàn rỗi và tiền tiết kiệm mỗi tháng nhằm chuẩn bị cho cuộc sống sau này của chính mình.”

ùng với những nội dung ngày càng cụ thể, mọi người cũng tập trung hơn, tất cả mọi người đều lấy sổ hoặc máy tính để ghi chép lại nội dung bài nói chuyện của Giáo sư Masu.

“Tiếp theo chúng ta sẽ nói về vấn đề chi phí giáo dục cho con cái. Đây cũng là một vấn đề hết sức nhạy cảm. Tôi tin rằng mức độ cuồng nhiệt trong giáo dục con cái của các bạn cũng không kém gì bất động sản, và dường như đã tăng lên đến mức như một hiện tượng sùng bái tôn giáo, tiêu tiền thì không cần phải nói, một số phụ huynh mà tôi từng tiếp xúc cho biết những lúc cần thiết thậm chí họ sẽ hi sinh cả bản thân để con cái có thể nhận được sự giáo dục tốt nhất.”

“Chúng ta cũng không nên chỉ nhìn vào mặt không tốt của nó, để con cái nhận được sự giáo dục tốt nhất kỳ thực cũng là một loại đầu tư, sau này đợi đến khi đơm hoa kết trái chắc chắn sẽ có được báo đáp, nói thẳng ra rằng, bây giờ để bọn trẻ học nhiều một chút, đợi đến khi chúng

lớn thì tiền lương chẳng phải sẽ cao hơn sao? Do đó, đây không thể gọi là tiêu tiền oan uổng được, mọi người thấy có đúng không ạ?”

Có người đã phát biểu ý kiến ngược lại với quan điểm của Giáo sư và còn hi vọng nhận được sự ủng hộ của người khác. “Đúng vậy” nhiều người đã lên tiếng hưởng ứng. Quả thật vấn đề giáo dục của con cái đúng là một chủ đề nhạy cảm.

“Tôi không phủ nhận giáo dục là một kênh đầu tư rất ổn, nhưng vấn đề ở chỗ trong hoàn cảnh giáo dục rất nóng và sự thôi thúc của tâm lý cạnh tranh như hiện nay, chi phí dành cho các khóa học ngoại khóa đã tăng chóng mặt vượt qua mức mà những gia đình bình thường có thể chịu được, thời gian học của con cái trong một gia đình bình quân là 20 năm, điều này có nghĩa là với khoảng thời gian 20 năm đó về cơ bản bạn không còn khả năng để có thể tiếp tục đầu tư vào cái khác.”

Giáo sư Masu lại bổ sung thêm chi phí dành cho giáo dục con cái chính là xung đột lớn nhất của cuộc sống nghỉ hưu.

“Cho dù không thể đầu tư vào những cái khác thì phần lớn phụ huynh vẫn lựa chọn đầu tư giáo dục cho con, bởi vì đợi sau khi chúng ta già, người duy nhất mà chúng ta có thể nương tựa chỉ có thể là con cái của chúng ta mà thôi... không thể chỉ nghĩ về bản thân mà coi nhẹ việc học hành của con cái, nếu không, trong tương lai con cái chúng ta chắc chắn sẽ oán hận chúng ta, tóm lại là tôi không muốn bọn trẻ oán hận mình.”

Một người đàn ông hơn 40 tuổi với cặp kính cận dày đã đưa ra quan điểm của mình như trên.

“Đúng vậy, con người ta học cái này cái nọ, chỉ mỗi con mình không học, như vậy làm sao có thể được?”

Một phụ nữ ngồi cạnh Choe Socheon lâm bầm.

“Tất nhiên quyền lựa chọn là ở các bạn, nhưng thực sự chúng ta cần phải bình tĩnh lại để suy xét, vì việc học hành của con cái thậm chí không hi sinh tất cả bao gồm cả đối mặt với cuộc sống sau khi về hưu, làm như vậy có thật sự là vì con cái không? Nếu như khó có thể đồng

thời gánh vác chi phí học hành của con cái và chuẩn bị tiền dưỡng già, vậy thì bắt buộc phải có sự ưu tiên cái nào trước cái nào sau, nếu chúng ta quyết định đặt cuộc sống nghỉ hưu ra sau, hết sức ủng hộ việc học của con, vậy thì sau này sẽ để con cái gánh vác nặng nuôi dưỡng mình; ngược lại, nếu chúng ta có thể hi sinh một chút đầu tư cho việc học của con cái, thì con cái chúng ta sẽ không phải gánh vác nặng nề này nữa.”

Sau khi Giáo sư Masu đưa ra quan điểm cuộc sống nghỉ hưu không được chuẩn bị trước sẽ là gánh nặng cho con cái, cả hội trường im phăng phắc.

“Dưới đây tôi mời các bạn xem một bức thư của một người đã từng tham dự buổi diễn thuyết gửi cho tôi.”

Một bức thư hiện lên trên màn hình.

Tôi là một phụ nữ làm công việc nội trợ 40 tuổi, con gái năm nay học đại học năm thứ 3, con trai đang ôn thi lại đại học, năm ngoái cháu đã thi đỗ vào trường xx, nhưng sau này cháu lại muốn thi vào trường tốt hơn, do đó sau khi đã nộp tiền đăng ký và xin bảo lưu, cháu lại tiếp tục học các lớp ôn thi đại học. Chồng tôi đã thờ dài sau khi xem biên lai tiền học ở lớp ôn thi đại học của con trai, mấy hôm trước chồng tôi lại thờ dài như vậy sau khi đọc được trên báo một bài viết “Bạn đã chuẩn bị gì cho cuộc sống sau khi nghỉ hưu...”

“Giám đốc Vương năm nay 45 tuổi, ông sẽ nghỉ hưu vào năm 60 tuổi. Giả sử trong vòng 20 năm từ 60 tuổi đến 80 tuổi, số tiền chi tiêu mỗi tháng là 2.000.000 Won, vậy thì khi 60 tuổi ông bắt buộc phải tích lũy đủ 620.000.000 Won tiền dưỡng già, nếu muốn trong vòng 15 năm tích lũy đủ số tiền trên, bắt đầu từ bây giờ mỗi tháng phải tiết kiệm 1.490.000 Won (đầu tư vào sản phẩm lãi kép với lợi nhuận năm là 10%) hoặc mỗi tháng phải đầu tư 2.520.000 Won (đầu tư vào sản phẩm lãi kép với lợi nhuận năm là 4%).”

Theo như bài báo, mỗi tháng phải đầu tư ít nhất là 1.500.000 Won tiền dưỡng già, do tôi luôn kiên trì mỗi tháng đầu tư 2.000.000 Won cho việc học của con cái, do đó, ông xã rất lo lắng cho cuộc sống sau này, ông ấy luôn phản đối tôi, cả ngày nếu không than vãn, thì lại thờ

dài. Tuy rằng tôi cũng không muốn khi về già là gánh nặng cho con cái, nhưng cũng không thể không quan tâm đến tiền học phí của con chị và tiền học thêm của thằng em, do đó 2.000.000 Won này cho dù thế nào chăng nữa cũng không thể coi là tiền dưỡng già được. Những người làm cha làm mẹ như chúng ta dường như dành tất cả cho con cái, nhưng cuộc sống sau khi về hưu của chúng ta sẽ thế nào? Gần đây báo chí liên tục đưa tin nhiều người già đã hi sinh cả đời cho con cái, nhưng đến khi về già lại sống một cuộc sống cô đơn khổ cực. Đọc những bài báo như vậy tôi lại càng cảm thấy rằng mong muốn con cái là chỗ dựa cho mình lúc về già là điều khó có thể thực hiện được. Nếu cứ nghĩ như vậy thì chẳng khác mình đang tự lừa dối mình. Ngay như thế hệ chúng ta chăm lo cho cha mẹ lúc về già đã gặp phải những khó khăn nhất định, huống hồ là sau này, chắc chắn sẽ khó khăn hơn rất nhiều, chúng ta làm sao có thể hi vọng con cái sẽ chăm sóc chúng ta đây?

Tất cả mọi người đều rất căng thẳng khi đọc bức thư trên, hình như mọi người đang suy nghĩ điều gì đó. Thực ra qua chuyện của No Buseong, Choe Socheon đã sớm nhận ra rằng đầu tư quá nhiều vào việc học của con cái tồn tại rất nhiều vấn đề, nên anh gật gù đọc những dòng chữ trên màn hình máy chiếu.

“Vấn đề này quả thực rất khó để chúng ta đưa ra quyết định, thường xuyên có người nhờ tôi tư vấn cho vấn đề tích lũy tiền dưỡng già. Những người trong độ tuổi từ 30-50 đều cảm nhận sâu sắc về tầm quan trọng của việc tích lũy khoản tiền này, nhưng trong đó rất nhiều người lại than vãn rằng mình không lấy đâu ra tiền để làm việc đó, vậy tôi xin hỏi, nếu như việc học của con cái cần đến tiền, lẽ nào bạn vẫn giữ quan điểm như vậy, cho dù thế nào cũng không trả tiền học phí cho con? Tôi nghĩ rằng, chắc chắn các bạn sẽ bằng mọi cách để lo đủ tiền học cho con. Do đó để họ lựa chọn cuộc sống sau khi nghỉ hưu hay việc học hành của con cái nhiều người sẽ cảm thấy rất khó khăn, nhưng kỳ lạ là, từ câu hỏi này, chúng ta lại có thể dễ dàng có được đáp án.”

Khi Giáo sư Masu nói đến đây, cả hội trường bỗng chốc trầm hẳn xuống, mọi người đều đang lắng nghe Giáo sư nói.

“Nếu như con cái của các bạn đã đến tuổi hiểu được sự đời, tôi kiến

ngợi các bạn trực tiếp hỏi các cháu. Nếu con các bạn còn nhỏ, các bạn có thể đứng từ góc độ của bọn trẻ để suy nghĩ vấn đề này, cuộc sống sau khi nghỉ hưu không chỉ là của riêng chồng với vợ, mà nó còn liên quan đến tương lai của bọn trẻ, nếu con cái bạn chăm lo cho bạn, thì trong 29 năm làm việc của chúng, nghĩa vụ phụng dưỡng cha mẹ của con bạn sẽ là 26 năm. Cứ như vậy, niềm hi vọng vào sự thành đạt của những đứa con mà bạn vô cùng yêu quý sẽ rất khó để trở thành hiện thực. Do đó vì con cái mà hi sinh cuộc sống sau khi nghỉ hưu, dồn hết tất cả cho việc học hành của con cái, về khách quan không hề có lợi cho tương lai của chúng. Nên theo tôi, các bạn phải đặt cuộc sống sau khi nghỉ hưu lên trước việc học hành của con cái, cũng như vậy những khoản chi dành để mua nhà hoặc mua xe cũng chỉ có thể xếp sau những thứ này. Với tầm quan trọng như vậy, cho dù sau này chúng ta có gặp khó khăn về kinh tế, cũng không được lấy số tiền dưỡng già đó dùng vào việc khác, bắt buộc phải chia ra để quản lý, hi vọng các bạn hãy lập tức hành động, trước tiên thử dùng 10% số tiền học của con cái chuyển thành tiền dưỡng già.”

Sau khi Giáo sư Masu nói xong, cả hội trường im phăng phắc, tất cả mọi người không ai nói một lời, ai cũng đang trầm tư suy nghĩ. Giáo sư đề mọi người nghỉ giải lao 10 phút. Mọi người lục tục kéo nhau ra hành lang, Choe Socheon cũng ra ngoài. Bên ngoài trời đã tối, từng câu từng lời của Giáo sư lại hiện ra trước mắt anh, trong đó, câu nói “*Cho dù vui vẻ hiện thời, cũng đừng quên mất tuổi già thê lương!*” luôn in đậm trong tâm trí anh.

“Lo lắng của tôi có trở thành hiện thực không... tuyệt đối không thể, nhất định không thể để mọi thứ xảy ra, giống như những gì Giáo sư Masu nói, điều gì quan trọng nhất thì phải lập tức hành động ngay!”

Bây giờ bạn thế này, làm gì có thời gian và sức lực để nghĩ đến chuyện của 30 năm sau, đợi đến khi thật sự nghỉ hưu, mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp.

Sự chuẩn bị của ngày hôm nay sẽ quyết định tương lai của 30 năm sau! Một cuộc sống về hưu không có sự chuẩn bị chắc chắn sẽ khiến bạn hối hận, điều quan trọng là bắt đầu từ hôm nay, bắt đầu ngay từ bây giờ!

phút giải lao nhanh chóng trôi qua, mọi người đều trở về chỗ ngồi của mình. Choe Socheon cũng uống hết cà phê trong cốc và trở về chỗ bật máy tính. Sau khi mọi người ổn định chỗ ngồi, đèn trong hội trường tối lại, trên màn hình lại xuất hiện một nội dung mới, mọi người vội vàng nghển cổ lên nhìn.

“Điều cuối cùng mà tôi muốn nói với các bạn ngày hôm nay là vấn đề tích lũy ‘Ba tài sản lớn’ trong cuộc đời, xin hỏi có ai biết ba tài sản lớn đó là ba tài sản gì không ạ?”

“Ba tài sản lớn có phải là cổ phiếu, tiền tiết kiệm và bất động sản không ạ, thưa Giáo sư?”

Một người trung niên đeo kính gọng vàng tự tin trả lời, Choe Socheon cũng nghĩ như vậy, nhưng Giáo sư Masu lại mỉm cười, dường như ông đã đoán được trước câu trả lời của mọi người.

“Mỗi khi tôi đưa ra câu hỏi này, trong đầu rất nhiều người đều xuất hiện ba thứ tài sản là cổ phiếu, tiền tiết kiệm và bất động sản, nhưng ba tài sản lớn mà tôi muốn đề cập đến ở đây chúng ta không thể dùng tay để chạm vào, nhưng quả thực lại có thể lo cho tương lai của chúng ta, và trong danh sách tài sản của các bạn tuyệt đối không thể thiếu chúng.”

Câu nói của Giáo sư Masu khiến đầu óc của Choe Socheon bắt đầu

phải làm việc, nếu ba tài sản lớn không phải là cổ phiếu, tiền tiết kiệm và bất động sản thì là cái gì đây? Trong khi anh đang vắt óc suy nghĩ thì dưới dòng chữ “Ba tài sản lớn” lại xuất hiện 3 dòng chữ mới:

Ba tài sản lớn

1. *Tài sản bảo đảm*
2. *Tài sản dưỡng già*
3. *Tài sản đầu tư*

“Bảo đảm, dưỡng già, đầu tư?”

Choe Socheon cảm thấy khá mơ hồ, theo anh, đã nói là tài sản thì nên là những mục cơ bản trong quản lý tài chính, tại sao trên màn hình lại xuất hiện những mục như vậy, những đại biểu tham gia khác cũng nghi hoặc giống như Choe Socheon.

“Ban này tôi đã nói rất rõ ràng, tôi gọi những tài sản này là ‘tài sản gánh trách nhiệm cho tương lai’, hiện nay trong tay các bạn có bao nhiêu tiền tôi không quan tâm, tài sản mà các bạn chuẩn bị dành cho tương lai mới là điều mà tôi muốn chia sẻ với các bạn ngày hôm nay.”

Khuôn mặt Giáo sư vẫn nở nụ cười, dường như phản ứng kinh ngạc của mọi người khiến ông cảm thấy rất thú vị.

Trên màn hình lại xuất hiện một dòng chữ như trên, Giáo sư Masu tiếp tục giải thích:

“Trước tiên, chúng ta hãy cùng nhận biết ‘tài sản bảo đảm’ trong ba tài sản lớn dưới đây. Sự nỗ lực làm việc của các bạn được đổi thành thu nhập cố định, nhưng nếu như rủi ro rơi xuống đầu bạn, ví dụ như bản thân bạn hoặc người thân trong gia đình lâm bệnh nặng, hoặc gặp phải tai nạn, sẽ phải bỏ ra một số tiền lớn, và nếu không may, những biến cố này sẽ xảy ra khi bạn 40-50 tuổi, độ tuổi thu không đủ chi, điều dễ thấy nhất là tài chính của gia đình bạn sẽ gặp phải khó khăn lớn, lúc đó e rằng mặt trời khó có thể mọc lên từ phía Đông. Để đối phó với tình hình

này, chúng ta bắt buộc phải chuẩn bị tiền bảo hiểm, đây cũng chính là khoản tiền mà mọi người thường nhắc đến - bảo hiểm.”

Giáo sư Masu nhấn mạnh để ứng phó với tình hình đột xuất xảy ra bắt buộc phải mua bảo hiểm, và xu thế chính là tìm một chuyên gia bảo hiểm để tư vấn. Điều này khiến Choe Socheon nghĩ đến mấy năm trước một chuyên gia bảo hiểm cũng từng nói những câu đáng sợ như vậy, và ông ta khuyên khích anh mua bảo hiểm. Sau khi cùng Giáo sư Masu nói về chuyện của Song Huiseong, Choe Socheon đã nhận thức rõ tầm quan trọng của việc mua bảo hiểm, nhưng do hiện nay vẫn chưa thể hưởng những quyền lợi mà bảo hiểm đem lại nên anh vẫn do dự chưa đưa ra quyết định.

“Bảo hiểm quả thực có thể giúp chúng ta vượt qua một số khó khăn, nhưng chi phí của các loại bảo hiểm là không nhỏ, nói thực lòng, tôi luôn cảm thấy bỏ tiền ra mua bảo hiểm giống với việc ném tiền xuống vệ đường, quá là xót, hơn nữa sau khi bảo hiểm đến hạn, một phần tiền gốc sẽ không lấy lại được, do đó tôi không hào hứng lắm với việc này.”

Có người đã nói ra suy nghĩ của mình, Choe Socheon cảm thấy rất vui, không ít người cũng hưởng ứng với quan điểm của người đó.

“Chúng ta không thể coi việc mua bảo hiểm là ném tiền qua cửa sổ, khi những rủi ro xảy ra và khiến chúng ta gặp khó khăn về tài chính, bảo hiểm chính là một vũ khí an toàn có thể cứu giúp chúng ta khắc phục khó khăn, tóm lại đó chính là ‘tài sản bảo đảm’ của chúng ta, hơn nữa nếu chúng ta quan sát kỹ các sản phẩm bảo hiểm, sẽ phát hiện ra rằng tiền của chúng ta không hề lãng phí, ngược lại nó còn có thể thỏa mãn nhu cầu quản lý tài sản của chúng ta.”

Giáo sư Masu khẳng định lại bảo hiểm là một loại tài sản xuất sắc đủ có thể bù đắp tổn thất về kinh tế khi chúng ta gặp phải biến cố trong tương lai, và ông kiến nghị mọi người nên đi tìm các chuyên gia tư vấn bảo hiểm chuyên nghiệp để tư vấn, căn cứ vào tình hình tài chính hiện nay của bản thân và tình trạng của bản thân lựa chọn sản phẩm bảo hiểm phù hợp.

“Thưa Giáo sư, tôi rất đồng ý với quan điểm phải có trong tay tài sản

bảo hiểm của ông. Cách đây không lâu, một giám đốc bộ phận của công ty khách hàng của chúng tôi do bị ung thư nên phải làm phẫu thuật, nếu trước đó ông ta không mua bảo hiểm, thì ông ta đã phải bỏ ra gần 20.000.000 Won, công ty cũng không thể bỏ ra một số tiền lớn như vậy cho ông ta. Một số người có được khoản tiền dự trữ đủ để chi trả hoặc có thể không cần phải suy nghĩ về chuyện này, nhưng đối với hầu hết mọi người, cho dù là còn phải trả các khoản nợ khác thì cũng nên đầu tư vào phương diện này.”

Người vừa nói những lời này còn cho biết thêm sau khi ông ta đi khảo sát hết những người bệnh ở một bệnh viện và đã rất nhanh chóng đưa ra quyết định mua bảo hiểm ung thư và bảo hiểm nhân thọ. Rất nhiều người đã bắt đầu lung lay sau khi nghe câu chuyện của ông ta.

“Đúng vậy, bảo đảm mà bảo hiểm cung cấp trên thực tế là một loại ‘bảo đảm bằng tiền cho tương lai’, khi còn khỏe mạnh, bạn nên bỏ ra từ 5-8% thu nhập để làm tài sản bảo đảm, bạn sẽ có thể giải quyết được với những việc xảy ra đột xuất.”

Giáo sư Masu lại hướng về màn hình, nhẹ nhàng ấn nút điều khiển trong tay, trên màn hình lại xuất hiện một nội dung khác:

“Sau khi có được tài sản bảo đảm, chúng ta nên xem xét đến tài sản dưỡng già, bạn này tôi đã nhấn mạnh tầm quan trọng của cuộc sống sau khi về hưu, nên tôi sẽ không nhắc lại nữa.”

Giáo sư Masu uống một ngụm nước, và tiếp tục nói:

“Về hưu đồng nghĩa với việc sau này sẽ không còn thu nhập nữa, khi còn trẻ các bạn có thể gánh vác chi tiêu của gia đình bằng thu nhập, nhưng sau khi về hưu, không còn thu nhập nữa, vì vậy lúc trẻ phải dự trù trước các khoản chi phí trong tương lai. Đương nhiên đứng từ góc độ nhà nước mà nói, chế độ tiền dưỡng lão được thành lập chính là để giải quyết tình hình này, các bạn ngồi đây hôm nay đều là những người làm công ăn lương, nên chắc phần lớn đều dùng một phần tiền lương mỗi tháng để nộp tiền dưỡng lão đúng không ạ?”

“Tiền dưỡng lão!”

Choe Socheon biết tiền dưỡng lão tồn tại rất nhiều vấn đề, bản thân anh cũng không coi trọng khoản tiền này, nên khi Giáo sư Masu nhắc đến vấn đề này, cả hội trường bỗng ồn ào hẳn lên.

“Nhưng trên thực tế, tiền dưỡng lão không hề an toàn, với xu thế phát triển hiện nay, chắc chắn sẽ có ngày cạn kiệt, hiện nay chẳng phải có tin đồn rằng tiền dưỡng lão thu không đủ chi đó sao?”

“Ha ha, tôi đọc trên các phương tiện thông tin đại chúng và biết rằng tiền dưỡng lão hiện nay tồn tại rất nhiều vấn đề, hôm nay nếu như tôi phê phán chế độ tiền dưỡng lão của chính phủ đương nhiên là không hợp lý, nhưng có một điều không thể phủ nhận, đó chính là sau khi các bạn về hưu, chỉ dựa vào tiền dưỡng lão chắc chắn là không đủ, do đó, chúng ta bắt buộc phải tích lũy khoản tiền đó bằng cách tăng thêm tiền dưỡng lão hoặc tiền tiết kiệm.”

Trước đó, Choe Socheon mỗi khi cùng người khác bàn luận về tiền dưỡng lão, anh luôn chế nhạo chính phủ, chưa từng xem xét các chính sách tương ứng, nhưng càng cười nhạo lại càng khiến người khác cảm thấy anh đã từng rất tin vào tiền dưỡng lão, Giáo sư Masu đã nhìn thấu suy nghĩ của Choe Socheon, tiếp tục nói:

“Nói như vậy, nếu muốn trong tương lai bản thân sẽ nhận được sự bảo đảm an toàn nhất, chỉ có thể dựa vào sự nỗ lực của bản thân, chứ không thể hi vọng vào người khác, tiền dưỡng lão cũng như vậy, nó có thể không ổn định giống như những gì mà các bạn lo lắng, cũng có thể giống như một tài sản khi về hưu mà chính phủ hứa hẹn, vậy phải làm thế nào? Có phải chúng ta có chút do dự? Rốt cuộc phải tin ai bây giờ? Mặc dù chúng ta không thể đưa ra quyết định ngay, vậy thì chúng ta hãy tìm ra thứ mà chúng ta có thể xác định, thêm vào tiền dưỡng lão cá nhân hoặc tiền tiết kiệm đều xuất phát từ nguyên nhân này. Ngoài tiền dưỡng lão, xét từ góc độ luật pháp, các bạn còn có thể nhận được một sự bảo đảm, các bạn có biết đó là gì không?”

“Sao vậy? Nhà nước còn có thể dành sự bảo đảm khác cho chúng ta?” Mọi người cảm thấy rất kinh ngạc.

“Ha ha, xem ra các bạn thật sự không biết, đáp án của câu hỏi này chính là tiền dưỡng già hoặc tiền hưu trí, khi chúng ta về hưu, số tiền hưu trí có được là một tài sản dưỡng già rất tuyệt.”

“Ai dà, tôi đã lĩnh hết rồi, và đem số tiền đó đi trả tiền vay ngân hàng để mua nhà.”

Một người đàn ông ngồi trong góc lo lắng nói.

Giáo sư Masu nhìn khắp lượt hội trường và tiếp tục nói:

“Tiền hưu trí là một tài sản dưỡng già rất quan trọng, vì vậy không thể tiêu hết trước khi về hưu, cũng không thể lẫn lộn với các tài sản khác, coi tiền hưu trí là tài sản dưỡng già để quản lý riêng với các khoản tiền khác là một điểm hết sức quan trọng, nhưng quan trọng nhất là, phải bắt đầu từ hôm nay chuẩn bị tài sản dưỡng già cho bản thân.”

Mọi người đều tán thưởng ý kiến của Giáo sư, tất cả đều bị hấp dẫn bởi nội dung của buổi diễn thuyết.

“Nếu tính theo thu nhập của cá nhân, cần phải chuẩn bị bao nhiêu tài sản dưỡng già mới đủ ạ?”

“Đương nhiên là càng nhiều càng tốt, nhưng thực tế lại là, do ảnh hưởng của các nhân tố, mỗi tháng bỏ ra 1.000 Won đã thành vấn đề, nhưng sau khi chúng ta có một tiêu chuẩn, thì sự việc lại trở nên đơn giản hơn nhiều, nhìn chung tôi thường kiến nghị mọi người để ra 15% thu nhập mỗi tháng làm tài sản dưỡng già.”

15%, tất cả mọi người đều lẩm nhẩm con số này. Giáo sư Masu lại nhấp chuột, trên màn hình xuất hiện nội dung cuối cùng:

“Tài sản cuối cùng mà chúng ta cần phải chuẩn bị đó là tài sản đầu tư, nó bao gồm nhà cửa để chúng ta sinh sống, tiền học của con cái và chi phí cưới xin cho chúng, khoản tiền nhân rồi v.v. Thông thường mọi người luôn dành toàn bộ tài sản có được coi là tài sản đầu tư, và liệt kê

cả tiền vay ngân hàng để mua nhà, mua xe ô tô vào danh sách tài sản đầu tư, nhưng tài sản đầu tư mà tôi muốn đề cập đến ở đây là chỉ những tài sản có thể sử dụng và không hề có quan hệ đến các khoản nợ.”

“Theo như Giáo sư nói, nhà cửa và xe cộ dùng tiền vay ngân hàng để mua thì không thể liệt vào danh sách tài sản... nhưng những tài sản đó rõ ràng là mang tên của tôi, chẳng nhẽ lại không phải là của tôi chẳng?”

Choe Socheon cười thầm khi có người hỏi câu hỏi giống như mình trước đây.

“Ô tô và nhà cửa mà hiện nay các bạn ở mặc dù là mang tên của các bạn, nhưng để có được những thứ đó, các bạn phải vay tiền ngân hàng, hơn nữa còn phải trả chi phí, do đó, không thể gọi đó là tài sản đầu tư, những thứ tài sản này càng giống với tài sản xa xỉ hơn (tài sản mang tính chi phí). Vì hạnh phúc của cả gia đình, khi mua nhà bắt buộc chúng ta phải lựa chọn một căn nhà phù hợp với thực lực kinh tế của mình, tốt nhất là tiền gốc và tiền lãi ngân hàng phải trả mỗi tháng không chế trong phạm vi 30% thu nhập tháng. Ngoài ra chúng ta cũng phải nói thêm một chút về vấn đề học hành của con cái mà trước đó chúng ta đã từng tranh luận, nó chỉ xếp sau một chút tài sản dưỡng già, nhưng điều này không có nghĩa là chúng ta không cần tích lũy phân tài sản đầu tư này. Các bạn phải nhớ một điểm này, tài sản bảo đảm và tài sản dưỡng già mà chúng ta nhắc đến trước đó là hai loại tài sản quan trọng mà chúng ta bắt buộc phải chuẩn bị, cho dù chúng ta đang phải trả nợ cũng không được coi nhẹ khoản tiền này, tài sản đầu tư lại là thứ tài sản chúng ta phải chuẩn bị sau khi chúng ta trả hết mọi khoản nợ nần.”

Chẳng mấy chốc buổi hội thảo đã sắp kết thúc, mọi người dường như ngày càng đắm chìm hơn trong bài diễn thuyết của Giáo sư Masu, Choe Socheon cảm thấy đây cũng là một cơ hội tốt để chỉnh lý lại những nội dung mà lần trước anh đã nói chuyện với Giáo sư, do đó anh cảm thấy rất hài lòng với những gì thu được.

“Cho dù các bạn không thể trở thành triệu phú, thì chỉ cần chuẩn bị ba tài sản lớn này, cả đời bạn cũng sẽ không bao giờ gặp phải khó khăn về kinh tế. Tôi dám khẳng định điều này là có lý do của nó, nếu chẳng

may bạn mắc bệnh hiểm nghèo hoặc từ già cõi đời này, tài sản bảo đảm có thể bảo vệ cả gia đình bạn; nếu sau khi nghỉ hưu bạn mất đi thu nhập cố định thì tài sản dưỡng già và tài sản đầu tư có thể bảo vệ cho chính bản thân bạn.”

Những câu nói này của Giáo sư Masu khiến Choe Socheon cảm thấy xấu hổ, bản thân anh trước đây chỉ chú ý vào cổ phiếu, anh luôn mơ tưởng mình sẽ nhẹ nhàng kiếm được tiền, trên thực tế những gì anh làm cho bản thân và gia đình để chuẩn bị cho tương lai lại vô cùng ít ỏi.

“Rất nhiều người đều cho rằng chỉ cần bản thân phát tài, trở thành triệu phú thì tất có cuộc sống hạnh phúc. Thực ra nếu như các bạn có thể chuẩn bị tốt ‘ba tài sản lớn’ với điều kiện không còn nợ nần, tôi tin tưởng rằng cuộc sống của các bạn sẽ hạnh phúc hơn nhiều so với bất kỳ một triệu phú nào. Bài nói chuyện của tôi hôm nay đến đây là hết, cảm ơn các bạn đã lắng nghe!”

Đèn trong hội trường bật sáng, Giáo sư Masu cúi chào mọi người, tất cả mọi người đều đứng dậy vỗ tay để cảm ơn bài nói chuyện thú vị và đầy ý nghĩa của Giáo sư. Choe Socheon cũng ra sức vỗ tay để bày tỏ lòng cảm ơn đối với Giáo sư đã giúp mình vứt bỏ quan niệm sai lầm về tiền bạc, giúp bản thân tìm ra phương hướng đúng đắn cho cuộc đời mình.

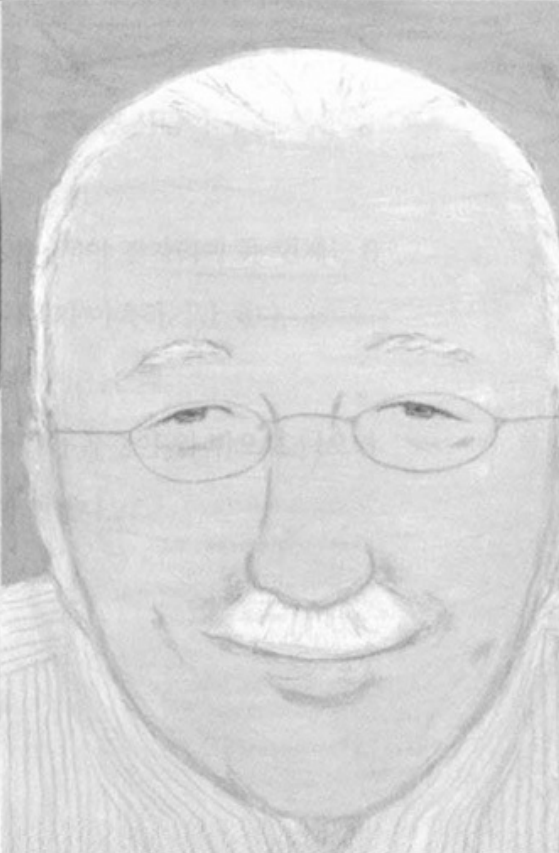
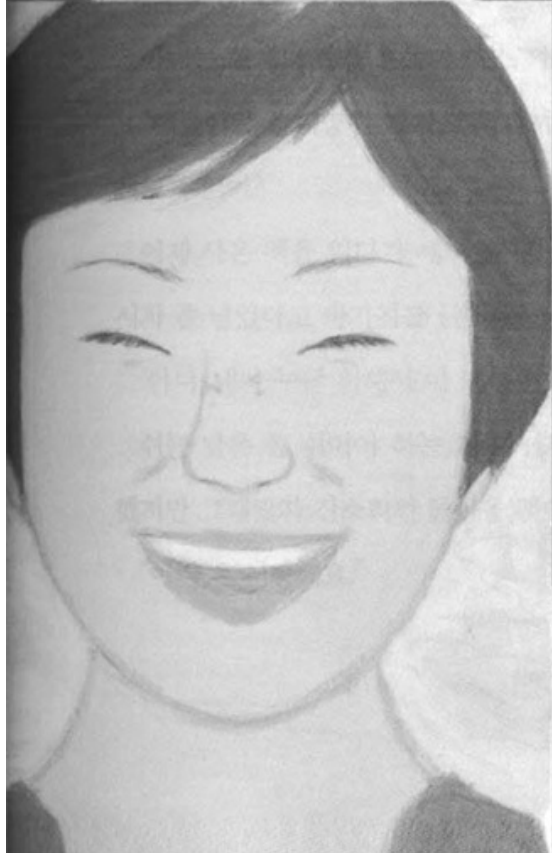
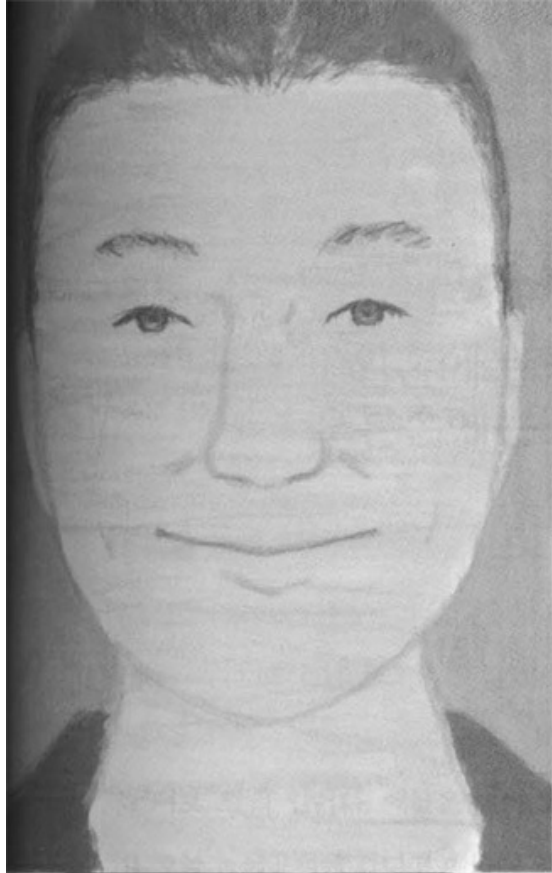

Đầu tư không có mục đích cũng giống như đăp một chuyến máy bay không có điểm đến, đầu tư quản lý tài sản, phương hướng quan trọng hơn tốc độ hàng vạn lần. Muốn nuôi dưỡng “chiếc mầm của tiền bạc” phát triển thành cái cây phát tài với cành lá sum xuê, bắt buộc phải học cách chờ đợi. Mục tiêu và thời gian

chính là bí quyết để có được thành công.

Chương 5

Chiến lược đầu tư đem lại lợi nhuận theo cấp số nhân

Bình tĩnh nhìn nhận “Tin tức nội bộ”

Đã hết giờ ăn trưa, Do Jihae đành phải mua một chiếc xúc xích để chống đói, vừa ăn vừa bận rộn gọi điện thoại.

“Tôi đây, ông đạo này thế nào?”

Do Jihae đang gọi điện thoại cho cậu bạn học cấp 3, sau mấy câu chào hỏi, anh mới nói đến chuyện vay tiền.

“Chắc chắn đây! Đây là thông tin do bạn tôi tiết lộ, lần này không cần phải suy nghĩ nữa cứ trực tiếp thả vào là tiêu diệt được ngay, tôi dám chắc 100% đây, nên ông cho tôi vay trước 150.000 Won, sau này tôi sẽ trả cho ông cao hơn cả lãi ngân hàng.”

Hai người nói chuyện rất lâu, sau đó Do Jihae chỉ nghe thấy tiếng gác máy cách một cái, đầu dây bên kia đã tắt máy.

“Ui giời, đồ keo kiệt, đã nói là chỉ vay một thời gian sẽ trả ngay... thế mà? Nào là chơi cổ phiếu giống như đang đánh bạc này? Chơi cổ phiếu không phải là đánh bạc thì là cái gì? Nếu như không chơi thì biết đến bao giờ mới có tiền? Đúng là đồ ngốc!”

Do Jihae lẩm bẩm một mình và nhét tọt miếng xúc xích vào miệng. Anh tìm khắp các số liên lạc trong danh bạ điện thoại, nhưng cũng không thể tìm được người nào có thể vay tiền. Bỏ điện thoại vào túi, anh cảm thấy rất bức bối. Tuy cách đó không lâu chỉ vì tin tình báo sai mà đã bỏ lỡ cơ hội kiếm rất nhiều tiền, nhưng theo anh đó chỉ là do anh

chưa gặp may, còn đây lại là cơ hội tuyệt vời để cứu vãn lại những tổn thất ở trước đây, nhưng khả năng tài chính của anh lại không cho phép, điều này khiến anh rối bời.

“Mẹ kiếp, cái trò cổ phiếu này phải đầu tư nhiều thì mới mong có sản phẩm lớn... chỉ dựa vào mấy đồng tiền thưởng của mấy hôm trước làm sao mà đủ được, nếu như bỏ hết số tiền này vào cổ phiếu thì cũng chả kiếm được mấy đồng.”

Do Jihae chuẩn bị dùng số tiền thưởng ném vào cổ phiếu, anh đã chạy đôn chạy đáo khắp nơi để nghe ngóng tin tức nội bộ, cuối cùng anh cũng nắm bắt được một cơ hội, công ty sáp nhập mà một người bạn đang làm sếp bí mật sáp nhập, anh cảm thấy đây quả là một cơ hội trời cho, nếu như bỏ lỡ thì quá là ngu xuẩn.

“Khi cơ hội đến tại sao mọi người lại không nắm bắt ngay nhỉ, cái thằng ngu này, mở dằm đến miệng rồi còn chê.”

Sau khi hết giờ làm, Do Jihae gặp người bạn đã cung cấp thông tin nội bộ để nói chuyện, việc công ty sáp nhập vẫn đang được tiến hành, không có gì thay đổi, điều này lại khiến anh đứng ngòai không yên.

“Cứ tiếp tục như thế này không phải là biện pháp khả thi, mỗi một giây một phút bây giờ đều vô cùng quý giá, phải nhanh chóng tìm cách giải quyết mới được!”

Sau khi chia tay bạn, Do Jihae bước nhanh trên đường với một tâm trạng rối bời, gọi điện không được đành phải đi tìm gặp thôi. Sau khi tiễn đưa mùa hè oi ả, mùa thu với tiết trời mát mẻ khiến bước chân của những người đi đường cũng trở nên nhẹ nhõm hơn.

“Thời tiết hôm nay đẹp quá, mình phải quyết tâm hơn mới được.”

Đi đến gần bến tàu điện ngầm, Do Jihae chợt nhớ ra công ty của Choe Socheon cũng ở gần đây.

“Đúng rồi, nghe nói anh Socheon cũng đang chơi cổ phiếu, nếu như mình nói cho anh biết thông tin này, không chừng anh ý còn bảo mình tính thêm phần của anh ý nữa. Trời, sao mình không sớm nhớ ra anh

Socheon nhi?”

Do Jihae vội vàng gọi cho Choe Socheon, đúng lúc Choe Socheon đang chuẩn bị về, Do Jihae hẹn gặp Choe Socheon ở gần đó.

“Anh ơi, em ở đây.”

Choe Socheon vừa bước vào quán cà phê, đã thấy Do Jihae mừng rỡ vẫy tay.

“Có việc gì vậy, hôm nay là ngày cuối cùng của tháng Mười, chẳng phải thích hợp cho một người ngồi ở nhà để ôn lại tình xưa nghĩa cũ hay sao?”

Một câu nói đùa khiến cả hai người cười phá lên, Do Jihae gọi nhân viên phục vụ.

“Hay hôm nay thưởng thức cà phê kiểu Mỹ đi ạ? Hôm nay em mời.”

Hai người vừa uống cà phê vừa nói chuyện về câu lạc bộ, sau đó lại nói về những sự kiện nóng trong nước và thể giới, nhưng Do Jihae dường như không mấy để tâm đến nội dung trò chuyện.

“À, cậu tìm anh có việc gì vậy? Hình như câu lạc bộ cũng không có chuyện gì, tối mịt tối mờ này hẹn anh chắc không chỉ có những chuyện quốc gia đại sự này chứ?”

Choe Socheon cảm thấy không nên lãng phí thời gian để ngồi đây nói chuyện phiếm như vậy, tốt nhất là đi thẳng vào vấn đề. Do Jihae lại có đôi chút ngượng ngùng, anh gượng cười và nói ra ý định của mình:

“Cũng không có việc gì lắm, anh này, anh cũng đang chơi cổ phiếu đúng không? Lần này em lấy được một thông tin cực kỳ tin cậy... Trên thực tế cổ phiếu nếu chỉ dựa vào việc công bố kết quả kinh doanh và phân tích của cá nhân thì rất khó có thể kiếm được nhiều tiền, những người chơi cổ phiếu chuyên nghiệp đều chia sẻ với nhau những tin tức nội bộ.”

Nghe Do Jihae nói vậy, Choe Socheon lập tức nhận thấy có một dự

cảm không hay nào đó, tuy bản thân biết Do Jihae cũng chơi cổ phiếu, nhưng anh chưa bao giờ bàn luận về cổ phiếu với cậu ta, vì những người tham gia câu lạc bộ đều nói rằng chơi cổ phiếu và đánh bạc chẳng có gì khác nhau.

“Cái gì, tin tức nội bộ, sao cậu ta lại nói với mình về thông tin có thể kiếm bộn tiền? Xem ra cậu ta hẹn gặp không chỉ vì thông báo cho mình thông tin đó...”

Nghĩ đến đây, Choe Socheon cảm thấy bất an.

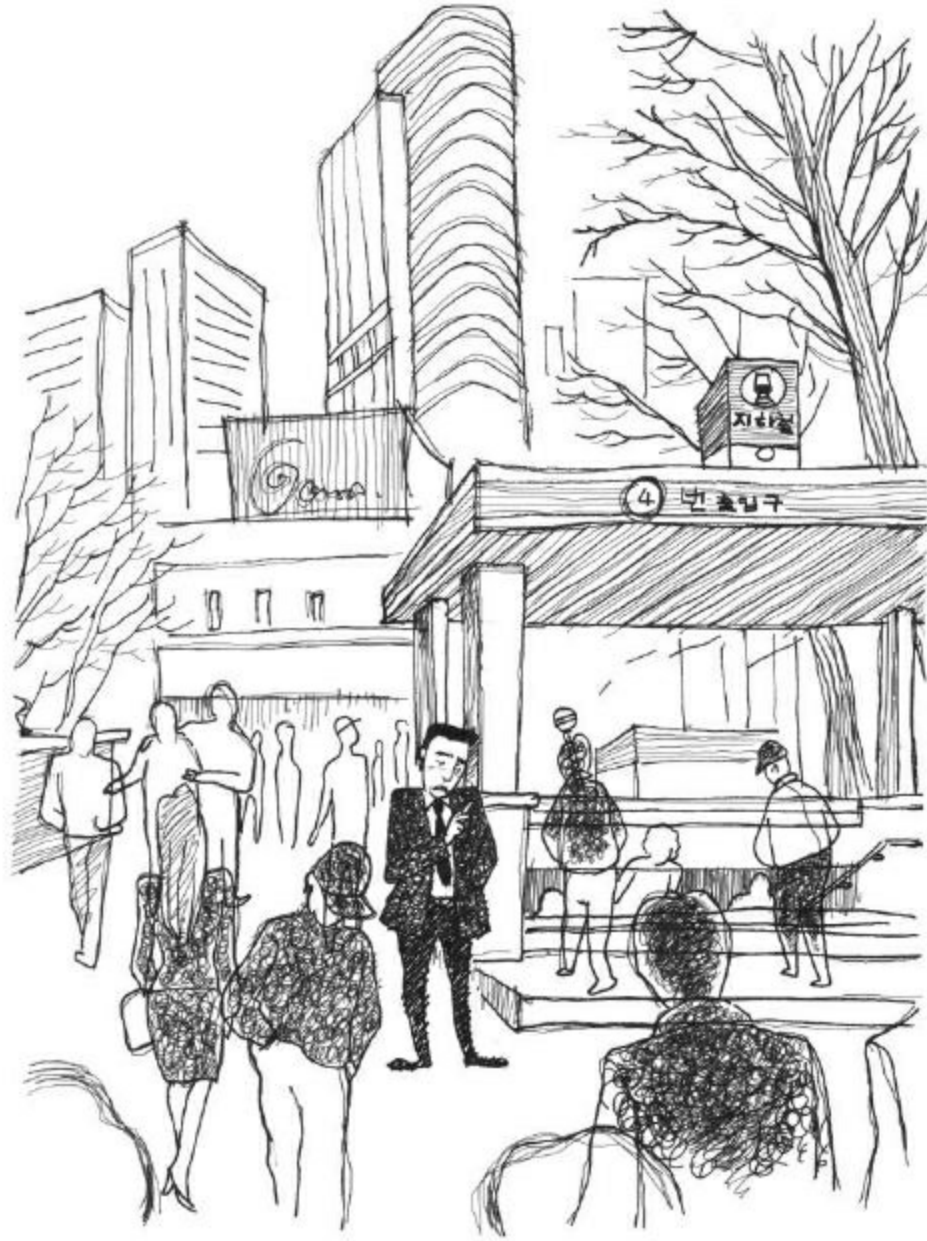
“Hay anh cũng đầu tư đi ạ? Nếu như anh còn dư tiền, có thể cho em vay một ít để làm vốn đầu tư được không?”

Dự cảm không hay đã thành hiện thực, Do Jihae thông báo cho Choe Socheon một thông tin không chính thống dường như được tiết lộ từ thị trường chứng khoán, nếu chỉ dựa vào một nguồn tin không đáng tin cậy này mà đến vay mình tiền, Choe Socheon thật sự muốn rời khỏi chỗ này ngay lập tức.

Thực ra, nếu như thời gian trước đây, khi có được thông tin này chắc chắn Choe Socheon sẽ đồng tai lên nghe, nhưng sau khi được Giáo sư Masu khuyến cáo, Choe Socheon đã học được cách căn cứ vào quy mô tài sản của mình mà từng bước tích lũy, không tiếp tục ôm mộng sau một đêm bỗng trở thành triệu phú nữa.

“Bây giờ anh đã không còn hứng thú với cổ phiếu nữa... anh bận rồi, anh phải về đây.”

Nhìn thấy Choe Socheon toan đứng dậy ra về, Do Jihae bắt đầu cảm thấy căng thẳng, kiểu gì cũng phải khuyên Choe Socheon.

“Jihae này, hi vọng cậu đừng chê anh nói nhiều, cờ phiếu là một cách quản lý tài chính về thu nhập tăng thêm sau khi trừ đi tiền lương của những người làm công ăn lương như anh em mình, nhưng cậu phải biết nó vẫn thuộc vào phạm vi của quản lý tài chính, chúng ta không thể ôm mộng sau một đêm trở thành triệu phú, nếu như vậy nó và xổ số có gì khác nhau đâu? Anh nghe nhiều người nói rằng cậu chơi cờ phiếu giống như đang đánh bạc, kiểu chơi này không thể gọi là quản lý tài chính được, hơn nữa còn rất dễ bị những thông tin giả làm cho sai lệch...”

“Ai nói như vậy? Ai dám nói là em đánh bạc?”

“Không phải nói là cậu đánh bạc, mà là cậu chơi cờ phiếu giống như đang đánh bạc...”

Choe Socheon rất ngạc nhiên trước phản ứng gay gắt của Do Jihae, đương nhiên những lời anh nói hơi quá một chút, với phản ứng như vậy của Do Jihae e rằng anh có nói nữa cũng không khuyên được.

Do Jihae cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, bung cốc nước uống một hơi, sau đó nói:

“Anh à, nếu như anh không đồng ý cũng không hề gì, đầu tư hay không hoàn toàn do anh quyết định, em cũng không có gì để nói cả.”

Do Jihae uống một hơi cạn cốc cà phê.

“Anh à, em rất xin lỗi vì đã nổi giận với anh, nhưng nói thẳng ra, cờ phiếu chẳng phải là đánh bạc sao? Những người kiếm bộn tiền nhờ cờ phiếu về cơ bản không khác việc mua xổ số trúng thưởng là mấy, do đó em cũng muốn kiếm tiền bằng việc chơi cờ phiếu.”

Do Jihae âm ức bao biện, anh ta nhìn đồng hồ, dường như muốn kết thúc buổi nói chuyện ngày hôm nay, Choe Socheon cũng không biết phải nói gì, anh vốn dự định nói cho Do Jihae biết về quan điểm quản lý tài chính của Giáo sư Masu, nhưng xem ra cậu ta không muốn nghe nên anh đã quyết định không nói nữa.

Lẫn trong dòng người tập nập, Do Jihae vô cùng buồn bã, đến công vào cửa bến tàu điện ngầm, anh châm một điếu thuốc, bắt đầu suy nghĩ tiếp theo là đến gặp ai, nhưng nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra người thích hợp.

“Chi bằng về nhà để nghiên cứu lại cờ phiếu này đã, một thông tin quan trọng như vậy, báo chí và thông tin chứng khoán lại không hề nhắc đến?”

Nhưng anh ta lại nghĩ, sự sáp nhập lần này được tiến hành hết sức bí mật, chắc chắn là không để lọt thông tin ra bên ngoài, cho dù thế nào,

bản thân đã có được thông tin nội bộ mà người khác không biết, chỉ cần chuẩn bị đủ tiền là được. Trên đường về nhà, Do Jihae liên tục gọi điện cho mọi người để vay tiền, nhưng càng gọi càng thất vọng. Anh không thể vay tiền của anh em hoặc họ hàng, vì sự việc của Song Huiseong trước đó là một bài học đắt nhất, anh không muốn kéo người nhà dính vào việc này.

“Đợi đã, thông tin này không có gì đáng ngờ, vậy tại sao không trực tiếp vay ngân hàng nhỉ? Nếu như đúng như cậu ta nói, có một khoản tiền lớn như vậy còn lo gì việc không có tiền trả? Hơn nữa chẳng bao lâu sẽ biết được kết quả, lãi suất cũng chẳng đáng là bao.”

Do Jihae bất giác nắm chặt tay, anh đã quyết định, bản thân chắc chắn có thể kiếm được một khoản thu nhập không nhỏ, vậy thì không có gì phải lo lắng vấn đề trả nợ nữa, đi vay ngân hàng thôi!

Đầu tư không như đánh bạc, phải để lại một con đường sống

Choe Socheon giữ chặt cốc cà phê đã nguội lạnh trong tay, thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, mùa đông lạnh giá đã qua đi nhưng Seoul vẫn chẳng mang hơi hướng gì của mùa xuân, cả thành phố xám xịt, đường phố náo nhiệt bị gió cát bao trùm cũng mất đi sức sống vốn có của nó.

Đó là một ngày tháng Ba, đã mấy ngày nay thành phố liên tục hứng chịu những đợt bão cát. Hôm nay anh lại nhận được một thông tin không hay, bệnh tình của Song Huiseong ngày một xấu đi, anh ấy lại phải nhập viện lần nữa, người nhận được thông tin này đầu tiên là O Junbi, lúc đó cậu ta đang ở bên ngoài có chút việc, sau khi từ bệnh viện thăm Song Huiseong trở về, O Junbi buồn bã nói với Choe Socheon là nên nhanh chóng đi thăm Song Huiseong.

“Sao thế, lại vào viện rồi à, mùa thu năm ngoái sau khi ra viện không hề nhận được một thông tin gì của anh ấy, tôi cứ nghĩ là bệnh tình của anh ấy đã thuyên giảm, nhưng anh ấy không có một loại bảo

hiềm nào cả, giờ phải làm thế nào đây...!”

Công việc ở công ty khiến Choe Socheon mệt nhoài, nhưng anh vẫn phải vào thăm Song Huiseong. Cậu lạc bộ lâu lắm rồi không tổ chức hoạt động gì, hơn nữa anh cũng bận xử lý công việc của công ty và kế hoạch tài chính của bản thân, lâu rồi không liên hệ với Song Huiseong, không thể ngờ anh ấy lại nhập viện lần nữa, điều này khiến Choe Socheon cảm thấy hơi áy náy.

Hết giờ làm, Choe Socheon đến viện thăm Song Huiseong. Sau khi nghe bác sỹ nói tình hình của anh ta không mấy lạc quan, lòng dạ anh rối bời, người mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối rất đau khổ, nhưng nỗi đau khổ của người nhà bên giường bệnh cũng không kém gì người bệnh, Choe Socheon cũng chỉ có thể lặp lại những lời an ủi, cuối cùng không thể chịu đựng thêm nữa, anh đã rời khỏi phòng bệnh.

Vì để đến bệnh viện trước khi hết thời gian thăm viếng bệnh nhân, Choe Socheon vẫn chưa ăn cơm tối, sau khi ra khỏi cổng viện, bụng anh sôi lục bục, do đó anh đi vào một quán ăn gần đó để nhét cái gì đó vào bụng thì phát hiện ra Do Jihae đang ngồi uống rượu một mình, trên bàn có một bát canh khoai tây. Ban nãy vợ của Song Huiseong cho biết Do Jihae cũng vừa đến bệnh viện, nhưng anh không ngờ lại gặp cậu ta ở đây. Kể từ buổi gặp mặt vào mùa thu năm ngoái, hai người vẫn chưa liên hệ lại, do đó lần gặp này ít nhiều cũng hơi gượng gạo, nhưng bất luận thế nào cũng không thể thấy mà như không thấy được.

“Do Jihae, sao lại một mình uống rượu thế này, có chuyện gì không vui à?”

Choe Socheon ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Do Jihae.

“Ồ, là anh à, thật trùng hợp, anh cũng đến thăm anh Huiseong à?”

“Ừ, ra khỏi viện bụng anh sôi ùng ục, nên phải vào đây ăn chút gì. Xem ra sau khi thăm anh Huiseong, cậu cũng cảm thấy buồn nên đến đây uống rượu một mình à?”

Sau khi ngồi xuống anh mới phát hiện ra Do Jihae đang rất tâm trạng.

“Đúng, cũng có nguyên nhân đó ạ, nhưng em cũng có nỗi buồn riêng.”

Nhìn vẻ ủ rũ của Do Jihae, Choe Socheon dường như đã phần nào đoán ra, chắc chắn có liên quan đến câu chuyện xảy ra giữa anh và cậu ta vào tháng Mười năm ngoái.

Mặc dù Do Jihae đang gặp phải khó khăn, nhưng trong mắt của Choe Socheon, cậu ta vẫn luôn là người rất lạc quan.

“Thế giới này những việc không như ý quả là nhiều quá anh ạ!”

Do Jihae im lặng, Choe Socheon rót rượu vào cái cốc trước mặt Do Jihae, Do Jihae trân trối nhìn cốc rượu, một lúc sau mới nói:

“Gần đây anh có chơi cờ phiêu không ạ?”

“Hừ, cũng không kiếm được đồng nào, mà lại còn đau hết cả đầu, nên cuối cùng anh đã bán tháo hết. Cậu còn nhớ trước đây anh đã từng nói với cậu rằng chơi cờ phiêu không được quá ham, bây giờ anh giao tiền cho các chuyên gia quản lý rồi, chỉ có một vài dự án đầu tư gián tiếp nhỏ thôi.”

“Thế ạ, lúc đó nếu như nghe lời anh, thì bây giờ em đã không khuyên gia bại sản.”

“Cậu nói gì vậy? Cậu là cao thủ được mọi người công nhận cơ mà, hơn nữa cũng khá nhiều lần thành công, lần trước chẳng phải là cậu đã có được một tin tức nội bộ...”

“Cho dù là cao thủ thì có tác dụng gì hả anh, trên thực tế thì là tự mình đánh chết mình, bây giờ em không còn một xu dính túi, trở thành kẻ nghèo kiệt xác anh ạ...”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, cậu nói thẳng ra xem nào.”

“Anh à, anh em mình ăn trước đi đã, anh cũng đói rồi mà, ăn xong em sẽ tâm sự với anh ạ.”

Choe Socheon gọi một suất cơm trộn, rồi nhìn cậu em Jihae mặt

mày ủ dột đang ngồi trước mặt, com đã được bung đến nhưng Choe Socheon chỉ ăn được mấy miếng bèn đặt thìa xuống nghe câu chuyện của Do Jihae.

Do Jihae kể lại tường tận câu chuyện đã từng nhắc đến với Choe Socheon vào mùa thu năm trước, cậu bạn làm việc ở phòng kế hoạch công ty gốm sứ Dacheng tiết lộ cho cậu thông tin công ty này sắp sáp nhập, cũng vừa hay lúc đó cậu được lĩnh khoản tiền thưởng, đang đau đầu vì việc đầu tư vào đâu, cho nên cậu ta cho rằng đó là một cơ hội rất tốt, bèn lấy số tiền tiết kiệm cộng với khoản tiền thưởng và tiền vay ngân hàng đầu tư vào cổ phiếu gốm Dacheng.

“Ông Do, nếu chỉ dựa vào cảm tính nhất thời hoặc tin tức nội bộ để đầu tư, số tiền vất vả lắm mới kiếm được chắc chắn sẽ mất, ông cho rằng chỉ một mình ông biết thông tin mật này sao? Thực ra những thông tin nội bộ này đã sớm được tiết lộ. Muốn có được thành công trong đầu tư, phải lựa chọn cổ phiếu Bluechip để tiến hành đầu tư dài hạn.”

Giám đốc Kim phụ trách bộ phận khách hàng cá nhân đã giúp đỡ Do Jihae đầu tư cổ phiếu được hai năm nay, ông ta cho rằng tình hình kinh doanh của gốm Dacheng không ổn định, ông kiến nghị cậu phải biết hạ thấp rủi ro, nhưng Do Jihae lại cho rằng “rủi ro cao thì lợi nhuận mới cao” làm lý do để từ chối những lời khuyên của giám đốc Kim.

Do tự quyết không qua tư vấn nên mấy lần đầu tư trước đó Do Jihae đều gặp phải thất bại. Sau này cậu không tự quyết định nữa, tất cả các khoản đầu tư vào cổ phiếu, cậu đều nhất loạt nghe theo sự góp ý của giám đốc Kim, chỉ đầu tư vào cổ phiếu Bluechip. Nhưng với bản tính nóng vội, Do Jihae thường xuyên khi thị trường cổ phiếu có chút biến động liền cắt lỗ ngay, có chút lợi nhuận là lập tức bán tống bán tháo cổ phiếu. Giám đốc Kim tuy đã khuyên cáo cậu cách đầu tư như vậy rất nguy hiểm nhưng theo Do Jihae, nếu như chỉ đầu tư theo góp ý của giám đốc Kim, bản thân cậu chắc chắn sẽ bỏ lỡ cơ hội sau một đêm trở thành triệu phú, cuối cùng cậu đã quyết định dùng 20.000.000 Won tiền thưởng cộng với 30.000.000 Won tiền vay ngân hàng để đầu tư vào cổ phiếu Dacheng. Ban đầu giống hệt như những gì cậu ta nghĩ, sau khi thông tin sáp nhập được công bố, cổ phiếu này lập tức tăng liên tục, cậu ta cũng kiếm được chút ít, nhưng đó chỉ là một cái bẫy ngọt ngào,

sang đến ngày thứ hai giá cổ phiếu của gôm Dacheng đứng giá, do đó nhà đầu tư bắt đầu đổ hàng ra thị trường nên đã gây ra hiện tượng bán tháo cổ phiếu, và kết cục là cổ phiếu này đã rớt giá thảm hại.

“Ông Do, bây giờ phải nhanh chóng bán tháo Dacheng, cổ phiếu này có vấn đề, tôi đã chẳng nói với ông chỉ nên đầu tư vào cổ phiếu Bluechip hay sao? Hôm nay bán ra hết vẫn còn kịp đấy.”

Giám đốc Kim nhắc đi nhắc lại điều quan trọng nhất trong đầu tư là phải tuân thủ nguyên tắc đầu tư, chỉ dựa vào một thông tin nào đó mà dốc hết tiền vào đó là rất nguy hiểm.

“Cứ chờ xem đã, bây giờ chẳng phải là cơ hội tốt để gia tăng lượng cổ phiếu hay sao? Tôi phải tiếp tục đầu tư thêm.”

Do Jihae như bị trúng tà, muốn lợi dụng cơ hội này để lấy lại tất cả những gì đã mất, anh lại vay thêm ngân hàng 30.000.000 Won, sau đó lại rút toàn bộ tiền lương hưu, tiền mở rộng diện tích nhà ở và tiền tiết kiệm định kỳ là 30.000.000 Won, tổng cộng là 60.000.000 Won để mua cổ phiếu gôm Dacheng.

Không lâu sau, gôm Dacheng tuyên bố hủy bỏ kế hoạch sáp nhập, điều này đã khiến cho cổ phiếu Dacheng rớt giá và chạm đáy. Trong tình hình các nhà đầu tư bán tháo cổ phiếu, Do Jihae đành phải bán số cổ phiếu trong tay, nhưng cũng chỉ thu lại được một nửa số tiền bỏ ra. Kể từ đó, con người nợ cao như núi này chỉ cần nghe đến hai chữ cổ phiếu là thấy hận thấy đau. Nhưng sau đó, khi thấy báo chí và ti vi đưa tin lợi nhuận của các quỹ đầu tư nước ngoài cao như thế nào, cậu ta lại có chút dao động. Cậu ta lại giằng xé giữa việc đầu tư hay không, nhưng tiếng nói “cuộc đời chính là một ván bài” vang lên từ sâu thẳm tâm hồn đã thôi thúc cậu ta đặt nhà lấy tiền đầu tư vào quỹ đầu tư Nhật Bản (Japan Fund) và Indônêxia (Indonesia Fund). Chịu ảnh hưởng của suy thoái kinh tế thế giới, thị trường mới nổi này cũng xuất hiện thông tin lợi nhuận bằng không, thị trường cổ phiếu Nhật Bản và Indonesia lần lượt rớt giá, Do Jihae cũng không chịu nghe theo lời khuyên của nhân viên ngân hàng là nên giữ lại thêm một thời gian nữa, để chuộc lại toàn bộ số tiền bỏ ra, cậu ta cắn răng chịu tổn thất. Trong một thời gian ngắn, cậu ta đã vấp phải hai cú sốc lớn, hơn nữa với thực lực kinh tế

hiện nay của cậu ta thì không còn cách nào khác. Nhưng điều khiến cậu ta đau khổ nhất là, sau khi lấy lại tiền không được bao lâu, thị trường lại đi vào ổn định, thị trường cổ phiếu lại trở về điểm tăng trưởng cao như trước đây.

Sau khi nghe những thất bại của Do Jihae, Choe Socheon nhớ lại bản thân anh trước đây cũng tự nhận mình là cao thủ trong giới cổ phiếu mà thua lỗ đẫm đìa. Anh cảm thấy hối hận vì ban đầu đã không khuyên nhủ anh chàng nhất thời hồ đồ Do Jihae này, và cảm thấy mình thật là may mắn khi gặp được Giáo sư Masu. Nếu không gặp được Giáo sư, chắc chắn anh cũng sẽ giống như Do Jihae, để cứu vãn tổn thất mà đưa ra những quyết định sai lầm.

Sau khi về nhà, Choe Socheon vẫn đắm chìm trong suy nghĩ, cổ phiếu và quỹ đầu tư đều là những kênh đầu tư tốt chứ không giống như một số người nhận định là chúng không mang lại điều gì tốt đẹp, vì đứng từ góc độ của người làm công ăn lương, chúng đều là những biện pháp quản lý tài chính có hiệu quả, vấn đề ở chỗ không giống như đặt cược cho các cuộc đua ngựa, khi chơi cổ phiếu hay rót vốn vào quỹ đầu tư, chúng ta không thể vội vàng đưa ra quyết định, tất cả những thất bại này đều là do thói quen đầu tư sai lầm gây ra.

“Mình phải xin gặp Giáo sư Masu thêm một lần nữa, sau khi buổi hội thảo kết thúc mình vẫn chưa gặp lại Giáo sư, mình muốn nghe trực tiếp những ý kiến cụ thể của Giáo sư về vấn đề đầu tư.”

Đầu tư và quản lý tài chính - Phương hướng quan trọng hơn tốc độ hàng vạn lần

Hôm nay Giáo sư Masu đến một công ty quản lý giám sát gần nơi Choe Socheon làm việc, sau khi nói chuyện với chủ tịch hội đồng quản trị của công ty đó xong, trên đường trở về, Choe Socheon đã gọi điện cho ông, hai người hẹn nhau gặp tại quán cà phê gần nhà. Choe Socheon đã kể cho Giáo sư nghe chuyện của Do Jihae, hi vọng

Giáo sư có thể cho một vài ý kiến ở phương diện đầu tư.

“Trước khi tôi nói, cậu hãy nói về quan điểm của mình trước, theo cậu nguyên nhân dẫn đến thất bại trong đầu tư của anh bạn đó là gì?”

“Nguyên nhân chính là Do Jihae không nghe theo lời khuyên cáo về việc hạ thấp rủi ro của người môi giới chứng khoán, ngoài ra cậu ta không có chiến lược đầu tư dài hạn, chỉ quan tâm đến việc thành bại trước mắt, đây cũng là một nguyên nhân không thể coi nhẹ.”

“Cậu nói rất đúng, không xem xét đến rủi ro, chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà tiến hành đầu tư ngắn hạn là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến thất bại của chàng trai trẻ đó, nhưng cậu có nghĩ đến nguyên nhân nào khác còn quan trọng hơn cái cậu vừa nói không?”

“Nếu nói như vậy thì đó là tính cách, đúng không ạ? Theo quan sát của em, Do Jihae là người có tính cách nóng vội.”

Choe Socheon nghĩ đến những biểu hiện của Do Jihae trong các hoạt động do câu lạc bộ tổ chức, theo anh đây chính là đáp án.

“Tính cách à... cũng có lý, nhưng tôi muốn đứng từ một góc độ khác để nhìn nhận vấn đề này, Do Jihae vì cái lợi trước mắt mà đắm chìm vào các dự án đầu tư ngắn hạn, đó là vì anh ta không có một mục tiêu đầu tư rõ ràng.”

“Mục tiêu đầu tư?”

“Con người ta khi đầu tư thường sẽ nói phải đạt được mục tiêu gì đó, nhưng cậu phải chú ý đến câu nói của họ, sẽ phát hiện mục tiêu mà họ nói chẳng qua chỉ là một vài kỳ vọng hết sức mơ hồ, khi chúng ta hỏi những người này ‘tại sao anh lại đầu tư?’, đáp án của hầu hết mọi người đều giống nhau, ‘muốn kiếm được nhiều tiền’, khi chúng ta tiếp tục hỏi ‘tại sao lại muốn kiếm nhiều tiền?’, thì họ đều cảm thấy người đưa ra câu hỏi này thật tế nhị, tại sao lại có thể hỏi một câu vô nghĩa như vậy.”

Choe Socheon gật đầu lia lịa.

“Bây giờ, mọi người không còn coi trọng vấn ‘tài chính ổn định’ nữa, điều mà họ quan tâm nhất là chỉ có người thành công mới có thể hưởng thụ ‘tự do về tài chính’. Chính vì vậy, rất nhiều người sẽ coi việc thông qua quản lý tài chính kiếm được nhiều thu nhập hơn làm mục tiêu cuối cùng, điều này là nguyên nhân trực tiếp khiến họ bỏ qua những nguyên tắc đầu tư, chỉ quan tâm đến việc theo đuổi lợi ích ngắn hạn trước mắt, cuối cùng sẽ bị rơi vào vòng xoáy đầu tư và không thể rút chân ra được.”

Giáo sư Masu chỉ ra rằng Do Jihae đang ở vào tình trạng như thế này.

“Những người này chỉ cần thấy thị trường cổ phiếu hoặc thị trường bất động sản bắt đầu tăng giá liền lập tức lao vào, sau đó không đợi đến thời cơ tốt nhất mà chỉ cần thấy có hiện tượng rớt giá là lại nhanh chóng bán tháo toàn bộ. Ớt Tuy nhiên, sau khi bạn có một mục tiêu tài chính rõ ràng, đồng thời có lòng tin vững chắc vào mục tiêu này, thì cho dù bạn là người có tính cách nóng vội, cũng sẽ dần dần có được nghị lực và kiên nhẫn, cậu thấy có đúng không?”

Nhấp một ngụm cà phê rồi lại uống một ngụm nước mát, Giáo sư Masu, thưởng thức hương vị độc đáo của cà phê đặc, đã chỉ ra nguyên nhân của vấn đề.

“Xem ra đúng là như vậy ạ, trong thời gian chơi cổ phiếu, trong đầu em lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để có thể kiếm được thật nhiều tiền, nhưng lại không hề nghĩ đến việc đặt ra cho mình một mục tiêu cụ thể.”

Choe Socheon chợt nhớ đến một anh bạn học khóa trên thời đại học, trong cuộc sống anh ta là người nóng vội, nhưng khi đầu tư cổ phiếu thì lại vô cùng thận trọng, luôn kiên trì đầu tư dài hạn, hết sức chú trọng vào tính ổn định trong lợi ích của đầu tư cổ phiếu, từ ví dụ của anh ta cũng có thể thấy rằng tính cách cũng có quan hệ nhất định với việc đầu tư nhưng lại không phải là nguyên nhân căn bản dẫn đến thất bại.

“Giả dụ như cuối cùng cậu cũng đã lên được máy bay đi du lịch nước ngoài, trong thời khắc máy bay đang chạy trên đường băng để chuẩn bị

cát cánh, lúc đó chắc chắn là cậu sẽ vô cùng hưng phấn, nhưng sau khi máy bay cất cánh không lâu, trong khoang máy bay bỗng vang lên tiếng nói của cơ trưởng: ‘Kính thưa quý vị, hiện nay chúng ta đã bay trên bầu trời với một tốc độ cực nhanh nhưng chúng ta vẫn không thể xác định sẽ hạ cánh ở đâu’, cậu thử nghĩ xem, lúc đó tâm trạng cậu sẽ thế nào?”

“Ý của thầy là phương hướng quan trọng hơn tốc độ đúng không ạ, trong buổi diễn thuyết lần trước của thầy, em đã cảm nhận được rất rõ điều này, em nhận thấy rằng ‘ba tài sản lớn’ mà thầy nêu ra chính là mục tiêu đầu tư của em ạ.”

Giáo sư Masu gật đầu, tiếp tục nói về vấn đề “mục tiêu đầu tư”:

“Muốn xác định rõ ba tài sản lớn để tiến hành đầu tư và tích lũy, thì chúng ta phải ‘quản lý tài chính có mục tiêu’, đây chính là nội dung trọng tâm mà tôi muốn nói. Không có mục tiêu rõ ràng, phương pháp và lý thuyết dù tốt đến mấy cũng như nước chảy bèo trôi. Đầu tư của chúng ta cũng vậy, điều quan trọng nhất là trước hết phải làm rõ vấn đề tại sao lại đầu tư. Những người có mục tiêu rõ ràng nếu có thể xây dựng một kế hoạch đầu tư có lợi cho việc đạt được mục tiêu, và tập trung toàn bộ sức lực vào việc thực hiện kế hoạch đầu tư đó, chắc chắn sẽ bất ngờ phát hiện ra rằng đầu tư đã thu được hiệu quả ngoài mong đợi.”

Choe Socheon nuốt lấy từng câu từng chữ của Giáo sư, và Giáo sư cũng hưng phấn hơn bởi sự nhiệt tình của anh, ông mỉm cười tiếp tục giải thích:

“Tôi đã gặp rất nhiều người bị mất phương hướng trong cơn lũ thông tin tài chính kinh tế, ước mơ rất nhiều, lúc thế này, lúc thế khác, bận rộn đến mức quên cả niềm vui, nhưng cuộc đời con người làm sao chỉ có thể sống dựa vào ước mơ?”

Giáo sư Masu khuyến cáo Choe Socheon không nên lẫn lộn số lượng đầu tư với thành quả đầu tư.

“Cuộc sống không có mục tiêu sẽ bị người khác dắt mũi, cuộc sống như vậy rất tẻ nhạt, cũng với chân lý như vậy, nếu quản lý tài chính không có mục tiêu, cũng sẽ giống như lâu đài cát, dễ dàng bị sóng biển

làm sụp.”

“Cuộc sống không có mục tiêu... quản lý tài chính không mục tiêu...”

Lúc này Choe Socheon mới phát hiện ra rằng, mình mới chỉ biết đến việc chăm chỉ kiếm tiền, nhưng lại không biết phải chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với những nguy hiểm luôn rình rập nhưng không thể đoán trước, và bị ước muốn mãnh liệt trở nên giàu có đã làm mờ hai mắt.

“Cậu còn nhớ hai mục tiêu tài chính trước đây tôi đã từng nói với cậu không? Ít nhất là mỗi tháng phải trích 5% và 15% thu nhập đầu tư cho khoản tài sản bảo đảm và tài sản dưỡng già, đồng thời cậu còn phải trả hết tất cả nợ nần, đương nhiên khoản nợ này không bao gồm khoảng 30% thu nhập mỗi tháng dành để trả khoản vay tiền đặt cọc mua nhà, thế nào, cậu có làm được không?”

Giáo sư Masu hỏi Choe Socheon liệu có thể chuẩn bị tốt tài sản bảo đảm và dưỡng già cho mình được không.

“Dạ, được ạ, kể từ sau khi nghe những lời dạy bảo của thầy quyết tâm trở thành ‘chủ nhân của đồng tiền’, em đang cố gắng trả nợ, để tránh những rủi ro phát sinh em cũng đã có tài sản bảo đảm, đồng thời cách đây không lâu em cũng đã bắt đầu chuẩn bị tài sản dưỡng già cho mình nhằm đối phó với cuộc sống sau khi về hưu không có thu nhập ạ.”

Choe Socheon nói về việc mình đã và đang chuẩn bị tài sản bảo đảm và tài sản dưỡng già, đồng thời bổ sung rằng bản thân tràn đầy niềm tin vào cuộc sống tương lai.

Giáo sư Masu dặn Choe Socheon nếu đã bắt đầu thực hiện hai mục tiêu này, thì bước tiếp theo phải tập trung sức lực nhiều hơn vào việc tích lũy các tài sản đầu tư khác như tiền học cho con cái, tiền nhàn rỗi, tiền mua nhà...

Mấu chốt của thành công là xác định đúng mục tiêu

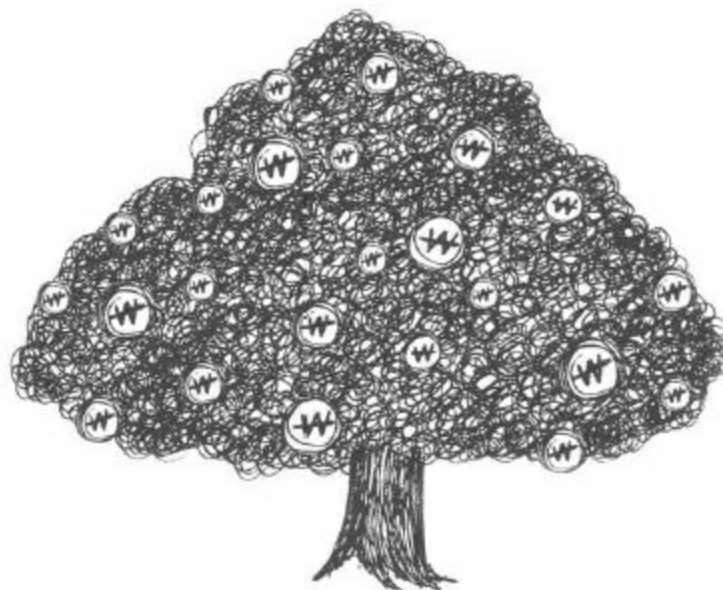
D “úng vậy, trong điều kiện tài sản bảo đảm và tài sản dưỡng già đều được bảo đảm, phải bắt đầu tích lũy tài sản đầu tư, nếu như từ hôm nay cậu đã xác định được mục tiêu đầu tư, thì tiếp theo sẽ xuất hiện những sự việc thần kỳ.”

Trước đó Choe Socheon đã từng phải nếm mùi thất bại, nên câu nói này của Giáo sư Masu khiến anh rất vui, anh kéo ghế xích lại gần Giáo sư hơn một chút.

“Như cậu đã biết, thu nhập bình quân năm của một gia đình bình thường là 40.000.000 Won, như vậy trong cuộc đời mình, người chủ gia đình sẽ có trong tay khoảng 1.200.000.000 Won, một số tiền lớn đúng không? Nếu chỉ tính đến điều này, phần lớn người chủ gia đình đều có thể trở thành triệu phú, nếu họ biết cách quản lý, khoản tiền lớn này sẽ tăng gấp mấy chục lần thậm chí mấy trăm lần. Nhưng ngược lại, nếu không để tâm, họ sẽ dễ dàng bỏ lỡ cơ hội này, thậm chí còn vô tình đánh mất khoản tiền này và khiến gia đình mình rơi vào khủng hoảng, những ví dụ như thế này rất nhiều.”

“Ngược lại với kỳ vọng của bản thân, cuối cùng đánh mất khoản tiền này, điều này rất có thể xảy ra, nhưng chẳng lẽ còn có người rút số tiền đó đi sao ạ?”

“Do Jihae chẳng phải như vậy sao? Cậu ta cũng không thể coi là đánh mất số tiền này, mà là tự mình rút tiền đi, đầu tư nhưng không hề có bất kỳ mục đích gì, và không xem xét đến bất kỳ rủi ro nào, chỉ thấy cái lợi trước mắt là lao vào, điều này khác gì so với Donkihote bất chấp tất cả để lao vào cối xay gió? Do đó, gọi cách đầu tư này là ném tiền qua cửa sổ là hợp lý hơn cả.”

Nếu suy xét kỹ thì quả đúng như vậy, Do Jihae có thu nhập rất cao, trong vòng 5 năm qua, mỗi năm thu nhập gần 100.000.000 Won, nhưng bây giờ thì không một xu dính túi, cậu ta cũng không tiêu pha hoang phí, nhưng tiền thì lại cứ đội nón ra đi.

“Trong cuộc sống, tiền rất quan trọng, nhưng làm thế nào để kiểm soát tiền, ngay cả ở trường học, cũng không ai dạy cho cậu cả, vì vậy mới xảy ra những câu chuyện tưởng như hoang đường. Thực ra trong cuộc sống, nếu từng bước phân tích những hi vọng ảm đạm mà chúng ta cảm nhận được, sẽ phát hiện ra rằng phần lớn những cung độ tình cảm này đều có liên quan đến tiền bạc, bạn có thể duy trì tâm trạng bình thường hay đang rơi vào trạng thái bất an, tất cả đều được quyết định bởi việc chúng ta làm thế nào để kiểm soát được số tiền chúng ta có được. Về sau cậu cũng phải bỏ công bỏ sức ở phương diện này, để tránh bản thân phạm phải sai lầm trong vấn đề tiền bạc, chỉ cần việc kiểm soát tiền bạc của cậu đạt đến mức độ thành thục, lúc đó hạnh phúc sẽ luôn mỉm cười với cậu.”

Giáo sư Masu nhìn Choe Socheon, trên mặt lộ rõ vẻ hài lòng khi thấy Choe Socheon có thể thay đổi giá trị quan theo hướng mà ông đã chỉ, ông có cảm giác như được đứng trên bục giảng.

Sau khi uống hết cà phê trong cốc, Giáo sư Masu lại nhắc nhở Choe Socheon còn có một điểm phải chú ý:

“Trước khi đầu tư cậu phải ghi nhớ một điều, cho dù là ai, nếu đầu tư đều mong kiếm được nhiều tiền, do đó, có một số người có những hành động mạo hiểm, không xem xét đầu tư nên bắt đầu thế nào, do đó đã bị khoản lợi nhuận khổng lồ không thực tế làm lóa mắt, cuối cùng mất phương hướng, anh bạn Do Jihae của cậu là một ví dụ điển hình.”

Choe Socheon đồng tình với Giáo sư và lắng nghe Giáo sư phân tích:

“Nhưng điều đáng chê trách là, những người kiếm được khoản tiền lớn lại luôn bắt đầu chặn đường đầu tư của mình bằng một đồng giấy bạc, có nghĩa là, trong đầu tư cậu phải nhận thức rõ tầm quan trọng của vốn đầu tư, phải ghi nhớ rằng, khi cậu tùy tiện vứt đi đồng bạc mà có thể ươm thành mầm, cái cây phát tài của cậu trong tương lai cũng dần dần chết khô, những người giàu tạo ra các khối tài sản khổng lồ đều rất tin tưởng bản thân có thể nuôi dưỡng cái mầm với giá trị một đồng trở thành một cái cây cao chọc trời, và họ cũng ươm trồng từng chiếc mầm tiền đó xuống mảnh đất màu mỡ.”

Nhưng cái mầm của tiền bạc rốt cuộc là cái gì đây?

“Trong giới đầu tư, cái mầm của tiền bạc được coi là vốn, nhưng làm thế nào để có vốn? Phần lớn vốn đầu tư có được nhờ quá trình làm việc chăm chỉ của cậu, những triệu phú tay trắng làm nên sự nghiệp đều không ngừng tạo ra thu nhập, tiếp đó đem một phần thu nhập có được để đầu tư, cuối cùng có được cái cây phát tài cành lá sum suê. Nhưng cậu hãy nhìn Do Jihae, cậu ta có một công việc với điều kiện cũng như đãi ngộ tốt hơn những người bình thường khác, do đó chất lượng của những chiếc mầm mà cậu ta có được cũng tốt hơn những người xung quanh, nhưng đáng tiếc là cậu ta lại không biết lợi dụng vũ khí lợi hại đó, đem tiền đầu tư lung tung, kết quả là cậu ta đã mất cả chì lẫn chài. Cậu hãy xem cái này nhé!”

Giáo sư Masu đặt tách cà phê sang một bên, và mở máy tính xách tay.

Nhà đầu tư	Thu nhập tháng	Chi tiêu tháng	Vốn đầu tư
A	10.000.000	9.500.000	500.000
B	2.000.000	1.000.000	1.000.000

(Đơn vị: Won)

“Theo cậu sau 10 năm, nhà đầu tư A hay B trong bảng trên ai sẽ tích lũy được nhiều tài sản hơn?”

“Theo như bảng trên thì A thu nhập nhiều hơn, nhưng nếu phán đoán theo số vốn đầu tư của hai người, thì tài sản của B sẽ nhiều hơn ạ.”

“Đúng vậy, tuy thu nhập của B rất ít, nhưng anh ta biết được tầm quan trọng của thu nhập hàng tháng, nên khá tiết kiệm, và thận trọng đầu tư, cho nên vốn đầu tư nhiều hơn của A, ngược lại, A do chi tiêu quá đà và không coi trọng đầu tư, nên đã mất đi rất nhiều vốn đầu tư.”

Giáo sư Masu dùng bút bi chỉ vào cột “vốn đầu tư” và “thu nhập tháng” của B, và nhìn thẳng vào đôi mắt của Choe Socheon.

“Tài sản của Warren Buffett đứng hàng đầu trên thế giới, một trong những bí quyết để dẫn đến thành công của ông đó là ‘tiết kiệm và đầu tư’, khi còn trẻ ông đã biết phải có kế hoạch cho tương lai, nên đã tiến hành đầu tư và tiết kiệm, cho dù là một đô la cũng không tiêu lung tung, và luôn kiểm soát chi tiêu chỉ trong phạm vi thu nhập, chính thói quen đầu tư này đã giúp ông có được một con ngỗng ngày nào cũng biết đẻ trứng vàng, và với con ngỗng này ông đã trở thành một trong những người giàu nhất nước Mỹ, trở thành thần tượng của rất nhiều bạn trẻ, do đó càng trẻ càng phải hiểu được giá trị của số vốn ít ỏi và giá thành cơ hội của nó.”

**4.000 Won mỗi ngày, 40.000.000
Won sau 10 năm và 3.800.000.000
Won sau 30 năm**

au khi chăm chú lắng nghe Giáo sư giải thích, Choe Socheon đã

S nêu ra một câu hỏi:

“Thưa thầy bây giờ em đã nhận thấy rõ tầm quan trọng của tiền lương, nhưng nếu chúng ta chỉ dựa vào thu nhập và quản lý tiền bạc để nuôi trồng ‘mầm tiền’ thành một cây cao chọc trời chẳng phải sẽ mất rất nhiều thời gian đúng không ạ?”

Về nguyên tắc, Choe Socheon trước tiên đồng ý với việc phải gieo mầm tiền bạc, nhưng anh e rằng thời gian để cho chiếc mầm đó lớn thành cây to sẽ rất dài, Giáo sư Masu phá lên cười trước sự lo lắng của anh, nhưng ông vẫn nhẫn nại giải thích:

“Vấn đề ‘thời gian’ mà cậu nhắc đến cũng là một bí mật để tạo ra tài sản đầu tư, nếu không biết cách lợi dụng thời gian, chắc chắn sẽ rất khó tạo ra tài sản đầu tư như ý. Chúng ta thường thấy rất nhiều người nóng lòng muốn phải giàu lên nhanh chóng trong một thời gian ngắn, nhưng càng nóng lòng bao nhiêu thì càng dễ rơi vào cái bẫy của tiền bạc, lúc đó đừng mơ đến làm giàu, không khéo còn trở thành nô lệ của đồng tiền. Nhưng có một điểm cậu phải ghi nhớ, thời gian vĩnh viễn không bao giờ duy trì một tốc độ, nhưng cậu sẽ luôn cảm thấy thời gian trôi đi rất chậm, không biết đến bao giờ mới có được tài sản đầu tư như mình mong muốn, tuy nhiên sau khi cậu đã bước lên con đường tăng tốc để thành công, tất cả chẳng qua chỉ là sự việc trong nháy mắt, trong thời gian chưa đến một ngày thậm chí sẽ có được thành quả tương đương với cả một năm.”

Giáo sư Masu dường như đã biết trước câu hỏi của Choe Socheon nên ông trả lời rất bình thản, bởi lẽ ông hiểu rất rõ rằng, mọi người luôn có thái độ nôn nóng trước cái lợi của tiền bạc.

“Tôi sẽ lấy thêm một ví dụ nữa nhé. Những hộ giàu lên nhanh chóng hoặc những người nổi tiếng trong mắt mọi người thực ra cũng có một chặng đường vất vả chỉ có họ mới biết, nhưng họ biết chờ đợi, sự chờ đợi này không có thỏa hiệp cũng không có sự bỏ cuộc, cuối cùng vào một ngày nào đó trong phút chốc bỗng thu được thành công.”

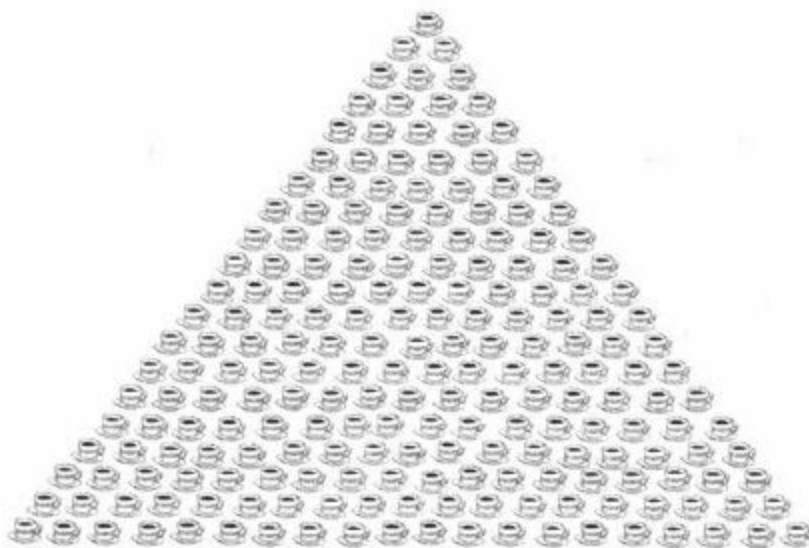
“Thành công trong phút chốc? Giống như những nhà thơ bỗng trở nên nổi tiếng sau một đêm ạ?”

“Đúng vậy, nhưng hầu hết mọi người đều không có tính nhẫn nại, đều oán giận thời gian sao trôi đi quá chậm, khi họ vút bỏ để quay đầu bước đi, thì họ đâu ngờ thành công đã ở rất gần họ, chỉ là do họ không đợi được đến giây phút đó, và rồi đón nhận sự thất bại, điều này cũng giống với Do Jihae không chờ đợi thị trường cổ phiếu hồi phục để lấy lại tiền đã mất, cậu nên nhớ một điều, *nếu không học được cách nhẫn nại, thành công sẽ không bao giờ chủ động đến gõ cửa nhà cậu.*”

Hai người nói chuyện quên cả thời gian, lúc này cà phê cũng đã nguội lạnh, Choe Socheon lại gọi thêm một cốc khác, Giáo sư Masu tiếp tục nói:

“Tôi sẽ tiếp tục nói cho cậu biết nguyên nhân tại sao không thể quá nóng vội. Ban nãy cậu gọi thêm một ly cà phê, tôi sẽ lấy luôn đó làm ví dụ nhé. Người trẻ thường thích uống cà phê, nhưng nếu mỗi ngày có thể tiết kiệm được 4.000 Won tiền cà phê, chúng ta hãy thử tính xem mình có thể tiết kiệm được bao nhiêu tiền nhé. Mỗi ngày 4.000 Won, với 20 ngày của mỗi tháng chúng ta có thể tiết kiệm được 80.000 Won, một năm là 960.000 Won. Như vậy đi, chúng ta hãy dùng excel để tính xem khoản tiền tiêu vặt đó có thể đem lại cho chúng ta bao nhiêu lợi nhuận. Nếu như dùng số tiền đó để đầu tư với thời gian ngắn là 5 năm, cho dù là tỉ lệ lãi suất kép có cao đến thế nào cũng không thể có được bao nhiêu lợi nhuận cả, nhưng nếu chúng ta đầu tư trong vòng 10 năm có thể sẽ thu được một khoản tiền lớn, tỉ lệ lợi nhuận 25% trong bảng là tỉ lệ lợi nhuận 20 năm của tỷ phú thông thái Warren Buffett, 12% là tỉ lệ lợi nhuận đầu tư dự kiến của thị trường mới nổi, với 4.000 Won tiền tiêu vặt mỗi ngày, sau một thời gian số tiền đó có thể biến thành mỏ vàng lớn lên tới 3.800.000 Won.

Giả thiết mỗi ngày dành 4.000 Won tiền cà phê cho đầu tư, con số đó sẽ là 80.000 Won sau 20 ngày và 960.000 Won sau 1 năm

Thời gian đầu tư	8%	12%	25%
5 năm	6.082.492	6.830.581	9.848.438
10 năm	15.019.668	18.868.400	39.903.484
20 năm	47.446.005	77.470.786	411.533.634
30 năm	117.452.033	259.480.902	3.872.609.121

(Đơn vị: Won)

“Chà, đúng là thần kỳ, trong vòng 30 năm, mỗi ngày tiết kiệm 4.000 Won tiền cà phê, có thể có được một thu nhập khủng là 3.800.000.000 Won...”

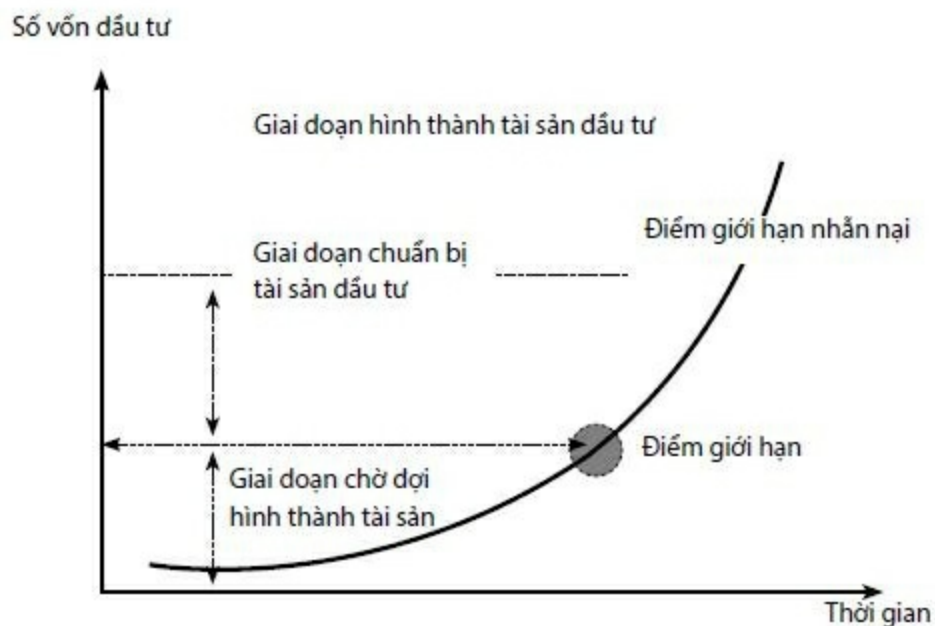
“Đây chính là sức mạnh của lãi suất kép, cho dù mỗi ngày chỉ cần tiết kiệm 4.000 Won cũng có thể tích lũy được một khoản tiền lớn, lãi suất kép giống như thực vật lấy thời gian là chất dinh dưỡng, khi mới sinh trưởng có thể tốc độ của nó rất chậm, nhưng sau một thời gian nó sẽ sinh trưởng với một tốc độ rất nhanh, và sẽ ngày càng nhanh hơn. Nếu như đầu tư khoảng 2-3 năm đã mong chờ sự xuất hiện của lãi suất

kép, điều này cũng giống như việc hái quả xanh để ăn. Chúng ta bắt buộc phải đợi đến lúc trái ngọt, đừng bao giờ vì ăn phải quả xanh mà chê nó vừa nhỏ vừa chua. Muốn có được lợi ích do lãi suất kép đem lại, bắt buộc phải học cách chờ đợi, từ góc độ này, chúng ta nhận thấy một điều, sự tồn tại của lãi suất kép khiến chúng ta phải dành thời gian từ 20-30 năm để tích lũy tiền dưỡng già, có được khoản tiền này cuộc sống sau khi về hưu của chúng ta sẽ được bảo đảm.”

Sau khi được Giáo sư Masu giải thích về mối quan hệ giữa lãi suất kép và thời gian, Choe Socheon đã nhen nhóm tia hi vọng bản thân mình cũng phải có được một cây phát tài.

“Nhưng khi tận dụng thời gian cũng phải chú ý một điều, sự tăng trưởng của tài sản đầu tư không tỉ lệ thuận với thời gian. Trong giai đoạn đầu tiên của việc tích lũy tài sản, chắc chắn chúng ta sẽ phải đi rất nhiều đường vòng, nhưng đồng thời cũng sẽ đúc rút được rất nhiều kinh nghiệm, điều quan trọng nhất trong giai đoạn này là phải học cách nhẫn nại.”

Màn hình máy tính của Giáo sư Masu lại xuất hiện một đồ thị.

“Thông qua đồ thị này có thể thấy, trong một thời gian nhất định,

tốc độ tăng trưởng của tài sản không rõ ràng, nhưng từ một điểm thời gian nào đó, tốc độ tăng trưởng sau điểm giới hạn sẽ giống như tốc độ tăng trưởng của quả cầu tuyết, nhưng rất nhiều người trong quá trình hình thành tài sản đã bỏ cuộc trước khi xuất hiện điểm giới hạn. Nhìn chung khi đầu tư nếu gặp một vài khó khăn nhỏ, mọi người đều có thể khắc phục, nhưng nếu mục tiêu không rõ ràng, rất nhiều người không thể kiên trì đến cùng, nên việc đầu tư chắc chắn gặp phải thất bại. Những nhà đầu tư ngắn hạn không có sự kiên trì cũng giống như các chú thỏ, sau nửa hành trình sẽ bị rùa ta cho rút lại đằng sau, họ không thể kiếm được nhiều tiền. Do đó giai đoạn đầu tuy khó khăn một chút, nhưng không thể bỏ cuộc, phải quyết tâm đến cùng, đầu tư dài hạn vô cùng quan trọng, nếu bỏ cuộc giữa đường, chắc chắn sẽ mất cả gốc lẫn lãi.”

“Nếu như cậu tiết kiệm tiền uống cà phê, mỗi tháng số tiền đó sẽ là 80.000 Won, giả dụ chúng ta đầu tư với lợi nhuận năm là 8%, cậu có biết 20 năm sau số tiền đó sẽ là bao nhiêu không? 47.450.000 Won, nếu như cậu muốn lợi dụng triệt để hiệu quả của lãi suất kép cho tài sản đầu tư, cậu có biết còn có thể làm thế nào không?”

“Nếu như mỗi tháng tiết kiệm 80.000 Won có thể có được 47.450.000 Won, vậy thì muốn có được 474.500.000 Won, thì mỗi ngày cần phải gieo 10 ‘mầm tiền’ có giá trị 4.000 Won, như vậy thông qua lãi kép chúng ta có thể tạo ra khoản tiền dưỡng già sung túc.”

Choe Socheon cũng cho rằng muốn tận dụng hiệu quả của lãi suất kép, không thể coi nhẹ “ma lực của thời gian”.

“Cậu thấy có thần kỳ không? Chỉ cần cậu nắm lấy và tận dụng những đồng tiền rơi rớt trong túi, thành công đã thuộc về cậu. Cậu phải nhớ rằng, đối với nhà đầu tư thành đạt, thời gian là vũ khí tối ưu nhất, hi vọng mỗi ngày cậu đều có thể sử dụng được lá bài thời gian bí mật này!”

Kiểm soát rủi ro, biết sớm, lợi sớm

hoe Socheon gạt gù trước những gì Giáo sư nói. Anh lại hỏi tiếp:

C “Nhưng thưa thầy, em phải tiến hành đầu tư thế nào ạ? Lãi suất tiền gửi đều đã giảm từ 12% xuống còn 8%, cổ phiếu thì lại rủi ro cao, tiết kiệm ngân hàng tuy có thể bảo đảm an toàn cho vốn đầu tư nhưng lợi nhuận lại quá thấp, em thật sự không biết phải dùng cách nào để đầu tư ạ.”

Giáo sư Masu nhấp một ngụm cà phê, giơ tay xem đồng hồ, một tiếng đồng hồ đã trôi qua, nhưng ông không hề bận tâm đến việc đó, tiếp tục giảng giải cho Choe Socheon:

“Sau khi đưa ra quyết định đầu tư, chắc chắn chúng ta sẽ đau đầu với việc lựa chọn phương thức đầu tư như thế nào, nên lựa chọn gửi tiết kiệm có độ an toàn cao hay là cổ phiếu hoặc quỹ đầu tư rủi ro cao nhưng lại có thể thu được lợi nhuận như ý. Để tôi lấy một ví dụ, giả sử trong tay cậu có 10.000.000 Won, nếu dùng số tiền này để gửi tiết kiệm có kỳ hạn với lãi suất cố định là 5%/ năm trong điều kiện bảo đảm các khoản thuế, sau 30 năm tổng số tiền tiết kiệm sẽ là 43.000.000 Won, cách đầu tư này sẽ không thể mang đến lợi nhuận lớn nào cả. Chúng ta lại thử dùng cách khác, chia số tiền 10.000.000 Won đó thành 3 khoản tiền như sau: 3.000.000 Won, 3.000.000 Won và 4.000.000 Won, và tiến hành đầu tư riêng rẽ. Giả dụ với khoản tiền 3.000.000 Won thứ nhất, do đầu tư vào cổ phiếu thất bại nên đã bị mất số vốn này, khoản tiền 3.000.000 Won thứ hai chỉ thu được lãi suất năm là 1%, còn khoản tiền 4.000.000 Won cuối cùng sẽ đầu tư vào hạng mục có lãi suất năm là 12%, vậy thì sau 30 năm cậu sẽ còn lại được bao nhiêu tiền?”

“Bao nhiêu tiền ư?”

Choe Socheon suy nghĩ đến số tiền 3.000.000 Won bị mất, một khoản tiền thứ hai với lãi suất 1%/ năm, anh cho rằng cứ như vậy chắc chắn sẽ tổn thất rất lớn.

“Điều không thể ngờ rằng, trong tay cậu còn có đến 124.000.000 Won, khoản tiền đầu tư thứ nhất do thất bại đã mất sạch, khoản đầu tư thứ hai chỉ có 1% lãi suất/ năm, nhưng khoản đầu tư cuối cùng 4.000.000 Won với lãi suất 12%/ năm đó sẽ cho cậu nhiều hơn 81.000.000 Won so với việc gửi tiết kiệm với lãi suất cố định trong vòng 30 năm.”

Choe Socheon giật mình, anh vốn tưởng rằng sẽ lỗ nặng, nhưng không ngờ lại có thêm được 80.000.000 Won, con số này khiến anh quá kinh ngạc.

“Do đó khi còn trẻ, phải có sự quan tâm nhất định đối với sản phẩm đầu tư mang tính biến động như thị trường cổ phiếu, sản phẩm tiền tệ có độ an toàn cao tuy tạm thời có thể mang lại cho cậu cảm giác an toàn nhưng một thời gian dài sau, do lãi suất của nó thấp hơn so với lạm phát, chắc chắn sẽ xuất hiện nguy cơ mất giá trị.”

Giáo sư Masu nói cho anh chàng đang ngạc nhiên Choe Socheon rằng những điều thần kỳ còn đang ở phía sau.

“Ngoài ra, vì tài sản đầu tư, cậu còn phải bắt buộc học được cách kiểm soát rủi ro, quan tâm đến thị trường cổ phiếu. Nếu lãi suất tiền gửi ngân hàng sau thuế là 3,5%, lợi nhuận thu được sau 3 năm mới là 10,5%. Nhưng nếu chúng ta lựa chọn quỹ đầu tư, chỉ cần bảo đảm lợi nhuận vượt qua 10,5% trong vòng 3 năm, thì nó sẽ là kênh đầu tư tốt hơn so với tiền gửi tiết kiệm. Nhìn từ góc độ phát triển của lịch sử, lợi nhuận bình quân năm của thị trường cổ phiếu đang trong giai đoạn phát triển là hơn 10%. Tôi tin rằng cậu đã có được đáp án, chỉ cần cậu có niềm tin với thị trường cổ phiếu, tài sản đầu tư của cậu sẽ dần dần được tích lũy.”

“Nhưng nếu đến lúc đó lại phải gánh chịu ảnh hưởng giống như khủng hoảng tài chính châu Á, thì phải làm thế nào ạ?”

Còn nhớ, lúc đó rất nhiều người vì chơi cổ phiếu mà khuynh gia bại sản, sau cuộc khủng hoảng đó, thị trường cổ phiếu luôn không ổn định, không ít người xung quanh Choe Socheon đã ném phải quả đắng khi thị trường cổ phiếu rớt giá.

Giáo sư Masu thừa nhận lúc đó gần 80% cổ phiếu của Hàn Quốc rớt giá mạnh, nhưng cuối cùng kinh tế vẫn hồi phục, những năm 30 của thế kỷ trước, nước Mỹ cũng từng xảy ra khủng hoảng kinh tế, 86% cổ phiếu rớt giá, tỉ lệ thất nghiệp gần 30%, nhưng nền kinh tế Mỹ cũng vẫn vực dậy được.

“Cuối cùng thì thị trường vốn vẫn phải tiếp tục phát triển, do đó nhìn từ dài hạn chúng ta không cần phải lo lắng vì điều này, con người luôn có một thói quen, đó chính là không nhớ nỗi mình đã khắc phục khó khăn thế nào, nhưng lại nhớ rất rõ những thứ vật vãnh, những gì tôi vừa nói cậu đều có thể tìm được ví dụ thực tế để chứng minh.”

“Vậy thì khi thị trường cổ phiếu rớt giá, thậm chí là chạm đáy, chúng ta sẽ dốc hết tiền vào đó chẳng phải là sẽ thu được lợi nhuận cao hay sao?”

“Ha ha, lý thuyết là như vậy, nhưng nhìn từ góc độ lịch sử, nhiều khi tỉ lệ lợi nhuận dài hạn trên thị trường cổ phiếu lại được quyết định bởi sự thay đổi trong vòng mấy ngày, nói cách khác, nếu nắm bắt được cơ hội mấy ngày đó, chắc chắn có thể thu được lợi nhuận khả quan, nhưng nếu bỏ lỡ, một phần rất lớn trong tỉ lệ lợi nhuận dài hạn đó sẽ mất đi, nhưng trong hiện thực ai có thể dự đoán chính xác được mấy ngày đó? Không ai có thể biết được ngày nào thì cổ phiếu rớt giá, nếu chỉ vì đợi đến lúc đó mới đầu tư thì về cơ bản sẽ không thể triển khai được bất kỳ khoản đầu tư có hiệu quả nào khác, liên tục đầu tư tiền bạc mới là điều cơ bản nhất. Cũng giống như cuộc đời con người, hành vi đầu tư luôn phải có tính liên tục và tính nhẫn nại.”

Tính liên tục và nhẫn nại qua giọng nói của Giáo sư Masu lại mang một màu sắc khác hẳn. Thất bại trước đây của anh chẳng phải có liên quan mật thiết đến hai từ này đó sao? Choe Socheon cảm thấy anh đã mất quá nhiều chi phí và sức lực mới lĩnh hội được chân lý này, nên nở nụ cười méo xẹo.

“Kiên nhẫn quả thực là đức tính mà em cần phải có trước nhất, em cảm nhận được sâu sắc tầm quan trọng của đức tính này đó là khi em chơi cổ phiếu Starfish.”

“Cậu nói rất đúng, tuy ban đầu hơi vất vả, nhưng không thể bỏ cuộc, phải kiên trì đến cùng, đối với những nhà đầu tư cá nhân không biết lựa chọn cổ phiếu, có thể lựa chọn các quỹ đầu tư có sự giúp sức hoặc theo sát các quỹ đầu tư có chỉ số lợi nhuận tương đối trên thị trường, thông qua đó có thể dễ dàng nắm bắt được tỉ lệ lợi nhuận trên thị trường cổ phiếu.”

Nghe những câu nói này của Giáo sư Masu, Choe Socheon không còn lo lắng đầu tư vào thị trường cổ phiếu nữa, trước đó anh đã coi nhẹ nguyên tắc đầu tư cơ bản nhất, và bị những biểu hiện hào nhoáng bên ngoài của thị trường cổ phiếu mê hoặc để phải trả giá đắt.

Lúc này điện thoại của Choe Socheon réo vang, anh nghe máy và nói vài câu, sau đó xin lỗi Giáo sư.

“Em xin lỗi thầy, công ty em có việc, em phải về bây giờ, em thật sự cảm thấy có lỗi khi để thầy phải vất vả đến đây.”

“Ha ha, không sao, tôi cũng tiện đường qua đây mà, tôi đã chiếm dụng thời gian làm việc của cậu nhiều quá.”

“Đâu có ạ, thầy đã dạy em bao nhiêu thứ quan trọng như vậy, đáng lẽ ra em phải đến tận nơi gặp thầy mới phải.”

Hai thầy trò đứng dậy, bước ra khỏi quán cà phê.

“Em cảm ơn thầy đã dành thời gian cho em.”

“À, đúng rồi, thời gian tới, tôi và cậu có thể tạm thời không gặp nhau được, vì tôi phải đi Nhật mấy tháng để bàn bạc về vấn đề lập chi nhánh công ty ở đó.”

“...”

Khi chia tay, Choe Socheon cảm thấy rất lưu luyến, nhưng lúc đó anh lại không biết phải nói gì.

“Cuối cùng, tôi vẫn muốn nhắc cậu một câu.”

“Dạ.”

“Mọi người ai cũng muốn kiếm tiền nhanh ‘giống Thỏ’, nhưng cho dù là xem xét lại lịch sử hay những người xung quanh, chú Rùa dùng số tiền vất vả lắm mới kiếm được để tiến hành đầu tư dần dần đã giành được thắng lợi cuối cùng. Tôi đã gặp rất nhiều người thất bại trong đầu tư, theo quan sát của tôi, phần lớn họ đều quyết một phen sống chết để đầu tư theo những kế hoạch ngắn hạn không thực tế, ngược lại, phần lớn những người thành công đều có kế hoạch đầu tư dài hạn, do đó, kế hoạch đầu tư của cậu ít nhất cũng phải xác định từ 5 năm trở lên.”

Vì tương lai, hãy nắm chắc hiện tại

Vài người đàn ông đang hút thuốc bên ngoài nhà tang lễ, mấy người phụ nữ cả tôi đứng tiếp đón người đến viếng đang ngủ gật trên mấy chiếc ghế kê bên ngoài, những tiếng khóc thương truyền đến bên tai nhắc nhở bây giờ đã là sáng sớm của ngày thứ Hai, Choe Socheon ngược nhìn bầu trời đang dần chuyển sang màu trắng ở phía Đông và hồi tưởng lại những gì đã xảy ra vào tối hôm qua.

Trong điều kiện thắt chặt tài chính, công ty anh đã đưa ra một loạt phương án sắp xếp lại các bộ phận kinh doanh, anh bận tới mắt tới mũi, điện thoại của anh bỗng vang lên, đó là Do Jihae.

“Anh... anh Huiseong...”

Điều lo lắng đó cuối cùng đã đến. Kể từ khi nhìn thấy thân hình gầy gò của Song Huiseong lần trước, anh luôn nghĩ đến bệnh tình của anh ta. Anh thở dài gác máy, anh biết so với những đau đớn của căn bệnh ung thư phổi giai đoạn cuối giày vò Song Huiseong, thì sự hối hận đối với người thân khiến anh ta đau khổ hơn gấp bội, nghĩ đến điều này, anh lại thấy tim mình nhói đau.

Sau khi đến nhà tang lễ, anh mới thấy nơi đây âm đạm hơn so với tưởng tượng, bởi lẽ bình thường Song Huiseong là người có tính cách vui vẻ.

“Anh Socheon, ở đây ạ.”

“Ồ cậu đây à, những người khác đâu? À, để tôi gửi tiền phúng đã...”

Choe Socheon đến trước cái bàn đặt ở cửa ra vào gửi tiền phúng, sau khi vào nhà tang lễ, trước tiên là cúi lạy người đã khuất, sau đó làm lễ đối với gia quyến, nói một vài lời an ủi, vợ của Song Huiseong thần thờ, hai đứa con thì vẫn khó có thể chấp nhận sự thực là bố chúng đã qua đời, nghẹn cổ lên nhìn.

“Ồ, cậu đến rồi đây à! Hôm nay ở lại đây chứ? Qua bên này ăn chút gì đi!”

No Buseong xem ra đã ngà ngà say, O Junbi và Do Jihae thì đang ngồi lặng lẽ uống rượu, kể ra, bốn người họ đã lâu lắm rồi không gặp nhau, thường ngày ai cũng bận rộn, ngay cả thời gian dành để ăn một bữa cơm cũng không có.

“Mau lại đây, ngồi xuống đi.”

O Junbi gượng cười với Choe Socheon, rồi tiếp tục uống rượu, O Junbi sống một mình đã được hơn một năm, cậu ta gầy đi trông thấy.

“Dạo này ông thế nào, tuy làm cùng công ty, nhưng thường ngày lại chẳng có cơ hội gặp mặt...”

Choe Socheon quan sát biểu cảm trên khuôn mặt của O Junbi và ý tứ hỏi.

“Tôi à? Vẫn sống trong căn phòng nhỏ và hàng ngày kiếm tiền thôi.”

Câu trả lời hết sức bình thản của O Junbi khiến Choe Socheon càng thêm lo lắng.

“Này, ông đừng nhìn tôi với ánh mắt lo lắng như thế, hai năm nay, lương của tôi cũng đã tăng 2.000.000 Won, bây giờ cũng đã có thể thuê một căn nhà có một phòng ngủ rồi, ba năm nữa sau khi có khả năng thuê được căn nhà ba phòng, lúc đó tôi sẽ đón vợ con lên, chà, tôi thật sự hối hận tại sao không kiếm tiền sớm hơn đây.”

Choe Socheon cảm thấy yên tâm khi biết được tình hình của O Junbi đã dần có bước chuyển biến tốt, trước đó anh rất lo lắng cho cuộc sống chần đờn gỏi chiếc của anh ta.

“Thấy ông kiếm được tiền, tôi cũng yên tâm, ông nên nghe ngóng xem, gửi tiền vào chỗ nào có lãi suất cao hơn. Ăn nhiều vào chút, này, tại sao ông lại không ăn gì vậy?”

Choe Socheon đẩy đĩa thức ăn đến trước mặt O Junbi, và khuyên anh ta ăn thêm.

“Thức ăn bên ngoài thật chả ra làm sao, à này, ông dạo này thế nào? Hình như gần đây ông không lái xe đi làm nữa...”

“Ồ, tôi vẫn chưa nói với ông, tôi đã bán căn nhà trước đây rồi, và đổi sang một căn có thể chịu được giá, căn nhà trước đó tiền vay ngân hàng nhiều quá, chỉ tính riêng lãi suất đã không thể gánh nổi, sau khi trả hết nợ, tôi dùng số tiền còn dư thuê một căn nhà nhỏ hơn, còn bà xã thì bắt tôi phải đi tàu điện ngầm đi làm.”

“Thật sao? Người như ông là chúa ghét đi tàu điện ngầm mà, ông làm thế nào để thích ứng được?”

“Nào có thích ứng được. Đến tận bây giờ vẫn cảm thấy như đang bị dày xuống địa ngục, tuy có đôi chút vất vả, nhưng tinh thần lại cảm thấy như đang ở trên thiên đàng, bởi vì mỗi tháng tôi có thể tiết kiệm được 1.000.000 Won để đầu tư.”

Choe Socheon và O Junbi vừa uống rượu vừa nói chuyện, lúc này No Buseong ngồi bên chêm vào một câu, tuy là câu nói vui, nhưng mặt anh lại rất buồn bã.

“Anh dạo này thế nào ạ?”

Choe Socheon lúc này mới nhớ ra là chưa chào hỏi No Buseong, vội vàng rót rượu cho ông ta để thay lời xin lỗi.

“Tôi ý à? Ha ha, tôi rất ổn, thế giới này còn có thể có gì nữa? Chỉ cần tôi và mọi người trong nhà khỏe mạnh là được rồi chứ sao?”

Đặt chén rượu xuống, No Buseong lại nói tiếp:

“Tôi thật sự rất ngưỡng mộ thế hệ trẻ các cậu, nếu như tôi có thể giống như các cậu, trở về với tuổi 30, chắc chắn tôi sẽ tiết kiệm tiền dưỡng già. Các cậu đã thấy tình cảnh của Song Huiseong rồi chứ, bắt buộc phải mua bảo hiểm y tế, còn sau khi biết được hoàn cảnh của tôi, cũng phải tích lũy tiền bạc cho cuộc sống sau này đi nhé! Bây giờ tôi đã có nhận thức mới về câu ‘cuộc đời tiền bồi’. Cuộc đời của tiền bồi đã phải đi qua bao nhiêu đường vòng, phạm phải rất nhiều sai lầm, mục đích của nó chính là để những thế hệ sau như các cậu tránh bị mất học phí để có được những bài học kinh nghiệm quý giá này.”

No Buseong còn đang định rót rượu thêm vào chén, nhưng đã bị Do Jihae ngồi bên giật lấy chén rượu.

“Anh, anh uống nhiều rồi đấy, đừng uống nữa.”

“Được thôi, không uống nữa, cho dù tiền kiếm được nhiều hay ít, nhưng ít ra bây giờ tôi vẫn là trụ cột của gia đình, uống nhiều quá cũng không ra gì cả.”

“Nói thế là anh lại đi làm rồi ạ...”

Choe Socheon thấy thái độ của No Buseong rất vui khi nói ra câu đó, nhưng O Junbi bên cạnh véo anh một cái vào đùi, đưa mắt ra hiệu.

“Ha ha, không có gì, đến tuổi tôi bây giờ vẫn đi làm bảo vệ cho khu

chung cư đương nhiên không phải là việc đáng tự hào gì cả, nhưng còn có cách nào nữa đâu, cuộc sống đưa đẩy mà.”

Sau khi mất việc, No Buseong mất một thời gian dài ngày nào cũng chìm trong bia rượu, sau khi dùng tiền lương hưu để trả hết tiền học cho bọn trẻ, số tiền còn lại chỉ tương đương với 2-3 tháng sinh hoạt phí, sau này thực sự không còn cách nào khác, vợ ông đến làm việc cho một cửa hàng ăn, No Buseong cũng bắt đầu tìm việc, ông vốn cho rằng đợi sau khi bọn trẻ đều vào đại học, tình hình sẽ ổn hơn, nhưng sự thực lại không như mong muốn, để góp đủ tiền học cho con, ông khổ sở không dám kêu, tuy tiền học ít hơn so với tiền học ngoại khóa trước đây, nhưng đối với ông, hiện tại số tiền này cũng là một gánh nặng không nhỏ.

“Anh à, không uống nữa thì ăn thêm chút gì đi chứ, có sức khỏe là có tất cả.”

Choe Socheon bung com canh nóng hổi đặt trước mặt No Buseong.

“Cảm ơn các cậu, mấy anh em mình có duyên đến được với nhau, anh thật sự rất vui, đúng rồi, Jihae, nghe nói gần đây cậu là cao thủ đầu tư ngắn hạn?”

Do Jihae cười gượng, nâng chén rượu lên.

“Kể từ vô lần trước, đến bây giờ em mới lấy lại được tinh thần, bây giờ chỉ cần có người nói em là cao thủ đầu tư ngắn hạn là em thấy rất hoi hận.”

Câu nói của Do Jihae khiến mọi người cười phá lên, sau đó nâng cốc uống cạn. Họ lại nâng cốc chúc cho người đã khuất được bình an, khi đã đều ngà ngà say, do đã chuẩn bị tinh thần phục bên linh cữu, nên mọi người đều tìm một chỗ để ngả lưng.

Trời đã dần sáng, một ngày mới lại bắt đầu. Choe Socheon đột nhiên nhớ đến một câu nói - Enjoy current, mỗi khi lướt trên mặt nước, các hội viên đều vui mừng hét lên câu này. Câu này có ý nghĩa là “hưởng thụ hiện tại”, nhưng nếu hiểu theo mặt chữ La-tinh thì phải dịch là “nắm chắc hiện tại” mới chuẩn xác. Nắm chắc hiện tại từng giây từng

phút không chỉ có ý nghĩa phải nắm lấy niềm vui hiện tại, mà còn có hàm ý vì tương lai hãy nắm bắt hiện tại.

Nhìn mặt trời mọc buổi sáng, Choe Socheon càng cảm nhận rõ tất cả đều vẫn chưa muộn, trong buổi sáng mùa thu đẹp trời này, trong lòng anh ngập tràn về cuộc sống tương lai, anh tin tưởng sâu sắc rằng mỗi bước đi của mình sẽ đều rất chắc chắn.

Bí quyết từ “viêm màng túi” trở thành “biết chi tiêu”

Sáng sớm thứ Hai, để có thời gian đi nghỉ cùng gia đình, Choe Socheon xác nhận lại một lần nữa kế hoạch làm việc. Vừa vặn vào tuần đầu tiên của tháng Hai nên không có việc gì gấp gáp, ông chỉ cần hoàn thành kế hoạch kinh doanh và kế hoạch năm mới vào cuối tháng Một là có thể có hai ngày đi nghỉ.

Buổi sáng nộp đơn xin nghỉ phép, sau khi kết thúc công việc đi ăn cùng các đồng nghiệp, sau đó là thời gian uống cà phê trong phòng nghỉ của công ty, chủ nhiệm Cheong nhắc đến việc nghỉ phép và hỏi ông với thái độ ngưỡng mộ:

“Giám đốc Choe, nghe nói ông và gia đình sắp đi du lịch Nhật Bản? Kết quả thi của con gái ông tốt chứ?”

“Cháu thi cũng được, nhưng vẫn chưa có kết quả, Junbi cũng đã thi đại học, Ji Eun cũng đã thi xong sát hạch nghiệp vụ, cho nên lần này muốn đưa cả nhà đi nghỉ cho bớt căng thẳng.”

“Giám đốc Choe chẳng có gì phải lo lắng, việc học của con cái tốt như vậy, đúng là khiến mọi người phải ghen tị!”

Chủ nhiệm Cheong cùng bộ phận ngưỡng mộ nói.

“Không chỉ có bọn trẻ học giỏi đâu nhé, cậu có biết giám đốc Choe có bao nhiêu tiền không?”

Giám đốc Seong đang uống cà phê bên cạnh tiếp lời, ông ta và Choe Socheon cùng vào công ty, trong số người cùng vào công ty lúc đó, rất nhiều người vì không được thăng chức hoặc vì lý do cá nhân đã rời bỏ công ty, không mấy ai kiên trì đến tận giờ, giám đốc Seong là một trong những người như vậy, có thể thấy dễ tồn tại được trong xã hội cạnh tranh khốc liệt như thế này cũng khó ngang với việc cứu sinh trong rừng nguyên thủy.

“Giám đốc Choe, tại sao việc gì ông cũng làm tốt đến vậy, từ việc giáo dục con cái, đến công việc, thậm chí là tăng giá trị cho tài sản nữa?”

Nhân viên mới Migug Wing muốn biết làm thế nào mới có thể đạt được thành công như Choe Socheon. Trong công ty, ông được coi là người “biết cách quản lý tiền bạc” và được các nhân viên trẻ coi là thần tượng, vì vậy mỗi khi công ty họp mặt ăn uống và uống cà phê trong giờ giải lao, rất nhiều nhân viên đều hỏi ông về bí quyết thành công trong việc quản lý tài chính.

“Cũng chẳng có gì ghê gớm, chẳng qua là sống tốt mỗi ngày thôi.”

“Nói vậy thì quá là đơn giản ạ, giám đốc hãy nói cho chúng tôi biết bí quyết đi.”

Lúc này chủ nhiệm Hwang bước vào phòng nghỉ, ném mạnh chiếc cốc giấy vào thùng rác, mọi người ngừng bật và nhìn anh ta.

“Sao vậy? Không coi ai ra gì, cấp trên ở đây tại sao lại tùy tiện vứt rác như vậy?”

Chủ nhiệm Cheong trách chủ nhiệm Hwang không biết trên dưới, lúc này chủ nhiệm Hwang mới chú ý đến sự có mặt của chủ nhiệm Cheong và Choe Socheon, nên vội vàng cúi đầu xuống.

“Xin lỗi, tôi... đó là vì cổ phiếu...”

Trước đó, chủ nhiệm Hwang đã đem hết số tiền thưởng và tiền vay ngân hàng đi chơi cổ phiếu, kết quả là thất bại thảm hại, nhưng anh ta không cho rằng đó là trách nhiệm của bản thân, mà đổ lỗi cho người

môi giới chúng khoán và bậc tiền bối đã giới thiệu cho anh ta cổ phiếu này, do đó mới không kiểm soát được hành động.

Choe Socheon bỗng nhớ lại hình ảnh của Do Jihae và mình khi còn trẻ, lúc đó, ông cũng hàng ngày chú ý mắt vào đầu tư ngắn hạn, mắt không rời vào các biểu đồ của thị trường cổ phiếu, nhưng cuối cùng vẫn không thu được gì cả, do đó bắt đầu oán hận tất cả. Choe Socheon ngăn chủ nhiệm Cheong không trách cứ chủ nhiệm Hwang nữa, ông an ủi anh ta mấy câu. Sau khi bầu không khí trở lại như cũ, chủ nhiệm Cheong vì rất muốn biết được Choe Socheon có bí quyết quản lý tài chính gì, nên đã nhắc lại vấn đề ban nãy, thấy không khí có vẻ nặng nề, Choe Socheon cười nói:

“Thực ra, ban đầu tôi cũng không thuận buồm xuôi gió như các bạn nghĩ đâu, chà, hết giờ nghỉ trưa rồi, chúng ta về phòng làm việc thôi.”

“Đúng đấy, giám đốc Choe, ông hãy cho bọn trẻ chúng tôi một vài lời khuyên đi, những ý kiến trước đây của ông đã giúp tôi rất nhiều, nếu không thế này đi, cuộc họp tuần sau, ông hãy dành thời gian giảng giải cho chúng được không ạ? Dù sao đó cũng là thời gian diễn thuyết tự do hai tiếng đồng hồ mà, tôi còn phải suy nghĩ xem chúng ta sẽ thảo luận vấn đề gì.”

“Lên lớp? Tôi trông có giống thầy giáo không? Nếu tôi có được bản lĩnh đó thì đã sớm chuyển nghề rồi.”

Thấy Choe Socheon đứng dậy, các nhân viên tha thiết đề nghị ông phải có buổi nói chuyện, giám đốc Seong đột nhiên tìm được nội dung cho công việc hội thảo mà ông phụ trách, cũng khá tích cực.

“Thôi, được rồi, vậy để tôi thử xem sao. Đúng ba giờ các cậu chuẩn bị sẵn những giấy tờ phải phê duyệt, tôi về trước đây.”

Choe Socheon đành phải đồng ý, ông đi về phòng làm việc của mình.

Mặt sông bị bao phủ bởi một lớp băng mỏng, bây giờ vẫn là mùa đông, một cơn gió thổi qua khiến không khí càng trở nên lạnh giá. Nội dung của buổi hội thảo là thảo luận vấn đề xác định kế hoạch công việc

trong năm mới và phân công làm việc theo nhóm, đồng thời còn phải tiến hành bồi dưỡng cho những nhân viên mới. Không giống với những buổi picnic nhẹ nhàng, không khí khá là nghiêm túc, các nhân viên trong công ty đều rất hào hứng đối với phần lớn kế hoạch làm việc, buổi hội thảo cũng vì thế càng trở nên sôi nổi.

Sau một ngày làm việc kết thúc, các nhân viên sau khi ăn tối thường túm năm tụm ba đi vào các phòng hội nghị, buổi tối còn chuẩn bị thêm một vài chủ đề khác, phát triển tiềm năng của bản thân, vui chơi giải trí, Yoga, v.v... các nhân viên có thể căn cứ vào sở thích của mình để lựa chọn các môn học khác nhau, trong đó có một môn do Choe Socheon phụ trách, đó là quản lý tài chính.

“Phải diễn thuyết... có phải hơi quá chững?”

Choe Socheon có đôi chút căng thẳng, sau khi vào hội trường ông bất ngờ phát hiện có rất nhiều nhân viên đến dự, tuy Chủ nhiệm Cheong ngồi hàng cuối cùng giơ ngón tay cái lên, nhưng ông vẫn cảm thấy lo lắng.

“Xin chào các bạn, tôi là Choe Socheon, thật bất ngờ hôm nay lại có nhiều người đến dự như vậy, trước khi bắt đầu, tôi muốn nói một câu, tôi có được như ngày hôm nay là nhờ vào Giáo sư Masu, chính ông đã dạy cho tôi biết phải có quan niệm đúng đắn về tiền bạc, hướng dẫn tôi tìm ra con đường quản lý tài chính đúng đắn, điều này giống như các bậc thánh hiền trước đây thường nói, những gì tốt phải biết chia sẻ cùng mọi người, tôi vô cùng cảm ơn các bạn hôm nay đã cho tôi cơ hội như thế này, tôi cũng hi vọng từ nay về sau có thể cùng các bạn chia sẻ và giao lưu kinh nghiệm. Sau đây tôi xin bắt đầu bài nói chuyện của mình, có chỗ nào chưa phải, mong nhận được sự góp ý của các bạn.”

Sau lời mở đầu và những tràng vỗ tay, buổi nói chuyện chính thức bắt đầu, Choe Socheon chiếu nội dung đã chuẩn bị trước lên màn hình:

- *Thay đổi quan niệm về tiền bạc trước đây.*
- *Khi gặp khó khăn về kinh tế, bạn phải gánh tất cả trách nhiệm.*
- *Trong cuộc sống tuyệt đối không thể để mình biến thành nô lệ của đồng tiền, mà phải trở thành chủ nhân của nó.*

- *Bất kỳ quyết định nào trong đầu đều không có ý nghĩa.*
- *Mục tiêu hàng đầu là phải trả hết nợ.*
- *Đưa ra dự toán để kiểm soát nghiêm ngặt chi tiêu.*
- *Sử dụng nguyên tắc 70:30.*
- *Điều chỉnh cơ cấu tài sản của gia đình, đảm bảo cho thu nhập tăng lên.*
- *Quản lý tài chính cần có sự dẫn dắt của mục tiêu.*
- *Phải nắm bắt những thay đổi của tài sản đầu tư.*
- *Đầu tư cần có tầm nhìn xa.*
- *Thận trọng khi lựa chọn sản phẩm tiền tệ.*
- *Không nên quá lạc quan về tương lai.*
- *Kẻ thù lớn nhất của cuộc sống sau khi nghỉ hưu là bỏ lỡ thời cơ.*
- *Sản phẩm đầu tư an toàn không đồng nghĩa với một tương lai được bảo đảm.*
- *Phải vứt bỏ sự mê muội trong đầu tư bất động sản và giáo dục con cái.*
- *Chuẩn bị tốt ba tài sản lớn.*
- *Cho dù là cuộc đời con người hay là đầu tư, kết quả cuối cùng luôn là Rùa vượt qua Thỏ.*

“Những gì tôi liệt kê trên đây là nguyên tắc mà tôi luôn tuân thủ, tôi dám khẳng định rằng, chỉ cần có thể làm được những điều ở trên, các bạn không chỉ thành công trong việc quản lý tài chính, hơn thế nữa bạn và gia đình bạn sẽ có được một cuộc sống sung túc.”

Nói đến đây, Choe Socheon dừng lại. Tất cả mọi người có mặt trong hội trường đều chăm chú nhìn ông, trong đó cũng có cả một số người mới nghe đã ngheo đầu tỏ vẻ phản đối. Điều này khiến ông nhớ lại lần đầu gặp Giáo sư Masu, ban đầu bản thân ông cũng khó có thể chấp nhận quan điểm của Giáo sư, bây giờ nghĩ lại thấy rất nực cười, tuy nhiên sự đời thay đổi khó lường, bản thân ông đã từng tiếp nhận những lời dạy bảo của Giáo sư Masu, và vận dụng vào trong cuộc sống, giờ đây lại truyền thụ những trí tuệ cuộc sống có ý nghĩa sâu sắc này cho các bạn trẻ, điều này khiến ông xúc động vô cùng.

Choe Socheon hít một hơi thật sâu, bắt đầu giảng giải từng điều một, ông hi vọng sẽ có nhiều người có thể thành công như ông, hiểu rõ hiện tại, để chuẩn bị tốt cho cuộc sống trong tương lai.

giờ sáng, Choe Socheon đang đứng đợi thang máy, anh bắt đầu hồi hận vì mình đã ngủ nướng, tàu điện ngầm buổi sáng kẹt cứng người, cứ như là “bến tàu địa ngục”, anh bắt buộc phải chen chúc trong cái bến tàu địa ngục đó, xem ra quyết định đưa chìa khóa xe cho vợ đi họp lớp là một quyết định sai lầm. Hít một hơi thật sâu, anh bắt đầu lách vào những khe hở. Những tiếng kêu, những khuôn mặt méo mó, những thân người nóng nực vây chặt lấy anh, không thể tin nổi đó lại là khởi đầu của một ngày tốt đẹp. Đó chính là nguyên nhân khiến anh vẫn lái xe đi làm mặc dù giá xăng đã tăng cao ngút trời. Anh chạy vội vào sảnh công ty, lúc này đã là 8 giờ 55 phút, chỉ còn 5 phút nữa là đến giờ làm. Lần nào cũng vậy, tuy đã ra khỏi nhà sớm nhưng lúc đến nơi vẫn sát giờ làm, điều này có lẽ đến nhà triết học Kant cũng không thể giải thích được. Choe Socheon cười trừ, không đến muộn là may rồi. Dây thần kinh của Choe cuối cùng cũng được chùng xuống, anh vừa đợi thang máy vừa chỉnh lại trang phục của mình.

“Ôi chủ nhiệm Choe, hôm nay anh lại đến sớm 5 phút rồi, chúng ta sắp họp mặt những người đến sớm 5 phút thường xuyên gặp nhau trong thang máy được rồi đây!”

Chủ nhiệm Sim Hyonam cùng bước vào công ty nói đùa, anh ta cũng là gương mặt quen thuộc ở sảnh trong thời điểm này, Choe Socheon cười, những người khác trong thang máy cũng cười.

Sau khi chào hỏi các đồng nghiệp, vừa ngồi vào chỗ là Choe Socheon lập tức mở mạng khớp lệnh HTS, nếu không xem được giá của mấy loại cổ phiếu đang đầu tư thì cả ngày nay chắc anh không thể làm được gì. Thực ra trên đường đi làm lúc nào anh cũng chỉ nghĩ đến cổ phiếu.

Anh nhìn một lượt bảng cổ phiếu, á, chuyện gì thế này? Tất cả cổ phiếu đều đang giảm, chỉ có loại anh đầu tư là vẫn đang tăng mạnh, nếu cứ đà này thì trong sáng nay sẽ tăng kịch trần, gương mặt Choe Socheon lộ rõ vẻ vui mừng, đôi vai anh cũng thả lỏng ra.

“Đúng như mình dự đoán, đầu tư hết 30.000.000 Won quả là một quyết định thông minh, đàn ông làm việc gì cũng phải dứt khoát, khi có cơ hội phải ra tay ngay!”

Sau khi biết tin vui này, Choe Socheon phấn chấn lạ thường, anh huyết sáo đi ra sảnh uống café, đúng lúc đó trưởng phòng Jang đi tới.

“Trưởng phòng Jang, cuối tuần vui vẻ không?”

Choe Socheon hỏi thăm trưởng phòng Jang.

“Chủ nhiệm Choe, hôm nay có chuyện gì mà vui thế, chẳng bù cho tuần trước.”

“Ha ha, vậy sao? Đúng là có chuyện vui... lúc nào rảnh tôi kể cho anh nghe, hôm nay tôi mời anh ăn trưa nhé, à, hay thế này đi, hôm nay tôi mời cả phòng chúng ta ăn trưa.”

“Chủ nhiệm Choe, anh trúng quả đậm à!”

Choe Socheon vừa nói xong, cả phòng xôn xao hẳn lên, mọi người vây lại quanh anh.

“Ha ha, có người mời ăn cơm thì cũng tốt thôi, nhưng anh vui cũng mời ăn cơm, con gái đi học mẫu giáo cũng mời cơm, nếu cứ như vậy thì tiết kiệm được bao nhiêu? Bữa trưa nay cứ coi như anh đã mời rồi, anh đừng lãng phí quá.”

Câu nói của trưởng phòng Jang làm cho mọi người trong văn phòng trầm xuống và quay lại chỗ ngồi của mình.

“Ôi, sao anh lại nói vậy? Tôi tự nguyện mà, anh không thể bảo tôi sống theo cách của anh được, làm vậy mọi người mất vui... Lúc nào cũng chỉ nghĩ đến tiết kiệm, 10 năm mới đổi được cái xe cũ, vậy thì lúc nào mới giàu lên được?”

Choe Socheon nhìn trưởng phòng Jang nói nhỏ.

“Trưởng phòng Jang, chẳng phải anh cũng có không ít tài sản sao? Ngoài nhà và xe, chỉ tính riêng tiền mặt cũng phải hơn 500.000.000

Won.”

Phó phòng Choe ngồi cạnh đó cũng quay ra Choe Socheon nói:

“Đúng vậy, cha mẹ anh ấy đều giàu có, sau này tài sản chẳng phải của anh ấy hết sao, giàu vậy mà không đổi cái xe mới, lại cứ sống khổ sở.”

Lăn lộn nơi công sở hơn 10 năm, Choe Socheon ngày một chán nản, thỉnh thoảng lại nghe chuyện ông A vừa trúng cổ phiếu hay bà B vừa bán đất qua một đêm đã trở thành triệu phú, anh càng bồn chồn không yên, không còn tâm trí đâu mà làm việc. Tháng nào anh cũng bận rộn vì khoản tiền lương 4.000.000 Won. Đối với anh, cuộc sống như vậy là quá bần hàn, nên anh đã lựa chọn đầu tư vào cổ phiếu. Lúc đầu anh còn tuân thủ theo nguyên tắc đầu tư “Mua cổ phiếu Bluechips và bình tĩnh chờ đợi”, nhưng sau vài phiên giao dịch, chỉ cần cổ phiếu đang nắm giữ vừa tăng giá, anh liền mua vào thật nhiều, bây giờ ngay cả trong giờ làm việc anh cũng vui đầu vào nghiên cứu giá cổ phiếu.

“Nếu đến khi đóng phiên giao dịch không có biến động gì lớn thì chỉ riêng tháng này mình đã kiếm được 2.000.000 Won, nên đầu tư vào cổ phiếu sớm, thế là phí mất 10 năm làm việc ở công ty, chỉ cần để tâm nhiều hơn đến vấn đề này thì cho dù không thể trở thành tỷ phú cũng

có thể kiếm thêm một khoản tiền, không hiểu sao trước đây mình không nghĩ ra!”

Choe Socheon thu xếp đồ chuẩn bị tan sở, khi ra về anh đi đến một hiệu sách lớn ở gần công ty. Trong đó có rất nhiều loại sách, anh tìm đến quầy sách quản lý tài chính, nhìn qua một lượt. Anh thấy buồn vô cùng, cả một quầy sách như vậy mà không có cuốn nào phù hợp với tình trạng kinh tế của anh lúc này. Anh vừa lật giở mấy trang sách, vừa chìm vào suy tư:

“Lúc đi học thấy mình cũng khá may mắn, cứ nghĩ rằng sau này cuộc sống sẽ thuận lợi, thế rồi lăn lộn mấy năm, ý chí kiên cường trước đây mất dần đi, kiểu người vừa không có tiền vừa khô như mình chỉ có thể làm thuê cả đời, mệt mỏi đến vậy rồi vẫn bị người ta dọa đuổi việc. Chỉ có tiền mới kiếm ra tiền! Mình phải nhanh chóng đi đào mỏ vàng đầu tiên trong cuộc đời mình thôi, nếu lần nào đầu tư cũng được may mắn như lần này thì thành công cũng không còn xa nữa. Ngày mai được nghỉ, mình phải tranh thủ nghiên cứu thêm về cổ phiếu.”

Tìm được hai cuốn sách về cổ phiếu, Choe Socheon ra khỏi hiệu sách, lên tàu điện trở về nhà. Trong tàu điện ngâm vô cùng ồn ào, nhưng cho dù có ồn ào hơn nữa cũng không ngăn nổi trí tưởng tượng và nỗi phấn chấn trong lòng anh.

“Đúng vậy, cứ quyết định vậy đi, mình sẽ làm như vậy!”

Nếu gặp thời cơ thì hãy hành động quyết đoán, điều này sẽ giúp bạn tiến thêm một bước trong việc chuẩn bị cho cuộc sống về hưu, nếu không cuộc đời bạn sẽ không có gì thay đổi cả.

